

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 41
15 de febrer de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 24, primera reunió

SUMARI

Declaració

del Parlament de Catalunya de condol per la mort d'Antoni Tàpies (tram. 401-00027/09) p. 3

Pregunta

al Govern sobre la instal·lació d'un macrocomplex lúdic del grup Las Vegas Sands (tram. 310-00155/09) p. 4

Pregunta

al Govern sobre l'augment d'accidents al servei de trens de rodalia (tram. 310-00152/09) p. 5

Pregunta

al Govern sobre la voluntat del Govern de l'Estat amb relació al transvasament de l'Ebre (tram. 310-00154/09) p. 6

Pregunta

al Govern sobre la resposta donada a les situacions d'alerta i emergència provocades per l'onada de fred siberià (tram. 310-00158/09) p. 8

Pregunta

al Govern sobre la política industrial (tram. 310-00159/09) p. 9

Pregunta

al Govern sobre la sentència judicial relativa a la gestió de les subvencions per a programes de cooperació i voluntariat socials (tram. 310-00160/09) p. 10

Pregunta

al Govern sobre la situació financera de les universitats públiques (tram. 310-00156/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre la política de resposta a l'increment de la violència masclista (tram. 310-00157/09) p. 12

Pregunta

al Govern sobre el futur del sistema d'immersió lingüística a les escoles (tram. 310-00153/09) p. 13

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'estratègia política per a la negociació del pacte fiscal amb el Govern de l'Estat (tram. 317-00099/09) p. 14

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el cost social del pacte amb el Partit Popular per a l'aprovació dels pressupostos i sobre les partides que suportaran la disminució dels ingressos (tram. 317-00100/09) p. 15

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reforma laboral i la pèrdua de competències que comporta per a la Generalitat (tram 317-00101/09) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració de la negociació dels pressupostos (tram. 317-00098/09) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el reconeixement del pacte polític entre Convergència i Unió i el Partit Popular com a pacte estable (tram. 317-00102/09) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els propòsits del Govern pel que fa a la presència de l'economia catalana al món en el context de l'actual situació social i econòmica (tram. 317-00103/09) p. 20

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 21

Projecte de Llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012 (tram. 200-00018/09) p. 21

Projecte de Llei

de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 200-00012/09) p. 47

Projecte de Llei

de modificació del text refós de la Llei d'urbanisme, aprovat pel Decret legislatiu 1/2010, del 3 d'agost (tram. 200-00011/09) p. 67

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció: Mallol Traductors Associats · Impres a Multitext, SL
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 24.1

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Declaració del Parlament de Catalunya de condol per la mort d'Antoni Tàpies (tram. 401-00027/09). Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Preguntes amb resposta oral.

3. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).

4. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012 (tram. 200-00018/09). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 248, 3).

5. Projecte de llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 200-00012/09). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 247, 3).

6. Projecte de llei de mesures fiscals i financeres i de creació de l'impost sobre les estades en establiments turístics (tram. 200-00019/09). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 249, 3).

7. Projecte de llei de modificació del text refós de la Llei d'urbanisme, aprovat pel Decret legislatiu 1/2010, del 3 d'agost (tram. 200-00011/09). Comissió de Territori i Sostenibilitat. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 246, 3).

8. Interpel·lació al Govern sobre els criteris per a la inversió de recursos públics a Spanair (tram. 300-00119/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Substanciació.

9. Interpel·lació al Govern sobre les infraestructures (tram. 300-00115/09). Oriol Amorós i March, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

10. Interpel·lació al Govern sobre els transvasaments (tram. 300-00114/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre la política per a mitigar el canvi climàtic i el seu impacte en el teixit productiu (tram. 300-00116/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre el servei ferroviari entre Lleida i la Pobla de Segur (tram. 300-00117/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre la protecció de les famílies amb menys recursos (tram. 300-00118/09). Marisa Xandri Pujol, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la planificació i el finançament de les llars d'infants (tram. 302-00097/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació financera dels ens locals (tram. 302-00098/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política exterior (tram. 302-00099/09). Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'estratègia amb relació a l'ocupació i els emprenedors (tram. 302-00100/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el sistema de tarifació i de finançament del transport públic (tram. 302-00101/09). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les finances municipals (tram. 302-00102/09). Marc Sanglas i Alcantarilla, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

D'acord amb l'article 143 del Reglament, la llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier que està a disposició de tots els diputats i diputades.

Els informo que les preguntes orals se substanciaran, com a segon punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària, després de la lectura de la declaració del Parlament de Catalunya de condol per la mort d'Antoni Tàpies i Puig.

Així mateix, els faig avinent que el sisè punt de l'ordre del dia no serà substanciat en aquesta sessió plenària, atesa la sol·licitud de dictamen del Consell de Garanties Estatutàries respecte al Projecte de llei de mesures fiscals i financeres i de creació de l'impost sobre les estades en establiments turístics.

Declaració

del Parlament de Catalunya de condol per la mort d'Antoni Tàpies (tram. 401-00027/09)

El primer punt de l'ordre del dia és la Declaració del Parlament de Catalunya de condol per la mort d'Antoni Tàpies i Puig.

En primer lloc, abans de donar lectura a la declaració, aquesta presidència vol saludar el senyor Miquel Tàpies, fill de l'artista, així com també el senyor Xavier Antich, president del patronat de la Fundació Antoni Tàpies, i els membres de la fundació que, avui, ens acompanyen en aquest acte.

Tot seguit, procedirem a la lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya de condol per la mort d'Antoni Tàpies.

«El Parlament de Catalunya expressa el seu condol per la mort del pintor Antoni Tàpies, insigne artista universal i persona absolutament compromesa amb el seu país i amb la cultura.

»És aquesta, sens dubte, una circumstància de dol no solament per al món de les arts, sinó també per a Catalunya, tal com palesen aquests dies els nombrosos testimoniatges dels ciutadans i de les institucions. És el moment, també, per a expressar la gratitud col·lectiva a Antoni Tàpies pel gran llegat que ens deixa, format per una obra pictòrica imponent i per les seves aportacions ben remarcables a la teoria de l'art, i per la seva vinculació clara i perseverant amb el país i amb les seves institucions democràtiques.

»Pel que fa al Parlament de Catalunya, aquesta vinculació es manifesta en l'obra *7 de novembre*, en la qual homenatja l'Assemblea de Catalunya, com a moviment polític transversal que va lluitar per la democràcia i per l'autogovern a les acaballes del franquisme. Aquest quadre, que Antoni Tàpies va cedir al Parlament el 2005 amb motiu del vint-i-cinquè aniversari de la restauració de la institució, ha estat i és una parada obligada per a totes les persones que visiten el Palau del Parlament, i sobretot per als infants que s'hi acosten per conèixer de prop el Parlament i la història de Catalunya. En endavant, serà també un recordatori perenne del ciutadà i mestre Antoni Tàpies, que va tenir Catalunya, la cultura, la democràcia i les llibertats com a motors de la seva existència i del seu compromís cívic i artístic.

»Palau del Parlament, 15 de febrer de 2012.»

Tot seguit els convido a guardar un minut de silenci en memòria del senyor Antoni Tàpies i Puig.

(La cambra serva un minut de silenci. Aplaudiments forts i perllongats.)

El segon punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral.

Pregunta

al Govern sobre la instal·lació
d'un macrocomplex lúdic del grup
Las Vegas Sands (tram. 310-00155/09)

Pregunta al Govern sobre la instal·lació d'un macrocomplex lúdic del grup Las Vegas Sands. La formula l'il·lustre senyor Joan Boada, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds-Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Mas-Colell, el passat mes de novembre va fer un viatge a Las Vegas per entrevistar-se amb el senyor Adelson, propietari de Las Vegas Sands Corporation, que vol instal·lar un complex d'oci a Catalunya o a Madrid, i que sem-

bla que proposava condicions poc recomanables, com no aplicar les lleis vigents sobre el tabac, els menors, exempcions fiscals, laborals i mediambientals o blanqueig de diners.

Ens podria explicar quin va ser el resultat de les converses? Pensa, el Govern, acceptar la proposta del senyor Adelson i instal·lar el macrocomplex que proposa a Catalunya?

El vicepresident primer

Respon, en nom del Govern, l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

(Andreu Mas-Colell)

Aquest projecte d'inversió és d'una dimensió molt considerable i el Govern té tota la intenció d'actuar respecte a ell com actuaria amb tota altra oportunitat d'inversió que es presentés a Catalunya en aquests moments.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Mas-Colell, però aquesta no és una inversió qualsevol: 12 hotels, 36.000 habitacions, 6 casinos, 50.000 places de restauració, teatres, camps de golf, 17.000 milions d'euros...

Però el que sí que és estrany i particular són les condicions: dos anys d'exempció del pagament de les quotes de la seguretat social, que es canviï la Llei de prevenció del blanqueig de capitals, que no s'impedeixi l'entrada als casinos dels menors d'edat ni als ludòpates, que es pugui fumar, que desapareguin els drets laborals..., en fi, la «Llei de Las Vegas».

El Govern creu que per a millorar l'economia del país cal apostar per aquest tipus d'inversió? Creu, el Govern, que per a prosperar cal fer la mateixa política especulativa i irresponsable del Govern del Partit Popular al País Valencià i a les Illes Balears?

El Govern farà un vestit a mida, mai tan ben dit, al senyor Adelson –per cert, un gran contribuent a la campanya del republicà i ultraliberal Newt Gingrich–, tot i que les seves condicions conculquin els drets dels menors i es passi pel forro totes les normatives catalanes?

Podem acceptar la imposició d'unes condicions laborals pròpies de principis del segle xx, tot i que la reforma que pacten vostès amb el PP també s'hi apropa, i que rebutja la sindicació dels empleats?

Creu, el Govern, que Catalunya s'ha de convertir en un país on sigui possible el blanqueig de diners i altres negocis associats, per convertir-se en el Macao d'Europa?

L'últim intent de crear un macrocomplex com aquest ha acabat aquesta setmana a Aragó, amb el responsable empresonat per assassinat, les opcions de compra

embargades i la societat desnonada de les seves oficines de Saragossa.

No tot s'hi val per crear ocupació. La dignitat de les catalanes i els catalans està per sobre dels interessos del Govern. El que necessita Catalunya és un model sostenible, sòlid, amb valor afegit i no pas un model especulatiu, explotador de persones i de territori.

Miri, els inversors d'Eurovegas volen forçar la llei catalana, però alerto que, des del Govern, ja poden haver fet, vostès, els primers passos per acceptar aquesta aberració, a les lleis de l'abús, a la reforma de la Llei de l'urbanisme, han inclòs dues figures, el Pla director d'interès supramunicipal i els plans especials autònoms, on el Govern, per raons socioeconòmiques o estratègiques, pot imposar una actuació, per exemple, un macrocomplex d'oci saltant-se...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Joan Boada Masoliver

...l'autonomia municipal i la planificació urbanística territorial.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

No vagi tan ràpid, senyor Boada. En primer lloc, és evident que si aquest projecte..., els passos que poden portar a aquest projecte tiren endavant, hi ha molt recorregut de negociació, una gran part de la qual és amb el Govern central, perquè són competències del Govern central. Ja li puc ben assegurar que qualsevol cosa que es faci a Catalunya serà dintre del marc de la legalitat, i que la negociació sobre aquest tema, en la mesura que ens toqui, doncs, serà amb aquest esperit i amb un esperit no diferent de l'esperit amb què s'ha negociat qualsevol altra inversió.

Deixi'm dir-li un parell de coses per posar una mica en context. Aquesta inversió està dintre del marc de la indústria del joc –i, dit sigui de passada, aquesta és una raó per la qual sóc jo que estic contestant la seva pregunta, perquè el joc està en el meu departament–, però també incideix, de manera notabilíssima, sobre la indústria del turisme, de les convencions, de les conferències i de l'espectacle. Per exemple, li donaré un petit exemple, com vostè potser sap, Barcelona, Catalunya, fa molts anys que persegueix una base permanent del Cirque du Soleil. El Cirque du Soleil ja ha anunciat que, a Europa, instal·larà la seva base on s'instal·li Eurovegas. El Cirque du Soleil té set espectacles permanents a Las Vegas, o sigui, no simplifiquem...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Economia i Coneixement

Molt bé.

Pregunta

al Govern sobre l'augment d'accidents al servei de trens de rodalia (tram. 310-00152/09)

La pregunta següent és sobre l'augment d'accidents en el servei de trens de rodalia. La formula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller de Territori i Sostenibilitat, en les darreres setmanes, s'ha produït tot un seguit d'accidents a la xarxa de rodalies de Barcelona de Renfe, concretament: un xoc a la zona del Clot, amb ferits lleus, que és una repetició d'un altre accident que ja hi va haver encara no fa un any, també amb ferits lleus; un descarrilament a l'Estació de França, que va deixar inoperativa l'estació durant un parell de dies; també hi ha hagut un accident a l'estació de Mataró, amb ferits lleus.

Sense cap mena de dubte, aquests accidents el que produeixen és una certa alarma entre els usuaris de rodalies de Renfe, i, especialment, quan, doncs, es produeixen circumstàncies com les del Clot, que són repetitives, i tot apunta que podria ser degut a una manca de senyalització, i és incompreensible com, després d'un any, pràcticament un any, que hi hagi hagut un accident, continuï exactament en les mateixes circumstàncies.

També, el descarrilament a l'Estació de França, sembla que hi havia una advertència que hi havia algunes vies en mal estat i que es podia produir un accident com el que s'ha produït, sense que es reparés aquella avaria.

La situació ha arribat a almar, fins i tot, a la mateixa ministra de Foment, que dilluns es va desplaçar a Barcelona per conèixer *in situ* les circumstàncies que concorren en aquests accidents i va anunciar la posada en marxa d'un pla de millora de la seguretat per corregir aquests aspectes.

També vam conèixer que dels 4.000 milions d'euros d'inversions en rodalies, que l'anterior Govern havia compromès, només se n'havia executat menys del 10 per cent, i, en conjunt, hi ha un deute de més de 5.700 milions d'euros. És l'herència rebuda.

Quines són les accions que ha dut a terme el Govern i que té previst dur a terme la Generalitat com a gestora del servei?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat
(Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Gràcies, senyora presidenta. Efectivament, senyor Rodríguez, en el que portem d'any, hem tingut tres accidents en la xarxa de rodalies, en un cas, de regionals de Catalunya; però, malgrat això, també vull deixar molt clar que no podem parlar d'«inseguretat» dins de la xarxa operada per Renfe. És a dir, tots els problemes, els incidents tenen una explicació que consta en els informes que s'han emès per la mateixa operadora.

Però, constatant que tenim una situació que ens preocupa, què cal fer? –aquesta és la pregunta que ens fem. Bé, aquí la resposta és triple. D'una banda, cal invertir en senyalització i en sistemes de seguretat. En segon lloc, cal incrementar la capacitat de la xarxa, i específicament en els túnels d'entrada i sortida de la ciutat de Barcelona, que pateixen un excés de pressió. I en tercer lloc, cal també continuar invertint, encara més, en formació en els recursos humans de la companyia Renfe, per minimitzar els possibles errors humans que es puguin produir.

Com vostè sap molt bé, això no ho podem fer nosaltres, no ho pot fer el Govern de la Generalitat, perquè les competències que tenim sobre aquest servei no ens donen la possibilitat de fer-ho.

Què hem fet? Doncs, ens hem reunit amb la ministra de Foment, amb el secretari d'Estat d'Infraestructures, amb el president de Renfe, amb el president d'Adif –això ho vàrem fer dilluns passat aquí, a Barcelona–, hem analitzat conjuntament el problema i els hem demanat acció, els hem demanat actuació, els hem demanat que com a titulars de Renfe i com a titulars d'Adif actuïn.

De moment li haig de dir que en la visita de la ministra hem notat una bona predisposició, un reconeixement explícit a la manca d'inversió i, per tant, a l'incompliment reiterat per part dels governs de l'Estat de la inversió pactada en el seu moment, de 4.000 milions d'euros, que s'havien de gastar abans de l'any 2015. Hem parlat també de prioritats.

Tot això, doncs, està molt bé, però tot això, òbviament, no satisfà suficientment el Govern de la Generalitat, perquè ara el que esperem no són paraules, sinó que el que esperem, el que necessitem és acció, i això ho necessitem per donar tranquil·litat, per donar seguretat, per donar confiança als 400.000 usuaris i usuàries que té la xarxa de rodalies de Barcelona diàriament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, honorable conseller. Nosaltres som perfectament conscients que hi han dues circumstàncies que compliquen la situació: un traspàs enverinat d'una

competència, per un costat, i una manca d'inversions i un incompliment d'inversions, per un altre costat.

Però, mentre el Govern diu que no és competent a realitzar segons quines accions en rodalies, li hauríem de recordar també al Govern que tampoc és competent a realitzar determinades inversions, per exemple, en companyies aèries. I això contrasta d'una forma molt important a la ciutadania, veure com el servei de rodalies falla, per un costat, i, per un altre costat, les inversions que fa el Govern en determinades aventures també falla.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Senyor conseller, li queden tres segons.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

No, només recordar, senyor Rodríguez, que Renfe i Adif són empreses estatals. Si ens les traspassen, ja invertirem; però de moment això no ha estat així.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la voluntat del Govern de l'Estat amb relació al transvasament de l'Ebre.

Pregunta

al Govern sobre la voluntat del Govern de l'Estat amb relació al transvasament de l'Ebre (tram. 310-00154/09)

La formula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, un cop ha pres possessió el nou Govern espanyol del PP, i nomenat l'inefable senyor Miguel Arias Cañete com a ministre d'Agricultura, Alimentació i Medi Ambient, a les Terres de l'Ebre ja ha tornat a planar l'ombra de l'amenaça del transvasament. De fet, el passat 1 de febrer el citat ministre va anunciar a la Comissió d'Agricultura del Congrés un nou *pacto nacional del agua*, tot defensant els transvasaments com a elements d'una mal anomenada «solidaritat» i argumentant que hi havia aigües excedentàries.

Senyor conseller, com vostè sap i ha declarat alguna vegada en aquest hemicicle, l'anterior Govern espanyol del PSOE no va fer la feina que calia, ja que la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre no va fer el nou Pla de conca hidrogràfica del riu Ebre, que havia d'incloure, entre d'altres, el cabal ambiental, i per aquest motiu la Unió Europea ha portat el Govern espanyol als tribunals.

Senyor conseller, quina és l'opinió del Govern de la Generalitat davant d'aquestes manifestes intencions transvasadores del nou Govern espanyol del PP?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyor De los Ríos, és una mica aventurat pronunciar-nos amb precisió sobre unes declaracions que hem llegit però que no hem tingut encara ocasió de contrastar amb el ministre. Dilluns que ve ho faré, dilluns que ve em reuniré amb el ministre Arias Cañete i, lògicament, doncs, parlarem d'aigua i parlarem de la política hidrològica, hidràulica, del nou Govern espanyol.

Ara, sí que li puc avançar que la música que hem sentit és una música que no ens agrada, que no li agrada al Govern de la Generalitat. De fet, com vostè deia, el dia 5 d'octubre de l'any passat em vaig pronunciar en aquest Parlament, a pregunta d'una diputada de l'Ebre, sobre aquesta qüestió, i el president de la Generalitat ho ha fet molt recentment també.

El nostre Govern està preocupat pel cabal que duu l'Ebre en el seu tram final. Com vostè deia, el Govern anterior no va elaborar el Pla hidrològic de conca de l'Ebre, que havia d'estar finalitzat a finals del mateix any 2010, i els documents que coneixem que havien de conduir l'elaboració d'aquest document no milloraven els cabals en aquest tram final, com ens demana la mateixa Directiva marc europea de l'aigua.

Dit això, senyor De los Ríos, la nostra opinió és que en les circumstàncies actuals, amb els cabals actuals que duu el riu Ebre en el seu tram final, no és possible cap mena de transvasament. El riu no ho admet, i el Govern tampoc.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Honorable conseller, des d'Esquerra Republicana celebrem que no li agradi la música i celebrem que el Govern defensi l'Ebre contra l'amenaça d'un altre pla hidrològic nacional. Però no només li volem preguntar per l'opinió, com hem fet, sinó que també li volem preguntar per l'actitud, l'actitud que té i tindrà el Govern en aquesta defensa: bé triaran tenir una actitud passiva, mostrant certa ambigüitat, com van fer en el cas de la localització del magatzem de residus nuclears a Ascó, on aquí Convergència i Unió hi votava en contra, els seus alcaldes en el territori hi estaven a favor i el Govern senzillament callava; o bé optaran per una actitud activa, proactiva, mostrant una oposició frontal al projecte del Govern espanyol i evitant una nova agressió contra l'Ebre i, en definitiva, una nova agressió contra el país? Esperem, doncs, que sigui l'actitud activa la que finalment triïn; ja m'ho dirà.

Però, malauradament, ja hi ha un primer precedent gens esperançador: el passat 6 de febrer es va produir una trobada bilateral entre el ministre Arias Cañete i el conseller Josep Maria Pelegrí. Resultat de la trobada: silenci, silenci de Pelegrí respecte al transvasament de l'Ebre. Esperem, senyor conseller, que dilluns vinent...

La presidenta

Senyor diputat...

Sergi de los Ríos i Martínez

...ho pugui arreglar...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Sergi de los Ríos i Martínez

Senyor conseller, no es pot ser neutral davant d'una agressió... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable conseller Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Senyor De los Ríos, el conseller Pelegrí va parlar amb el ministre Arias Cañete d'agricultura, va parlar de regadius, va parlar de medi natural, que és el que a ell li corresponia. A mi em tocarà parlar amb ell d'aigua, d'hidrologia, etcètera, no? I, per tant, escolti'm, deixi'm que dilluns o dimarts els expliqui, doncs, quina ha estat la percepció d'aquesta reunió, d'acord? Si vol, en el Ple de la setmana que ve, doncs, en podem tornar a parlar.

D'ambigüitat, res. Escolti, amb el magatzem de residus nuclears, Convergència i Unió va ser molt clara, va ser molt clara subscriuint la posició majoritària d'aquesta cambra –de fet, si va ser majoritària és perquè nosaltres hi vàrem contribuir–, va ser molt clara amb el territori, malgrat, escolti'm, que les dinàmiques locals són les que són, i, si l'alcalde d'Ascó entenia que allò era el millor per a la seva ciutat o per al seu poble, ell ho va defensar, eh?, ell ho va defensar, com li corresponia. Però Convergència i Unió ha estat molt clara...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la resposta donada a les situacions d'alerta i emergència provocades per l'onada de fred siberià.

Pregunta

al Govern sobre la resposta donada a les situacions d'alerta i emergència provocades per l'onada de fred siberià (tram. 310-00158/09)

La formula la il·lustre senyora Beth Abad, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Elisabeth Abad i Giralt

Conseller Puig, abans de l'episodi de neu de mitjans de la setmana del 31 de gener, es produeix un lleu episodi de neu el cap de setmana del dissabte 28 i el diumenge 29, però en aquest cas no hi ha avís de situació meteorològica de risc de neu.

A mitjans de la setmana següent, la Direcció General de Protecció Civil, del Departament d'Interior, segons les prediccions del Servei de Meteorologia de Catalunya, decideix el dimarts dia 31 de gener posar en pre-alerta el Neucat.

El dimecres 1 de febrer s'activa la fase d'alerta, perquè les previsions indicaven que la cota de neu baixaria sobretot al vespre, amb previsió de temperatures extremadament baixes. L'entrada de fred siberià, que afectava bona part d'Europa, especialment Romania, Polònia, Alemanya, França i Itàlia, i que la informació meteorològica que es tenia era que aquesta situació podria arribar a Catalunya, feia preveure temperatures molt i molt fredes, neu a cotes baixes i forts vents.

Davant d'aquesta situació, el Departament d'Interior, el dimecres 1 de febrer, va reunir el Consell Assessor del Neucat, per tal de valorar la situació d'emergència amb tots els agents implicats i, en tot cas, prendre les mesures per tal de fer front a aquest episodi meteorològic.

Atès, doncs, que les previsions eren de temperatures excepcionalment baixes, amb episodis acompanyats de forts vents, especialment a Barcelona, Tarragona i ponent, amb previsió de mala mar a l'Empordà i la Selva, amb neu a cotes molt baixes, com el Vallès Oriental, l'Occidental, Osona, el Maresme, la Conca de Barberà, d'entre altres, conseller, quin balanç fa el Govern de la resposta donada durant les situacions d'alerta i emergència provocades per l'onada de fred siberià, nevades a cota baixa i forts vents?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, senyora diputada. Com vostè diu, la primera setmana de febrer va tenir lloc a Catalunya una situació meteorològica complexa. Es preveia, d'una banda, l'arribada d'una onada de fred siberià, de fort fred –encara el tenim–; d'altra banda, l'entrada de dos fronts en poques hores de diferència amb risc de nevades significatives a mig país i a cotes molt baixes, i també un període de vents intensos al nord i al sud del país. Davant d'aquest panorama, el Govern va decidir activar els corresponents plans d'emergència, i vam fer-ho amb tres premisses essencials.

La primera: que prendríem les decisions en funció de les prediccions meteorològiques. Consideràvem irresponsable qüestionar-les o posar-les en dubte, tot i saber –perquè els mateixos professionals ho advertien– que se'ns presentaven, evidentment, probabilitats i no certeses. Cal tenir en compte, però, que el Servei Meteorològic de Catalunya va emetre un avís de situació meteorològica de risc de nivell 2, el màxim possible, i que els últims anys tots aquests avisos, els avisos de nivell 2 de situacions meteorològiques de risc, han derivat en emergències importants: les nevades del març del 2010, la ventada a tot Catalunya amb víctimes mortals l'any 2009, la llevantada a Girona el desembre del 2009. Tots aquests avisos eren, evidentment, similars als que vam tenir el mes de febrer. L'indicador de perill era evident, els mapes de risc així ho advertien.

Segona premissa: que actuaríem amb criteris preventius i que preferíem ser criticats si finalment no havia passat res, que no pas deixar fer i esperar sense prendre les precaucions necessàries. Estàvem i estem convençuts –i els fets ens ho demostren– que aquesta és una societat prou madura per entendre que és millor prevenir, encara que de vegades no resulti necessari, que no pas voler funcionar amb plena normalitat i haver de lamentar problemes majors.

Tercera premissa: que aplicariem el que diuen els plans d'emergència, plans, d'altra banda, coneguts a bastament, perquè fa anys que estan aprovats i que estipulen que la direcció d'aquestes situacions correspon al conseller d'Interior.

Tots els operatius van funcionar amb la màxima coordinació i amb plena entrega, tant els públics com els privats, i creiem que això va minimitzar els efectes d'aquest episodi meteorològic, perquè va fer fred, va fer vent i va nevar. És cert que la neu no va arribar a algunes comarques en què els mapes n'indicaven una elevada probabilitat, però les mínimes molèsties ocasionades als seus residents crec, sincerament, que foren compensades per haver adoptat la resposta adequada...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...en aquelles zones del país en què sí que va fer-ho.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la política industrial.

Pregunta

al Govern sobre la política industrial
(tram. 310-00159/09)

La formula la il·lustríssima senyora Montserrat Ribera, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Montserrat Ribera i Puig

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, ahir el Govern va aprovar el Pla d'actuacions industrials i empresarials per al període 2012-2014 amb l'objectiu d'impulsar la competitivitat del teixit empresarial català, i adreçat sobretot a petites i mitjanes empreses.

Si tenim en compte l'estructura de l'economia catalana, tot i la gran predominança del sector terciari, en els darrers anys s'observa la pèrdua relativa del pes de la indústria, que passa de representar el 26 per cent, l'any 2000; el 21 per cent, el 2005, i el 17 per cent, l'any 2010. Aquest és un procés normal en aquelles economies que van d'un model basat en la fabricació tradicional cap a un model basat en l'economia de coneixement i tecnologia. I és aquest el canvi que hem de fer en el nostre teixit empresarial. Tot i que encara n'estem lluny, conseller, hem d'anar avançant en aquest camí cap a l'excel·lència.

Però per arribar a aquest model enfocat en el coneixement, la tecnologia i la productivitat, hem de tenir en compte alguns factors: primer, l'entorn; amb la globalització les empreses catalanes queden a meitat de camí, igual que les europees, encaixonades entre la competitiva indústria dels Estats Units i la indústria dels mercats emergents –per exemple, la Xina o l'Índia–, caracteritzats per forts creixements del producte interior brut.

En segon lloc, hem de tenir en compte l'empresa, entenent que l'empresa és el principal motor de creixement de creació d'ocupació i de riquesa i el principal element a mantenir per afavorir la reactivació econòmica del país.

En tercer..., el canvi, acceptant que la realitat ha canviat dràsticament en els últims anys i que el nostre teixit empresarial també haurà de fer un esforç per adaptar-se als nous models de competitivitat global; però també acceptant que el nostre país té moltes fortaleses que ens hi poden ajudar: la tradició i diversificació industrials, la capacitat exportadora, l'atractiu de país, les infraestructures, l'excel·lència científica o, simplement, la capacitat emprenedora.

I, per últim, la competitivitat empresarial. Aquesta competitivitat que, per una banda, ha de preservar, mantenir el nostre teixit empresarial, incrementant, doncs, la innovació, la internacionalització, estructurant la dimensió adequada i el canvi en la millora de la gestió. I, per altra banda, captant inversió estrangera com a element tractor i potenciador del territori i de la mateixa empresa local també.

Tenint en compte tots aquests factors, i altres que ara no tinc temps d'enumerar, voldríem saber, conseller, quins són els principals eixos, iniciatives, objectius i pressupost del Pla d'actuacions industrials i empresarials que ha elaborat el seu departament i que ha de servir, sens dubte, per a aquesta reactivació econòmica i la creació d'ocupació a Catalunya.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

(Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta... Senyora diputada, en efecte, Catalunya és un país de tradició industrial; encara més, li ho diré: Catalunya és un país de vocació industrial. I és veritat, com vostè esmentava, que la crisi financera i econòmica ha impactat de manera molt greu en la competitivitat de la indústria, molt particularment en l'exercici 2009.

És per això que el Govern, que té vocació industrialista, ha aprovat el Pla d'actuacions industrials i empresarials amb l'horitzó 2014, que parteix, primer, d'un mapa de riscos d'oportunitats: empreses que estan en procediments concursals, empreses que tenen problemes de finançament del circulat, redreçar-les i convertir-les en projectes empresarials viables. També, amb un reforçament de la política de clústers industrials que agrupa i millora la competitivitat de petites i mitjanes empreses, volem passar dels trenta clústers actuals a uns quaranta clústers.

El Pla d'actuacions industrials i empresarials es basa en un seguit de plans estructurals, palanques d'impuls i millora d'aquesta competitivitat: el Pla d'internacionalització, a partir del principi que el nostre món és el món; el Pla d'innovació, que traspuï allà on hem excel·lit els catalans, en recerca i en coneixement, mitjançant els centres tecnològics, cap a l'empresa; el Pla de captació d'inversió estrangera directa cap a Catalunya, on ja tenim alguns èxits contrastables, però que els centres de promocions de negocis situen com un dels objectius, llaurant avui per recollir demà.

Aquests plans estructurals es veuen complementats per uns plans transversals; per exemple, el pla lligat a la Mobile World Capital. Aquí estem parlant més enllà d'una qüestió de telefonia mòbil, d'un projecte industrial que, si m'ho permet dir així, posa i posarà el plat a taula de moltes famílies catalanes. Per tant, compte amb el fet de no aprofitar totes aquestes oportunitats que ens presenta aquest pla. Lògicament, altres plans transversals com la mobilitat sostenible, per exemple; tot el vehicle, primer híbrid, després elèctric; i altres plans transversals que anirem desenvolupant: l'efecte arrossegador del turisme, tot el tema logístic, etcètera.

Tot això recolzat en plans instrumentals: el Programa d'emprenedoria, que presentarem properament; el Programa de desenvolupament de finançament alter-

natiu al bancari; el Programa de formació professional, i el Programa de simplificació administrativa. Tot això ho institucionalitzarem a través del Consell de l'Empresa Catalana, on participen els agents socials i totes les parts interessades. I he demanat la compareixença pròpia a la Comissió d'Empresa i Ocupació per presentar aquest pla.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la sentència judicial relativa a la gestió de les subvencions per a programes de cooperació i voluntariat socials.

Pregunta

al Govern sobre la sentència judicial relativa a la gestió de les subvencions per a programes de cooperació i voluntariat socials (tram. 310-00160/09)

La formula la il·lustre senyora Anna Figueras, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller Cleries, el Tribunal Suprem ha dictaminat recentment que sigui, a Catalunya, la Generalitat qui gestioni els fons provinents del 0,7 de l'IRPF destinats a finalitats socials. Aquesta ha estat una vella i una comuna reivindicació de tots els governs de la Generalitat d'ençà dels anys vuitanta. Aquesta també és una reivindicació d'aquest grup parlamentari, com molt bé sap el conseller. I, en concret, el programa electoral de Convergència i Unió, en el seu punt 80, recull literalment que «promourem la gestió des de la Generalitat de Catalunya del 0,7 per cent de l'IRPF destinat a finalitats socials i que treballarem per l'assoliment del total dels fons recaptats a Catalunya».

I és que Catalunya, sent la comunitat autònoma on hi ha un major percentatge de declarants que marca la casella de finalitats socials, pateix els efectes d'un sistema de repartiment d'aquests fons per part del Govern de l'Estat poc equitatiu i molt poc igualitari.

Catalunya, també en aquesta matèria, dissortadament, històricament ha patit un desequilibri entre les aportacions dels ciutadans del nostre país i les subvencions rebudes per la societat civil catalana per a programes i projectes socials vinculats a l'IRPF. I és que Catalunya aporta al fons del 0,7 de l'IRPF una proporció de recursos molt superior a la que es destina a les finalitats socials dels catalans, quantitat, sigui dit de passada, que ha anat decreixent dràsticament en els darrers anys.

Cal, doncs, destacar que la fórmula de gestió de repartiment d'aquests fons que ha aplicat fins a l'actualitat l'Estat espanyol discrimina els catalans i les catalanes en situació de vulnerabilitat i amb més necessitats socials i no respecta la voluntat dels catalans, expressada en llur declaració tributària.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió creiem que és necessari superar tant la discriminació com la desigualtat d'assignació que es produeix, doncs, com a conseqüència d'aquesta fórmula de gestió vigent dels esmentats fons.

I és per aquest motiu, conseller, que voldríem saber quina és la valoració que fa el Govern de la sentència en qüestió que ha dictaminat el Tribunal Suprem i quines són les gestions i les actuacions dutes a terme o previstes pel Govern del nostre país per superar el sistema de gestió vigent, que fins ara ha anat aplicant el Govern de l'Estat en el repartiment d'aquests fons provinents del 0,7 tan poc equitatiu i tan discriminatori per a Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família

(Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, com molt bé vostè diu, ha estat una reivindicació de tots els governs de la Generalitat des de sempre el traspàs de primer el 0,52 i ara el 0,7 per cent de l'IRPF per a finalitats socials.

Fins i tot, en el darrer debat de política general, doncs, hi va haver una moció aprovada en aquest sentit. I el pla de govern, del Govern de la Generalitat, diu: «Aconseguir el traspàs de l'Estat de la part que correspon a Catalunya d'aquest 0,7 per cent de l'IRPF.»

Si mirem el nostre Estatut d'autonomia, l'article 114.2 diu que «correspon a la Generalitat, en les matèries de competència exclusiva», tot el que són les subvencions estatals i comunitàries i la seva territorialització quan afecten aquestes competències exclusives, incloent-hi l'atorgament i la gestió, la tramitació i la concessió –article 114. I, si mirem diferents articles de l'Estatut també ens diu molt clarament que joventut, serveis socials, voluntariat, atenció a menors, promoció de les famílies són competència exclusiva de la Generalitat. Per tant, veiem com el que fa referència a aquestes subvencions de l'Estat..., són i intervenen en àmbits que són competència exclusiva.

Per tant, celebrem aquesta sentència, que ens dona, finalment, la raó. I també recordar que n'hi va haver una, també, una mica abans del Tribunal Constitucional també en aquest sentit. Ara el que esperem és que el Govern de l'Estat compleixi –la compleixi– aquesta sentència.

Dir, a més, que la sentència és molt clara. Diu: «Situem dins de la competència de la Generalitat allò relatiu a la seva gestió, que és la tramitació, la resolució, el pagament de les subvencions, així com la regulació del procediment corresponent a tots aquests aspectes.» Per tant, és una sentència claríssima.

Però també, com vostè deia, hi ha un altre aspecte en què ens hem de fixar i és que l'Estat no reverteix a Ca-

talunya ni en funció del que recapta l'IRPF a Catalunya, ni tampoc de les persones que posen la creueta a tot el que és «altres finalitats socials».

Per tant, nosaltres, en les properes reunions que ja tenim programades amb el ministeri –i ja n'hem començat a parlar–, treballarem aquest aspecte d'aquesta sentència, la seva aplicació, el fet de respectar aquesta sentència.

Per a nosaltres, no és només una sentència favorable, és una manera de respectar el nostre autogovern...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Benestar Social i Família

...que és una cosa molt preuada per nosaltres.

La presidenta

...se li ha acabat

El conseller de Benestar Social i Família

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació financera de les universitats públiques.

Pregunta

al Govern sobre la situació financera de les universitats públiques (tram. 310-00156/09)

La formula l'honorable senyora Marina Geli, del Grup Parlamentari Socialista.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat i honorable conseller..., ho recorda? «Contra la crisi, talent.»

Quina és la valoració que fa vostè, honorable conseller d'Economia i Coneixement, de la situació financera de les universitats públiques a les quals vostès han abocat després d'un 16 per cent de la retallada lineal en un any, i, en aquest moment, amenaçant d'intervenir les mateixes universitats públiques?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyora presidenta. És clar que en la..., atès el context general d'ajustaments a què estan

sotmeses les finances de la Generalitat, les universitats, com tots els altres sectors del país, han hagut de contribuir en aquests ajustaments.

Per tant, la universitat està en un procés d'adaptació a una davallada de la subvenció pública que, en el marc dels dos anys, no és en absolut desproporcionada amb relació al que ha estat en tots els sectors.

Per tant, la universitat en aquests moments està en aquest procés d'adaptació.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Primer, honorable conseller, sap que tenim una comissió de governança que crec que els grups parlamentaris hi som lleials, i, en canvi, vostè és fets consumats.

Deixi'm posar-li l'exemple de la Universitat Autònoma de Barcelona: retallada de 34 milions d'euros l'any passat d'assignació pressupostària. I, en aquest moment, doncs, amb dificultats, clarament, vostè ho sap, financeres, i amb moltes dificultats molt més importants de govern de la mateixa universitat.

Per què governa, conseller, les universitats des de la desconfiança? Per què vostè ens vol de comparsa en aquesta comissió que busquem un acord?

El president de la Generalitat diu que volem ser l'Holanda del sud. Ni en època d'ajustaments han retallat de cap manera en aquesta magnitud el coneixement, l'educació. I, per tant, què farem? Pactarem un pressupost real fins al 2020? El nostre grup li proposa si hem de continuar debatent aprofundir en l'autonomia universitària, que, per cert, va tot en contra del que vostès van fent políticament. Encara té temps, honorable conseller, li queden pocs minuts –pocs minuts.

Aquesta part de la cambra... –aquesta part, no aquella, que són la coalició del Govern–, (*veus de fons*) té esmenes... –té esmenes– que permetran –fixi's que poc que li demanem, el poc que li demanem– congelar el pressupost del 2011 de les universitats –congelar el pressupost del 2011 a les universitats– i actuar d'una altra manera, i, d'aquí fins que s'aprovi la Llei de mesures fiscals, retirar alguns articles que tenen clarament..., que atempten contra l'autonomia universitària i contra, sobretot, i que és molt més important, el crèdit.

Honorable conseller, com pot ser que vostè s'apunti la desconfiança del sector universitari? Com vol construir les reformes? I li parla un grup parlamentari que va avalar-li l'augment de taxes.

La presidenta

Senyora Geli, se li ha acabat el temps.

Marina Geli i Fàbrega

Acabo, honorable presidenta. A més, tenim...

(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Vostè sap, però no ho diu –no sigui que algú se n'assabenti–, que els pressupostos universitaris d'aquest any pràcticament no baixen; em sembla que és menys d'un 2 per cent. Però això, clar, no estaria bé que ho digués vostè, i, per tant, ens diu que ho congelem. Escolti, pràcticament està congelat aquest any, o sigui que, si vol, apunti-s'ho.

La segona és això d'Holanda. Jo la invito que vagi a les hemeroteques, entri a les pàgines web del ministeri corresponent d'Holanda i vegi el que en aquests moments estan fent a Holanda, i veurà com estan anant bastant més lluny del que estem anant nosaltres, i potser es poden aprendre unes quantes lliçons.

Deixi'm esmentar que, evidentment, el tema financer a les universitats és complicat i que ens toca fer-ne un seguiment. En farem un seguiment trimestral pel que fa al capítol I. S'està elaborant un pla a tres anys, fins al 2014, per assegurar la completa estabilitat pressupostària. I, efectivament, es pretén crear una figura de comissionat de comptes, que no és un interventor –les universitats ja tenen interventors–, és una figura el propòsit de la qual és ajudar les universitats si les universitats volen...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...si no volen, no.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la política de resposta a l'increment de la violència masclista.

Pregunta

al Govern sobre la política de resposta a l'increment de la violència masclista (tram. 310-00157/09)

La formula l'honorable senyora Caterina Mieras, del Grup Parlamentari Socialista.

Caterina Mieras Barceló

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, quines noves mesures ha implementat el Govern davant de l'im-

portant increment de dones mortes per violència masclista aquest 2012?

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, per part del Govern de la Generalitat la lluita contra la violència masclista, la seva eradicació, és una prioritat des de l'inici de la legislatura, i el que estem..., és aplicant el nostre pla de govern, que preveia aquesta lluita i aquest treball conjunt, no només del Govern, sinó també de les altres institucions de la societat civil i, esperem, de tots els grups parlamentaris, sense esquarteres.

Gràcies.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'honorable senyora Caterina Mieras.

Caterina Mieras i Barceló

Gràcies. Senyor conseller, aquest primer any de Govern hem anat enrere, ho sento: la llei catalana d'igualtat no s'ha fet; la Llei contra la violència masclista no s'ha desenvolupat; han disminuït els recursos, especialment els destinats als ens locals, per a programes de prevenció, de sensibilització... Un exemple: una disminució d'un 10 per cent en el concurs de cases per a dones maltractades.

I, a més, estem retrocedint a nivell de discurs; i el discurs és important, perquè conforma opinió. Vostès i el PP van de la mà també en aquest tema: emmascaren la violència de gènere amb la violència familiar, com també fa el PP a nivell d'estat. Ara la seva conselleria a les campanyes de sensibilització contra la violència masclista les anomena «campanyes per prevenir abusos entre parelles». El seu departament té el trist honor d'haver donat aixopluc al primer simposi a Barcelona sobre violència familiar, inaugurat pel secretari de Família, compartint taula amb persones conegudes per les seves campanyes públiques contra les lleis de violència i d'igualtat. Miri el díptic amb els ponents i el logo del seu departament; fa pujar els colors.

Senyor conseller, no són les festes de Nadal, com vostè va dir, és la vigència dels estereotips masclistes el que provoca les morts violentes. I vostès, amb declaracions i actuacions poc rigoroses i tòpiques, no contribueixen gens a canviar-ho. La crisi colpeja de forma especial sobre els col·lectius més febles –les dones, en aquest cas–, però precisament amb el pretext de la crisi no podem retrocedir en igualtat, ens hi va la vida. Quan augmenta el risc, cal estar més actiu que mai. Assumeixin la responsabilitat, marquin vies de solució i d'actuació per plantar cara amb força, tots junts, tots plegats, a aquesta xacra social i aturar l'escalada

de violència contra les dones que patim, en aquests moments i fa temps, a Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, segons quines afirmacions sí que fan pujar els colors. M'agrada aquest final, «anem tots junts», però la seva intervenció no anava en aquest sentit. Anar tots junts és, per exemple, el que està fent el Govern de la Generalitat, treballant molt colze a colze tots els departaments implicats... I li'n posaré diferents exemples: el Departament d'Interior, amb el Pla d'atenció a les víctimes de violència masclista, amb noves eines per a l'avaluació del risc, per exemple; el Departament de Justícia, amb l'assessorament tècnic a les víctimes; el Departament d'Ensenyament, amb formació al professorat; el Departament de Salut, implementant el protocol de Salut de violència masclista; el Departament de Benestar, inaugurant nous centres d'intervenció especialitzada, inaugurant dos nous punts de trobada, etcètera. Miri, un programa que ara posem en marxa, nou, d'intervenció integral contra la violència masclista, 2012-2015. I després, també, en prevenció i sensibilització, un nou programa a les escoles. I ara farem dues noves campanyes de sensibilització, una pel telèfon 900 900 120, i una altra també per sensibilitzar tota la societat que la lluita contra la violència masclista és cosa de tots. I fixi's que jo parlo de lluita contra la violència masclista, no he dit altres paraules –no he dit altres paraules–, i, per tant, no canviem coses... (*Remor de veus.*) Escolti, estic parlant jo. Gràcies.

Per tant...

La presidenta

Un moment –un moment... Un moment, conseller. (*Pausa.*) Continui.

El conseller de Benestar i Família

No, estic dient les meves afirmacions, que són «de lluita contra la violència masclista».

Per una altra part, hem... (*Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador.*) ...creat per llei del 2003, que és el Fons de garantia per impagament de pensions, del maig del 2011, ho hem hagut de fer, perquè altres no ho van fer. I estem desenvolupant tota la llei de lluita contra la violència masclista; s'està fent. I el que els demanem, perquè esperem que és una cosa de tota la societat..., treballar junts en aquest àmbit.

El dia 31 de gener es va reunir...

La presidenta

Senyor conseller, ja està.

El conseller de Benestar Social i Família

Doncs, s'ha acabat. (*Rialles.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre el futur del sistema d'immersió lingüística a les escoles.

Pregunta

al Govern sobre el futur del sistema d'immersió lingüística a les escoles (tram. 310-00153/09)

La formula l'il·lustre senyor Antoni Strubell, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Antoni Strubell i Trueta

Bon dia, presidenta. Honorable consellera d'Ensenyament, voldria demanar-li què faran el Govern i el Departament d'Ensenyament quan el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya anul·li la política d'immersió lingüística que s'ha practicat a casa nostra des de fa trenta anys.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, no em consta aquesta afirmació que vostè ha fet, que es pressuposa de les seves paraules; per tant, no li puc respondre. Nosaltres el que farem és el que estem fent: defensar el model d'immersió lingüística, conreat i construït entre tanta gent, i defensar el que preveu la llei d'educació de Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Consellera, vostè sap tan bé com jo que el futur del català a l'escola és preocupant. Vostè coneix les xifres sobre l'ús social del català. Cap idioma precari, de país petit i de forta immigració, sigui el català o el manding, no pot restituir, no pot resistir un retrocés tan forassenyat en el seu estatus educatiu com el que ara ens imposen els seus socis, aquells que el portaveu Homs descrivia ahir com al «referent responsable», aquells qui, com deia fa pocs dies Salvador Cardús, fan ballar el Govern català com una baldufa.

Aquest perill és compartit pels milers de persones que aquest cap de setmana es van concentrar davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per l'escola en català, pels milers de persones que cada dia estan recollint signatures per blindar el català tal com el tenim fins avui. Els voldria felicitar.

El que ningú no pot entendre és que vostè s'entengui amb un partit que ha mogut tot el que ha pogut en contra de la voluntat del 90 per cent d'aquesta cambra, el partit que no escolta setanta mil famílies valencianes que volen escola en la nostra llengua, el partit que ha desmantellat TV3 al País Valencià i ara vénen per TV3.

Consellera, en qualsevol moment el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya executarà la sentència de mort sobre la immersió lingüística, i el PP ja ha anunciat una nova llei d'educació que assegurarà el castellà com a llengua vehicular a Catalunya. Què faran vostès? Cal evitar els errors de l'Estatut, cal actuar activament en defensa de la nostra llengua i de la nostra dignitat abans que no ens arribin les sentències, cal que els catalans deixem de fer el ploramiques i passem a l'atac en defensa d'aquella cosa que es defensa arreu.

Senyora Rigau, vostè pot quedar com la gran salvadora del català a l'escola, i també pot ser la consellera...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Antoni Strubell i Trueta

...que ha vist morir la immersió a la seva escola.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Miri, mentre podem afirmar amb tota força que no hi ha cap imposició de ningú, només d'aquest mateix Parlament, en l'aval a la LEC, en la defensa del model, el que la gent no entén és que vostès s'aliïn amb determinades forces per bloquejar el pressupost d'aquest Parlament. Això, sí senyor... (*Remor de veus.*)

Miri, nosaltres el que li podem dir és que a vegades sembla que desitgin que tot vagi malament...

La presidenta

Un moment –un moment. Un moment, consellera, un moment. (*Pausa.*) Un moment, si us plau. Consellera...

La consellera d'Ensenyament

Sembla que a vegades vulguin que les coses vagin més malament per, vostès, poder anar millor. El suport social de la defensa i del model d'immersió té un nom

a Catalunya, que és el Som Escola, i té un altre nom, que és l'institucionalment representatiu, que és aquest Parlament. Per tant, li prego que això ho anoti bé, perquè vostès estan desvirtuant aquest discurs, i avançant cap a la imprudència potser vostès esdevindran traïdors.

La presidenta

Iniciem les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'estratègia política per a la negociació del pacte fiscal amb el Govern de l'Estat (tram. 317-00099/09)

La primera pregunta és sobre l'estratègia política per a la negociació del pacte fiscal amb el Govern de l'Estat. La formula l'il·lustre senyor Joan Laporta, del Grup Mixt.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, presidenta. Sí, efectivament, la pregunta és: quina és l'estratègia política i quin calendari s'aplicarà amb relació a la negociació del pacte fiscal, inspirat en el concert econòmic, amb el Govern de l'Estat espanyol?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, altres vegades n'hem parlat, d'aquesta pregunta que avui formula vostè. L'estratègia crec que és clara: el primer que hem de fer, crec que com a màxim d'aquí a l'estiu, és intentar tenir un acord en aquest Parlament al més ampli possible. Ja tenim ara una majoria a favor del pacte fiscal, tenim majoria absoluta; ara del que es tracta és de veure si, a més a més, podem convertir el clam social a favor del pacte fiscal en un clam polític que inclogui, si no totes, pràcticament totes les formacions polítiques d'aquest Parlament. I, dintre d'aquest any 2012, la resolució del Parlament aprovant la proposta de pacte fiscal s'ha d'anar a negociar a Madrid, i aleshores sabrem què passa.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, president, per la resposta. En qualsevol cas, entenc que aquest consens que demaneu..., doncs, ja teniu el consens del poble de Catalunya: s'ha posat de

manifest en les eleccions donant un suport majoritari a les seves propostes per governar el país, especialment la del pacte fiscal, i s'ha posat de manifest també amb les successives enquestes que s'han anat celebrant o que s'han anat fent en el decurs d'aquest any.

Penso que la situació –i ho sabeu millor que ningú, president– és dramàtica; no es pot donar ni un dia més de marge al Govern del Partit Popular en aquesta qüestió. Entenc que s'ha d'exigir de forma immediata el concert econòmic, o el pacte fiscal inspirat en el concert econòmic. Si ens el concedeixen, millorem substancialment, com tots sabem, i si no, entenc que s'ha d'anar per incorporar a l'agenda política del Govern el referèndum català per la independència i entrar en una dinàmica de l'objecció fiscal i accions concretes, que és el que demana la ciutadania, més que estratègies ambigües.

President, si no ho feu, em permetreu dir que no tindreu força per justificar les retallades que apliqueu com a conseqüència de la manca de recursos, us instal·leu en el victimisme clàssic que ha practicat el seu partit, i, a més a més, entenc que sereu coresponsables per omissió de l'asfíxia financera de Catalunya i del patiment dels catalans i les catalanes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies. Bé, senyor Laporta, jo en primer lloc li voldria agrair que vostè hi sigui, en aquest pacte, en aquest acord, perquè el que es pretén és que a més a més de ser-hi nosaltres i alguns altres, hi siguem tots. Aquesta també seria la força del país.

Fixi's vostè que en altres territoris els partits que estan vinculats a partits d'àmbit estatal no discuteixen que hi ha d'haver aquesta autonomia financera o aquesta autonomia fiscal. Si no ho discuteixen en aquests altres territoris, nosaltres hem de fer veure a aquests partits a Catalunya, que encara no hi són, que no han de fer un pas enrere respecte al que estan fent, per exemple, a Euskadi o Navarra. I aquesta és la nostra pretensió i el nostre objectiu.

Jo li demano que ens hi ajudi. No sé quins dots de convenciment tindrà vostè, o nosaltres, ja ho veurem, però en qualsevol cas aquí hem de procurar ajudar-nos, perquè, ho torno a dir, no és el mateix que aquest Parlament es presenti d'una manera pràcticament unànime en aquesta reclamació que donar arguments a Madrid de dir: «Ho veuen?, això que vostès volen del pacte fiscal només ho volen els nacionalistes catalans.» Ho volem tots. I això és molt diferent. I veurem si això és possible o no. Jo aspiro al fet que sigui possible i en qualsevol cas espero que vostè en aquest sentit ens hi ajudi.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el cost social del pacte amb el Partit Popular per a l'aprovació dels pressupostos i sobre les partides que suportaran la disminució dels ingressos (tram. 317-00100/09)

I la formula l'honorable senyora Anna Simó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. President, avui votem els pressupostos i avui votem una nova llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i del CAC, i hi ha un pacte per totes dues lleis amb el mateix partit, precisament.

I jo li vull dir..., avui li faré moltes preguntes, a veure si avui me les respon, president. Quin és el cost del pacte dels pressupostos? El Govern –i el país– pot permetre's prescindir del 90 per cent del que preveia recaptar de l'impost turístic? Pot permetre's de prescindir del 100 per cent de l'última eliminació de l'impost de successions i donacions? Pot permetre's prescindir d'un impost sobre la banca com tenen altres estats europeus? Doncs, sembla que sí, que el país s'ho pot permetre.

I, si no s'ho pot permetre, per què ho fan, president? Quin és el còmput d'ingressos del que deixaran de recaptar? Com quadraran els comptes? Què hauran de retallar a mig exercici pressupostari? Tornaran a mirar cap als treballadors públics? Cap als usuaris de la sanitat o de l'ensenyament públic? Retallaran encara més les USEE de l'escola inclusiva, els plans d'entorn, els diners del dia a dia dels centres educatius o el manteniment de les escoles bressol municipals, president?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Miri, senyora Simó, el cost a què vostè, doncs, fa referència des del meu punt de vista és inexistent. Sí que s'han pres algunes decisions –que després si vol li detallaré amb més precisió– que van en la línia que algunes taxes que s'havien de posar, en lloc de posar-se amb uns determinats terminis, es posaran, dintre de l'any 2012, amb d'altres. I això, si vol, després li ho explicaré.

I, per cert, he sentit «un impost sobre la banca»? Si tanta afició hi tenen vostès, no m'explico com vostès no el varen posar tenint set anys com varen tenir.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Sap què, president? Crec que al país i a nosaltres no ens serveixen respostes com aquestes. (*Remor de veus.*) Sí..., sí, sí, perquè un «si vostès tant volen un impost sobre la banca per què no el posen?, per què no el van posar?»... I l'impost turístic, president? Es posarà en marxa al novembre. Per tant, si no és que és retroactiu, hi haurà un mes d'aplicació, dos.

Però continuen les preguntes. Pot el Govern permetre's prescindir durant un any de negociar el concert econòmic? Tan bé està el país? A l'agost del 2010 vostè denunciava un sistema fiscal abusiu del Catalunya. Al desembre, va dir: «Esperem a les eleccions estatals i farem pedagogia»; després: «Esperem el congrés del PSC i arribar a consensos.» Ara el PSC li diu: «Debatem-ho en el Ple del Parlament.» I diuen: «Doncs, tampoc.»

On és la transició nacional, president? Lluny de l'agenda del seu Govern durant un llarg i fred any; un any en què donaran suport a una reforma laboral centralista que augmentarà la conflictivitat judicial i l'arbitrarietat, que ens allunyarà de la UE, tal com diu la secretaria d'Ocupació del Govern. I avui tiraran endavant la modificació de la Llei de la corporació amb qui va votar-hi en contra l'any 2007, i amb els que hi van votar a favor i la van impulsar votant-hi en contra.

No li fa pensar, tot això, president, cap a on va i l'estat dels seus compromisos electorals?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Simó, miri, no aplicar la taxa turística aquestes properes setmanes i fer-ho a finals d'aquest any va ser una decisió meua, una decisió del president de la Generalitat, que després ha estat ratificada en aquest acord, que s'ha ampliat en el sentit que determinats imports de la taxa s'han reduït però s'aplicaran durant aquest any 2012.

I tingui en compte una cosa: una taxa no es crea per a un any; comença un any i continua després. I quan aquesta taxa estigui en vigor plenament, que serà aquest any 2012, a finals, i el 2013, donarà un nivell de recaptació que ens permetrà lluitar a favor del turisme d'aquest país, que és un dels grans sectors que ens pot treure de la situació complicada en la qual estem en aquest moment.

Respecte al tema que vostè diu del concert econòmic, el pacte fiscal, etcètera, no? No s'està ajornant res. Jo aquest calendari el vagi explicar des del començament –el vagi explicar des del començament. I els vaig dir que vostès també havien d'ajudar a convèncer algun

partit d'aquesta cambra que se sumi a aquesta estratègia del pacte fiscal.

Ara vostès no hi donen importància a això? No donen importància al fet que el PSC hi sigui en el pacte fiscal, per exemple? Hi deuen donar alguna importància, perquè vostès feien discursos que amb els seus pactes del tripartit el que volien era incorporar el PSC a la catalanitat. Van arribar a dir això. I ara resulta que no donen importància al fet que el PSC hi sigui, en un gran tema de país –vostès també ho subratllen, no?

I, el Partit Popular, també jo aspiro que hi sigui, perquè hi és en altres llocs de l'Estat espanyol; hi és a Euskadi, hi és a Navarra, també hi pot ser a Catalunya.

Aquest no és un tema menor. Si vostès avui ens porten la garantia que aquests altres partits hi seran, perquè vostès negocien també que han incorporat aquests altres partits al pacte fiscal, escolti'm, jo els aplaudiré el primer de tots. I jo també hi treballaré. Però això necessita un temps. I aquest temps no deu ser massa llarg, d'aquí a l'estiu, perquè a Catalunya pugui sortir amb veu pròpia i amb un consens molt majoritari. Crec que això, sincerament...

La presidenta

President...

El president de la Generalitat

...ho hem d'intentar.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reforma laboral i la pèrdua de competències que comporta per a la Generalitat (tram 317-00101/09)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. President, li volia preguntar sobre la reforma laboral. Sap vostè que fa desaparèixer el paper de la Generalitat en els procediments d'autorització dels expedients de regulació i aquestes competències han permès –per exemple, en el cas de Nissan– que empreses importants no es deslocalitzin.

Per tant, voldria saber el seu parer sobre la reforma laboral i sobre la pèrdua de competències que suposa aquesta reforma laboral.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Herrera, no hi ha pèrdua de competències perquè quan es perd una competència és perquè algú altre la guanya. I en aquest cas no la guanya ningú, simplement és que uns determinats tràmits que existien deixen d'existir.

Sap quins països de la UE tenien aquest tràmit? Espanya i Grècia. Ja està tot dit.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Senyor Mas, si segueix els manuals d'IESE, molt bé. Però sap què passa? A Alemanya hi ha autoritat laboral. I la realitat és que avui vostè, quan li parlen de Catalunya i Espanya, sí, opta per Catalunya, però quan la competència es perd en favor dels mercats, entre Catalunya i els mercats, vostè sempre opta pels mercats. Aquesta és la realitat.

Miri, el president de Foment del Treball ahir era franc; li preguntaven: «La reforma laboral servirà per generar ocupació?»; deia: «No.» Per què servirà, doncs? Per aconseguir que treballadors cars siguin substituïts per treballadors més barats. Al treballador amb experiència se li diu que se li abaixa el sou; si no ho accepta, se l'acomiada barat i el substituïm pel seu fill pagant-li molt menys.

I sap què passa, senyor president? Que el president de la Generalitat aplaudeixi aquesta pèssima reforma laboral és una *irresponsabilitat*, perquè voldrà dir més conflicte social, afectant els treballadors i afectant els bons empresaris, que no se'n sortiran en un marc de més conflictivitat social, i dinamitant també el marc de concertació social.

Avui, entre vostès i PP no hi ha diferències: el senyor Oriol Pujol i la senyora Cospedal formen part d'aquest flagell dels sindicats, competint per veure qui carrega més fort contra els sindicats. Hi ha un pacte de sang, sí, entre Convergència i Unió i PP per retallar drets en matèria de salut i en educació aquí i després retallar drets laborals a l'Estat.

Hi ha qui diu que vostès són presoners del PP. Jo crec que no, sincerament. Vostès són presoners de la seva ideologia i de la defensa de determinats interessos; interessos per un sector públic petit, petit, petit, i, això sí, amb drets a la salut i a l'educació petits, també, ben petits, i interessos per una reforma laboral que permeti abaixar els costos laborals per així mantenir i d'aquí a uns anys augmentar els beneficis empresarials.

I el problema és que això dibuixa un escenari de conflicte social que no interessa al país ni a l'economia. I el més lamentable és que avui vostè prima els interessos de mercat per davant dels interessos de país i de cohesió social, la cartera per davant de la bandera.

La presidenta

Senyor Herrera...

Joan Herrera Torres

Aquest és el seu paper, senyor president.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Si hem de parlar d'ideologia, senyor Herrera, jo em pregunto una cosa: la ideologia que deu defensar Convergència i Unió, que té seixanta-dos diputats i diputades en aquesta cambra, deu ser més socialment acceptada a Catalunya, que és el nostre país, que la seva, que vostè en té deu, suposo?

Ara, és clar, si vostès menyspreen absolutament les majories de la població i es pensen que vostès són la puresa ideològica i que tothom s'ha de veure en aquest mirall de la puresa ideològica, vostès es quedaran purs fins al final de l'existència, tots els altres serem pecadors –tots els altres serem pecadors. Però resulta que aquests pecadors tenim més suport que vostès, perquè resulta que la gent deu veure alguna cosa més que aquests discursos abrindats i moltes vegades demagògics que vostès llancen en els mitjans de comunicació i també en aquesta cambra.

I després deixi'm dir-li una cosa sobre la reforma laboral, ja que vostè preguntava per això. Jo he dit diverses vegades, i en això li puc donar la raó..., però ho he dit jo també i ho ha dit molta altra gent: la reforma laboral per ella mateixa, la del mercat laboral, no garanteix immediatament la creació de llocs de treball. És cert. Però ja ho hem dit nosaltres, això.

Ara, preguntis-ho al revés. Vistos des d'Europa, un dia que el conjunt de l'Estat espanyol –nosaltres ara per ara hi som– presenta tots els seus indicadors sobre economia i gairebé tots són dolents, i des d'Europa ens diuen: «Escollin, vostès pensen no tocar res d'un mercat laboral que ha arribat a crear un 23 per cent d'atur a Espanya i un 20 per cent a Catalunya? Ja els va bé a vostès tot això?» I algú ha de tenir una mica de coratge per trencar alguns tòpics que han estat instal·lats, això sí, ideològicament molt purs, i que també han contribuït a portar a aquesta situació. I vostès potser hi haurien de pensar també en aquestes condicions.

Ara, quan vostè es planteja una cosa així, què anuncia? Un conflicte social. I aleshores la pregunta és: a vostès què els interessa, que es redueixi l'atur o que hi hagi conflicte social?, perquè algunes vegades dona la sensació que a vostès el que els interessa i amb el que «disfruten» de veritat és amb el conflicte social.

(Remor de veus.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre la valoració de la negociació
dels pressupostos (tram. 317-00098/09)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Un moment, un moment, un moment... *(Pausa.)*

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Ja, presidenta?

(Pausa.)

La presidenta

Ja pot.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, avui s'aprovaran, gràcies al suport del Partit Popular de Catalunya, els seus segons pressupostos d'aquesta legislatura.

Voldríem saber, senyor president, quina és la valoració que vostè en fa, de la negociació que s'ha dut a terme. I volíem saber, senyor president, si vostè considera que aquests pressupostos seran una eina per sortir de la crisi, seran una eina per a la reactivació econòmica i seran un instrument que ajudarà les empreses, les famílies i els joves a Catalunya.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, vostè deu recordar que un temps enrere vàrem parlar dels pressupostos del 2011, els primers d'aquesta legislatura; quan vàrem parlar en aquells termes vàrem ja dir que aquells pressupostos havien de tenir continuïtat, perquè l'esforç de salvar les finances de la Generalitat i, per tant, les polítiques públiques no es podia fer en un sol any, i ja en aquell moment es va acordar que, si es podia, es faria un esquema d'acord pressupostari per al 2011 i per al 2012; i fins aquí es va arribar. I estem just aquí.

I crec que la feina que estem fent des de principis del 2011 donarà resultats sobretot en aquest sentit: salvar unes finances públiques que estaven i estan greument amenaçades i que condicionen d'una forma molt important les polítiques públiques de cara a la ciutadania de Catalunya.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Vostè acaba de reconèixer ara que hi havia, per tant, un acord per l'any 2011 i per l'any 2012, i, per tant, senyor president, el que és evident en aquesta cambra és que vostè ha escollit aquell soci, aquell grup parlamentari amb què vostè ha volgut aprovar els comptes més importants del país, les lleis més importants del país (*remor de veus*), i aquest no és un altre, senyor president, que el Partit Popular de Catalunya.

Nosaltres ja sabem que a algú els molesta, i que els molesta precisament en aquest cantó de la bancada (*l'oradora assenyala el sector esquerre de l'hemicicle*), però voldria dir-los: aquest cantó de la bancada és el passat del país i aquest és el futur de Catalunya, senyor president. (*Persisteix la remor de veus.*) Per tant...

La presidenta

Un moment, un moment... Un moment, un moment... Senyores diputades, senyors diputats, queden dues preguntes; els demano una mica de tranquil·litat. *(Pausa.)* Continui, senyora...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Gràcies, presidenta, especialment per la petició de tranquil·litat, que crec que és raonable i cal en aquests moments.

Senyor president, el Partit Popular ha subscrit un acord que és positiu, que és important per al país, un acord que va més enllà d'un compromís pressupostari, un acord en què el compromís és en l'estabilitat pressupostària, en el compliment del dèficit, en la transparència de les empreses públiques, en la millor gestió del nostre sector públic, en la racionalització d'aquest sector públic, i, a més, senyor president, el compromís d'equipaments educatius i sanitaris, i el que és més important: la reforma tributària d'aquest país.

Vostè diu que la decisió de la taxa turística la va prendre vostè. Evident. Però vostè volia que aquesta taxa turística es complís de manera immediata, i nosaltres en demanàvem la supressió. Per tant, aquí hi ha hagut un acord, gràcies al Partit Popular, que redueix l'impacte de la taxa turística, de l'euro pel medicament i de les taxes que han de pagar els catalans i les catalanes i les empreses d'aquest país.

Senyor president, digui la veritat i digui el reconeixement que avui aquest partit està fent al país i a aquesta cambra (*remor de veus*), i el reconeixement és el de la responsabilitat, el de la lleialtat en moments de crisi. I aquells que tant critiquen són els primers que, havent deixat el país abandonat i arruïnat, haurien d'haver exercit aquesta responsabilitat, i no el que estan fent com sempre, fins ara, que és no contribuir a la sortida de la crisi.

Senyor president, si aquest full de ruta és el de sortir de la crisi, ens seguirà tenint amb lleialtat, amb serietat i amb responsabilitat, i espero que així sigui també per part del Govern.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho..., miri, de tot el que ha dit vostè (*rialles*), de tot el que ha dit vostè em quedo... –estic aquí, senyora Sánchez-Camacho, estic aquí–, de tot el que ha dit vostè em quedo amb una paraula, amb una –una, una–, una que per mi és la més important: responsabilitat. Tota la resta..., escolti'm, vostès faran el seu discurs, nosaltres farem el nostre, l'oposició farà el seu, cadascú hi posarà l'accent que hi posarà, la nota de color, etcètera, tothom, i és legítim que sigui així, però aquí hi ha una paraula que és clau, que és «responsabilitat». I en aquest moment he de recordar que l'exercici de la responsabilitat té premi per part de la societat, i no pas càstig. I aquelles formacions polítiques que en els moments especialment greus de la societat –que la societat no són només les institucions, és sobretot la gent–, que en els moments greus dels països i de les societats estan disposats a fer una actuació responsable, més enllà de la nota de color, del discurs, de l'adjectiu, etcètera, aquestes formacions polítiques són les que en aquest moment poden tenir un grau de comprensió més gran per part de la ciutadania, encara que les coses que facin no agradin o no agradin a tothom.

I jo admeto que la feina que estem fent pot no agradar a tothom, però hi ha molta gent que l'entén i molta gent que aplaudirà que els actes de coratge i de valentia en aquest moment es portin a terme, perquè busquen un objectiu que és prioritari i amb majúscules, que és defensar l'interès general i el bé comú, i no necessàriament interessos partidistes o particulars.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el reconeixement del pacte polític entre Convergència i Unió i el Partit Popular com a pacte estable (tram. 317-00102/09)

I la formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, la remissió dels pecats (*rialles*) no li atorga butlla per continuar pecant –no li atorga butlla per continuar pecant. I, per tant, senyor president... –sóc aquí, miri'm un moment... (*Rialles.*) No, no, és que no haurà d'apuntar re. (*Remor de veus.*)

Parlant de pecats i remissió dels pecats, digui la veritat –digui la veritat. És veritat que estem davant d'un pacte estable, sòlid, de tres o quatre anys, d'un que ve d'endarrere i de dos que vénen per davant, amb el Partit Popular de Catalunya a tots els efectes, i que finalment s'ha aclarit que aquí hi ha el Govern i que aquí hi ha l'oposició? (*L'orador assenyala el sector dret i el sector esquerre de l'hemicicle.*) Digui la veritat, senyor Mas.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Vostè, senyor Nadal, em sembla que confon els seus desitjos amb una altra cosa. (*Remor de veus.*) Ja li agradaria, que tot això fos d'aquesta manera, ja li agradaria. Però, miri, el que hi ha són pactes per als pressupostos del 2011 i pactes per als pressupostos del 2012, i, a més a més, iniciat ja d'aquesta manera en les primeres converses. Aquesta és estrictament la veritat, li agradi més o li agradi menys.

A partir d'aquí, senyor Nadal, en la segona part de la meva intervenció li recordaré algunes coses que vostès fan amb el Partit Popular. I aleshores vostè fa el discurs dels pecats, de la remissió dels pecats, de la culpabilitat, de la no-culpabilitat i tot això.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Miri, senyor president, avui aquest Ple, entre avui i demà, certificarà unes quantes coses. Primer, pèrdua de drets socials dels catalans i les catalanes; no pocs: molts. Segon, pèrdua d'equitat i cohesió social en la societat catalana. I tercer –que no és poca cosa tampoc–, un cop de destrall al pluralisme dels mitjans públics audiovisuals de Catalunya.

I davant d'això, senyor president, vostè pot dir: «No, no, aquí no passa re. És per responsabilitat que estem fent tot això. No cal que en parlem més.» Ara, la veritat és que..., vostè parlava del pacte fiscal i del clam social que hi ha al darrere del pacte fiscal. Parlem dels altres clams socials, i, si vol, parlem-ne només d'un: què ha de pensar un ciutadà dels que vénen a la plaça Sant Jaume i que estan afectats pel problema de les participacions preferents de les entitats de crèdit, davant de la seva ocurrència de, fa pocs dies, ressuscitar el fantasma del transvasament del Roine? Per què no deixa de banda les ocurrències i parla de veritat al cor de la gent d'allò que els afecta cada dia, de la gent que ha perdut els pocs estalvis que tenia i que s'ha vist enganyada i que no veu que el seu Govern, que diu que és el seu i que li havia donat aquest suport social que vostè reclama..., i que ara ha traït?

Senyor Mas, vostè s'empara en una cuirassa de coratge i de fermesa, però després amaga la seva insensibilitat social.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Sincerament, senyor Nadal, barrejar el Roine amb tot això..., no entenc re –no entenc re. Perquè, de coses, se'n parlen moltes; d'iniciatives, se'n prenen de tota mena, i això no vol dir que hi hagi insensibilitat o que hi hagi, doncs, despreocupació respecte a altres temes concrets. I espero que vostè no confongui una entitat financera amb el Govern de Catalunya, perquè, de relacions entre partits i entitats financeres i tot això, en podríem parlar molt, i no és el moment, eh?, com vostè deu recordar.

Aleshores, els temes dels pecats amb el PP, etcètera. Jo em pregunto, senyor Nadal, perquè, si no, això quedaria enlaire: qui va pactar fa uns mesos una reforma de la Constitució espanyola –que deu ser el màxim que es deu poder pactar, això, no?– amb el PP? Vostès. Vostès van pactar amb el Partit Popular una reforma de la Constitució espanyola, i, òbviament, el PSC estava allà dintre, aplaudint com el primer. I aleshores dius: es pot pactar amb el PP la Constitució espanyola, la seva reforma, passant de tots aquells que havien estat en els pactes constitucionals dels anys setanta –per exemple, nosaltres, Convergència i Unió–, i en canvi després no es pot pactar amb el PP un pressupost per treure el país, i concretament les finances de la Generalitat, del pou on vostès les havien posades? (*Remor de veus.*)

Això, senyor Nadal, és d'aquesta manera. El que passa, que vostès estan instal·lats només en un discurs que –i d'aquí no en surten– és un discurs de pinyó fix. I fins que no superin aquest discurs crec que no faran la feina que en aquest moment el país necessita i que vostès hi poden contribuir. I aquest discurs és: «Vostès són l'aliat natural del Partit Popular», i d'aquí no es mouen. I el món, senyor Nadal, es mou, i el país també, i vostès en algun moment s'haurien de moure per agafar el ritme del moviment del país.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els propòsits del Govern pel que fa a la presència de l'economia catalana al món en el context de l'actual situació social i econòmica (tram. 317-00103/09)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies. President, volem fer-li una pregunta... No me'n puc estar, però, de dir que si algú aquí troba una brúixola, si us plau, que la doni al Grup Socialista (*remor de veus*), perquè, francament, fa molt temps que l'ha perduda, perquè això ja és absolutament desorientador, no?

President, nosaltres volíem parlar d'una qüestió molt diferent, que sí que...

La presidenta

Un moment, un moment, senyor Turull. (*Pausa.*) Ja pot...

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, hi ha aquella frase que avui ha dit el conseller Mena, que forma part d'una lògica d'actuació i de pensament referint-se a Catalunya, que el nostre món és el món, i si això mai té sentit és justament en moments com aquests. El procés de globalització dels darrers anys ha provocat que cada vegada més els territoris, ja siguin estats, grans zones econòmiques o regions, competeixin entre ells a l'hora de captar inversions que els han de possibilitar jugar un paper en aquest nou context internacional. Lògicament, Catalunya es troba afectada per aquest fenomen, en primer lloc com a economia oberta que és, i també perquè es troba en una àrea, la Mediterrània, en què pot jugar un paper molt important.

Catalunya té un grau d'obertura molt superior a molts països desenvolupats. Disposem de 13.500 empreses que exporten de manera regular i 40.000 empreses que exporten de manera ocasional o bé són potencialment exportadores. La presència de Catalunya al món és cabdal per al nostre país en un moment de crisi com l'actual.

Entre moltes coses hem vist ja, president, com vostè i el seu Govern s'han reunit amb els màxims dirigents de les institucions europees, o també hem vist, en un altre ordre de coses, com ha desplegat un programa de presència directa als principals mitjans de comunicació internacionals de ressò mundial per explicar la nostra realitat nacional, els nostres esforços i les nostres potencialitats i oportunitats, d'un país com Catalunya, en un moment i en un context com aquest; o també voler posar en valor actuacions que es fan des d'ACCIO, tant de promoció de les exportacions com de captació de les inversions per al nostre país, o la col·laboració amb les cambres de comerç, que també poden ser veritables agents per a la internacionalització.

Per altra part, en un entorn com aquest cada vegada és més difícil competir i cada vegada es fa més necessari fer sentir la veu com a Catalunya. Per això el fet que Catalunya sigui seu d'esdeveniments de caràcter internacional i mundial, així com l'impuls i col·laboració institucional per a infraestructures com el mateix corredor mediterrani, són accions que reforcen la nostra competitivitat, però alhora també ens projecten en tots els ordres.

És per això, president, que ens agradaria conèixer, atesa la importància cabdal que tot això té en els moments actuals, quins són els propòsits del seu Govern pel que fa referència a tota aquesta qüestió els propers mesos.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, president.

La presidenta

Per respondre té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, certament, en aquest plenari d'aquests dos dies s'aprovaran algunes iniciatives importants per estimular l'activitat econòmica. Vull recordar que fa poques setmanes vàrem aprovar les primeres tres lleis òmnibus, que pretenen agilitar el funcionament del nostre teixit productiu. Vull recordar que en aquest mateix plenari se n'aprovarà una altra, que és la Llei d'urbanisme; per cert, aquest cop bàsicament amb el Partit Socialista, i jo agraeixo aquesta contribució en el tema de la Llei d'urbanisme; és una llei molt important, que va en la línia, també, d'agilitzar el funcionament de la nostra economia.

I, en aquesta línia que vostè deia, vull fer notar que, si en alguna cosa Catalunya està fent correctament els deures des d'un punt de vista de creixement econòmic i d'estímul, és precisament en tota la seva orientació exterior. És cert que la demanda a dintre no ens funciona bé, és cert que el consum està aturat, és cert que hi ha moltes dificultats i alguns sectors que estan realment molt tocats, però no és menys veritat que hi ha algunes activitats del teixit productiu català que estan funcionant força bé. Els en donaré alguns exemples.

Les exportacions. L'any passat les exportacions catalanes van créixer per sobre del 14 per cent. Això és capacitat de competir internacionalment. I amb un cert valor afegit, algunes vegades amb molt valor afegit.

Segona dada. Catalunya l'any passat va tenir pràcticament el rècord de la seva història des del punt de vista de la captació de turisme, també de turisme estranger, i amb increment d'ingressos; vol dir que no va ser un turisme que va gastar menys, sinó que va ser un turisme que va deixar més diners en el país.

Tercer exemple. De tots els ajuts que arriben de la Unió Europea per a projectes d'excel·lència en matèria de recerca a l'Estat espanyol, més de la meitat es queden a Catalunya. Aquest és un esforç que s'ha fet des de fa més de deu anys per part de diferents governs de la Generalitat i per part del país i per part de les universitats. I això també va en la línia de la competitivitat, perquè això acabarà sent valor afegit dels nostres productes i acabarà sent capacitat de situar-nos en el món.

Fixin-se, tres exemples de coses que a Catalunya estan funcionant entre bé i molt bé. I aquí és on ens hem d'agafar, perquè aquí hi ha el futur, en bona part, del nostre país, al costat d'intentar estimular tota aquesta

demanda interna, que avui certament està plana i que ha d'anar agafant confiança per intentar ser estimulada de cara a aquests propers anys i contribuir així al creixement econòmic del país.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

És la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. De conformitat amb l'article 41.2 del Reglament, la composició de les meses de les comissions ha de ser comunicada al Ple.

La nova composició està inclosa al dossier que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades. I els prego, doncs, que s'eximeixi de la seva lectura.

(Pausa.)

Complimentat així el que estableix l'article 41.2 del Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012 (tram. 200-00018/09)

És el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012.

El debat s'iniciarà, en primer lloc, amb la defensa de les esmenes reservades i, posteriorment, el posicionament dels grups parlamentaris.

Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí; moltes gràcies, presidenta. Consellers, senyors i senyores diputats, la veritat és que és molt temptador utilitzar el torn de paraula del que avui disposa el meu grup per fer una reedició o una continuació del debat a la totalitat que vàrem tenir no fa un mes. De fet, això ha estat així en molts casos. Se'n recordaran tots vostès quan el senyor Teixidó feia la totalitat en contra, sempre en contra, dels nostres pressupostos, i el senyor Turull, que era qui parlava en el debat d'aprovació, feia una totalitat bis però estant-hi encara més en contra; un anunciava la inconveniència i l'altre, la catàstrofe.

I això, com els deia, és temptador sempre, perquè certament queden moltes coses en el tinter en els debats de totalitat, però també perquè en aquests temps accelerats que vivim passen en pocs dies moltes coses.

I han passat coses; coses que reforcen, des del nostre punt de vista, els arguments que el meu grup va donar en el debat a la totalitat del passat 18 de gener. La més important de totes, conseller, Grècia: el desastre de l'austeritat mal entesa, l'error europeu de tornar a caure en el parany dels anys trenta, la perversió de pensar que tindrem més oxigen només si evitem respirar.

I crec que convindria, des de Catalunya, tenir una veu més activa a Europa, que qüestioní aquestes receptes; una veu que de moment no se sent, però no sabem tampoc si es vol fer sentir. Quant hem d'esperar, a Catalunya, per tenir avui el debat plantejat amb tota cruesa a Espanya, a Alemanya, sobre com fer compatibles austeritat i creixement? És obligatori que anem aquí, a Catalunya, amb com a mínim un any de retard sobre els debats europeus?

Però també han passat moltes altres coses, en clau més catalana, si volen. En el debat a la totalitat vàrem estar uns minuts el conseller Mas-Colell i jo mateixa debatent sobre la credibilitat del Govern en la gestió de les finances públiques; nosaltres demanant més humilitat davant un més que probable desviament dels objectius de dèficit del seu Govern, i el conseller, enfadat o una mica aïrat, potser, dient-nos que d'això no en podem parlar, perquè érem nosaltres els del desviament del dèficit, que havíem dit 2,4 per cent i havíem acabat amb un 3,8 per cent.

Però fa dos divendres el conseller va presentar la liquidació provisional de l'exercici 2011. I això suposo que fins i tot vostè admetrà que canvia les coses, que ara sí que en podem parlar una mica més i que les seves pròpies xifres, les del seu Govern, ens donen la raó; que sí, que nosaltres ens vam desviar 1,4 per cent dels objectius marcats de dèficit, però que aquest Govern, el seu Govern, s'ha desviat un 2 per cent dels objectius marcats, de l'1,3 al 3,3; que un govern i l'altre no només hem fet dèficits similars, sinó també desviaments similars, si se'm permet dir-ho així.

Però, això sí, hi ha una diferència que és molt significativa, i és que vostès, fent aquests mateixos dèficits i aquests mateixos desviaments, han obert el país en canal; que, en lloc d'austeritat dolorosa, sí, però intel·ligent, han optat per les retallades, simplement per les retallades; que, en lloc de cures difícils però exigents, vostès han tirat pel dret; en lloc de cirurgia, directament amputació.

I jo crec que sobre tots aquests debats –el de l'austeritat, el del creixement, el de la gestió, el de la seva credibilitat, el de la provisionalitat d'aquests comptes, que avui és evident, o el de les receptes possibles– ens hi podríem avui estendre un cop més, perquè són debats rellevants, són debats adients. Però no són avui segurament el debat més pertinent. Perquè el Govern ja ens va dir el passat 18 de gener quina era la seva elecció concreta per a Catalunya, euro a euro. El Govern ens va dir com ha decidit gastar i en part com ha decidit ingressar 34.024 milions d'euros. Ens va dir aquell dia què creia que era important i què pensava que no ho era tant.

I nosaltres aquell mateix dia també vàrem dir-li al Govern que segons el nostre punt de vista no era la millor

elecció ni en termes econòmics ni en termes socials; que hi havia una altra manera de fer les coses; que realisme, tot, però determinisme, no; que aquest argument de la inevitabilitat és simplement fals; que les coses es poden fer diferent. Radicalment diferent? Doncs, no ho sé, si radicalment diferent, perquè és veritat que el context és el que és: és molt complicat, extraordinàriament complicat, està molt condicionat i els marges són estrets. Radicalment diferent, per tant, potser no. Però sí que substantivament diferent, sí que suficientment diferent, amb un altre equilibri que desgranés una aposta de recuperació i cura per la cohesió, per no deixar ningú enrere. Enfront d'aquest relat de la resignació i del desànim, i de l'evidència del «s'espavilarà qui podrà», nosaltres oferíem el relat de l'esforç compartit i l'exigència a qui ara sí que pot, en nom d'una aposta compartida de futur.

Però aquest debat, com els deia, ja el vàrem fer. I avui, a més de posar en valor la feina parlamentària en equip que suposa tota tramitació d'un pressupost –i, per tant, deixi'm fer un reconeixement als diputats del meu grup parlamentari, a la gent d'arreu del territori que han compartit amb nosaltres les seves inquietuds, a la Núria Pérez i al David Fuentes, que han estat, com sempre, imprescindibles–, el que hauríem de fer, a més d'això, és discutir si els canvis que ha fet el Govern, acceptant part de les esmenes, ajustant allà on es podia millorar, rectificant allà on s'havia equivocat, reorientant, si el Govern els canvis que ha fet són suficients.

Hauríem de discutir si aquests canvis són canvis suficients per rectificar el sentit del nostre vot. Aquesta és avui la discussió legítima, en un sentit estrictament democràtic. En aquest mes de tramitació han canviat suficientment i en la direcció que nosaltres considerem adequada aquests pressupostos? Podem passar de l'«en principi no» al «potser sí»? Podem? (*Pausa.*) Doncs, jo els dic, senyores i senyors diputats, que això és difícil. Ni posant-hi bona voluntat, que n'hi posem. Dificil: 728 esmenes presentades pel Grup Socialista; cap, zero, zero esmenes recollides per Convergència i Unió. Ho senten bé, vostès: cap ni una, zero.

I, si volen un parèntesi, només per fer un repàs als diputats que potser són nous i no són conscients dels números i de les actituds recurrents en aquest Parlament. Darrera legislatura del president Pujol: en quatre anys es van aprovar catorze esmenes al conjunt de l'oposició –en quatre anys, catorze–; legislatura del president Montilla: cent quaranta, ho multipliquem per deu –per deu–, i dos anys del president Mas: zero, cap esmena. I la paradoxa és que el Govern Mas no té majoria, i diu, reitera que vol ser ajudat. No, no ens podem ni imaginar l'escenari i el que farien en cas que no volguessin ser ajudats.

En tot cas, i com els deia, les nostres 728 esmenes, conjuntament amb les cinquanta-set presentades a la Llei de mesures, no feien sinó desgranar aquesta alternativa del que els parlava, aquest altre equilibri possible, factible, pagable; una alternativa responsable, que no queia en la demagògia de dir «volem més de tot», ni queia en la comoditat de dir «no a tot», sinó que deia: «Val la pena fer un esforç extra i apostar per la

recuperació, evitar la fractura social i ser lleials amb els ajuntaments, que estan atenent molts catalans.»

I no només deien –diuen, de fet– les nostres esmenes com es pot concretar aquest esforç, sinó que diuen també com es pot aconseguir: reordenant recursos –la cirurgia fina de què abans parlava–, fent reformes –i fent reformes seriosament, no aquest desmantellament del model de funció pública del nostre país per la porta del darrere fet amb obscuritat i amb urgència–, i també explorant selectivament nous ingressos que, a més a més de marge en recursos, ens permetessin tenir un relat equitatiu de l'esforç que tots hem de fer.

No diguin, si us plau, no diguin més que volen un impost a les grans fortunes. El tenien en forma d'esmena, i vostès no l'han volgut, com no han volgut re. Si no, com és possible que no hagin trobat cap aportació no ja positiva sinó simplement coincident amb alguna de les seves posicions o esmenes territorials que sí que aproven al Partit Popular.

Si vostès estan tan segurs dels seus pactes amb el president Rajoy, quin problema tenen a aprovar que durant el 2012 procuraran pagar el deute amb els ajuntaments? No és aquesta una reclamació compartida?

Hi ha coses, sincerament, que no s'entenen. Vostès fan gala del reforçament dels recursos amb què doten l'ICF i signen amb el PP noves aportacions de capital que en conjunt no arriben ni al 20 per cent del que nosaltres vam fer l'últim any de govern, però són incapaços de donar suport a les nostres esmenes que no més proposen augmentar el volum màxim d'aval que l'ICF pot concedir, precisament per facilitar l'accés al crèdit d'autònoms i emprenedors.

Aquest any, com també van fer l'any passat, vostès voten no a esmenes que no fan sinó traslladar acords parlamentaris ja votats –o sigui, incompleixen amb el Parlament–, ja sigui en equipaments socials, en escoles bressol... Consellera Rigau, diu vostè que són serveis no essencials; si us plau, una de les apostes més importants que podem fer com a país, la inversió més important de totes, la sisena hora. O diferents acords en matèria de salut, on –convé dir-ho en veu alta– ni vostès ni el PP són capaços de comprometre's, ja no amb la reducció, sinó simplement a evitar l'augment de les llistes d'espera a la nostra sanitat.

Vostès, des de Convergència i Unió, que tant sovint ens volen fer creure que són els únics que coneixen el país de pam a pam, de nord a sud, d'est a oest, no compten amb les esmenes territorials d'una força municipalista com són els socialistes i acaben acceptant que el PP els digui quins equipaments de salut i educatius han de prioritzar els propers anys arreu del territori. No volen sentir a parlar dels problemes de gent com la del CAP de la Marina de Bellvitge, que no demanen un equipament, sinó mantenir el servei. Tant els costa aprovar aquesta esmena? Per què no a l'Escola Els Pins de Moja, a l'Escola Univers, Reus 21, Esparraguera, Can Periquet? Per què aquestes no? O la Llei de barris? Tampoc, ni parlar-ne. Ara, això sí, segons vostès, pacten amb el PP una cosa que ja es fa, que és destinar el 50 per cent de les dotacions del PUOSC a

sufragar despeses d'obres ja executades per part dels ens locals.

Permetin-m'ho resumir així, però el que han fet grinyola per tot arreu, perquè no té absolutament cap sentit que vostès es comprometin amb el PP a millorar la dotació de mossos allà on més falta facin, al mateix temps que no aproven la nostra esmena que parla de millorar els equipaments de Mossos a la ciutat de Salt. I així ha estat amb tot, amb les 728 esmenes i les 57 de la Llei de mesures, que s'han d'entendre conjuntament, perquè són les que donen sentit a moltes de les esmenes a l'articulat.

Vostès han dit «no» a aquesta proposta del Grup Socialista que era possible, que era viable, que està contrastada –està contrastada– a molts dels nostres ajuntaments, com el de Santa Coloma, que, davant la mateixa situació de complexitat, l'austeritat també imposada davant d'incompliments flagrants per part del Govern de la Generalitat, fan pressupostos que són molt difícils –sí, són molt difícils–, però ni creuen línies vermelles, ni es rendeixen davant del futur, ni resignen la majoria de ciutadans que no esperin res de res.

A aquesta proposta viable i contrastada, el conseller, en el debat a la totalitat, ens va dir que havíem fet una perdigonada. I avui el Grup de Convergència i Unió ho constata: no a tot, no en volem ni parlar.

I parlar, volíem parlar: parlar com a primer pas per acordar, parlar des de la discrepància de manera d'entendre Catalunya i dels models de país que tenim, però parlar des de la consciència que aquests moments extraordinaris requereixen actituds extraordinàries, requereixen deixar moltes coses a banda en nom del que ens exigeix la Catalunya real. Però vostès no han volgut ni negociar, ni parlar, ni acordar; davant l'ofertament responsable han escollit el pacte fet i estable; davant un possible pacte exigent, vostès han triat la comoditat del seu pacte recurrent: el pacte de la dreta catalana i espanyola. És el que fan ara i és el que han fet sempre.

Jo vull que els quedi molt clar, un cop més, que és un pacte tan legítim com voluntari. Deixin-m'ho dir així: és un pacte ideològic, comprensible, pacten amb els que més s'entenen, amb els que comparteixen model, comparteixen objectius, amb els que són més afins. És lògic? És lògic. És legítim? És legítim. És democràtic? Només faltaria, és democràtic. Però, si us plau, no enganyin més i presentin com una imposició el que només és fruit d'una elecció, de la seva elecció. Deixin, si us plau, de fer oposició de l'oposició.

Encara deia, ahir, el senyor Homs que havien pactat amb el Partit Popular perquè altres partits com el Partit Socialista ens n'havíem rentat les mans. Rentat les mans? El que hem fet és fregar-nos els ulls davant la incredulitat, escolti'm! La incredulitat no davant d'aquest pacte natural, hi insisteixo, sinó de com el presenten i el justifiquen: dret a decidir, primera estació concert –aquest era el títol del llibre del senyor Homs. «Dret a decidir, estació definitiva», el Partit Popular és el que diuen, dia rere dia, les accions del seu Govern. I no hi ha engany que aguantí la tossudesa dels fets, que és la consolidació del tripartit de dretes a Catalunya.

Perquè, mirin, es pot enganyar a uns pocs durant molt de temps, o es pot enganyar a molts durant poc temps, però el que no es pot fer és enganyar a molts durant molt de temps. I això ho hem vist i ho estem veient cada dia, amb els pressupostos del 2011, i també amb els del 2012, amb les lleis òmnibus, amb infinitat de resolucions i mocions aprovades per aquest Parlament, amb la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans, ho veurem en unes hores. Com és que vostès deixen en mans del PP els mitjans públics nacionals de Catalunya? Per molt que costi de creure, és així. I ho veiem també a Madrid, amb votacions gratuïtes o amb el seu suport a la ruptura laboral que el Govern de Rajoy va aprovar fa pocs dies.

Vostès confonen «coratge» amb «imposició als vulnerables», i confonen, a més a més, «centralitat» amb «contorsionisme». Però, escoltin, si es «contorsionen» sempre cap a la mateixa banda, per què no poden admetre que han fet una elecció i punt?

Deia, fa pocs minuts, el molt honorable president de la Generalitat que el Partit Socialista ha pactat amb el Partit Popular la Constitució espanyola, i ha pactat el País Basc. (*Veus de fons.*) Sí, escolti'm, fins a les últimes conseqüències, sabem per què. I sap què? Amb la cara ben alta. L'únic que els demanem és que pactin en obert, sense excuses –hi insisteixo–, amb la cara ben alta. Perquè, sap què passa? Que el problema, creguin-me, no és amb qui pacten. Aquest no és el problema. Això, en tot cas, els posa en contradicció a vostès: el fet que la Convergència més sobiranista de la història pacti amb el PP més centralista dels darrers temps. Aquest fet del qual ens hauran de donar explicacions, que estan donant al catalanisme polític una dimensió desconeguda. Aquest fet que la transició nacional amb la qual tant s'omplen la boca deixi el nostre autogovern, l'autogovern de Catalunya, com una franquícia de Madrid; però, això, en tot cas, són les seves contradiccions.

I el problema, els ho dic també, tampoc és com pacten. Aquest no és el problema. Vostès volen fer teatre, i jo els demano si us plau si ens el podem estalviar. Ja n'hi ha prou d'aquesta comèdia –prou d'aquesta comèdia– de crear tensions artificials que amaguen pactes reals.

Perquè el problema –els ho dic, creguin-me, hi insisteixo– no és ni amb qui pacten ni com pacten. El problema és què pacten, els efectes que el seu pacte de geometria que fixa amb el PP tindrà sobre els ciutadans de Catalunya. El problema és el model que ens estan imposant de sortida de la crisi; un model que ni és equitatiu ni és just, ni és eficient, i que, si ens atenem a com ha anat en aquest any i mig que fa que governen, tampoc és gaire solvent. El problema no és el pacte amb el PP, el problema és l'efecte que té sobre Catalunya.

Vostès aquí han fet una gran opció, amagada dins d'un munt de petites opcions. Aquí ens tenen a tots distrets a veure si vostès pugen o baixen un coeficient, si mantenen o treuen una deducció, si ofeguen o salven un determinat sector; però, mentrestant, el país segueix esperant un senyal positiu, un lideratge d'impuls i de

renaixença, un dibuix de futur que, sense oblidar ni menystenir la gravetat de la situació actual, ens digui cap a on anem i amb quin ritme; que ens digui quines complexitats podem establir per reiniciar el cicle inversió-producció-consum, l'espiral de prosperitat.

Vostès han triat la seva comoditat sobre l'esforç compartit, i han preferit amagar les complexitats de les reformes imprescindibles per refugiar-se en les retallades indiscriminades, acompanyades, aquest any sí, d'avidesa recaptatòria només adreçada als febles, perquè es tradueix en pagar més i tenir menys: menys serveis públics.

L'única contradicció, escolti'm, és la de veure qui explota millor les rendes de la situació política, qui sembla que condiciona més l'altre, qui apareix com a decisiu en última instància. L'espectacle que veiem cada dia de rodes de premsa, amb missatges de prepotència i demostració de força és, potser, útil per a la seva petita guerra de posicions, però no té res a veure, escolti'm, res a veure amb l'interès general del nostre país. I aquest és el problema, aquest és el veritable problema.

Nosaltres –li ho dic directament a vostè, conseller Mas-Colell, i a vostè, molt honorable president– hem dit i hem repetit que estàvem disposats a trobar-nos, sincerament, per responsabilitat. Que, des de la preocupació amb la situació estàvem disposats a entendre moltes coses, a parlar de tot, a coresponsabilitzar-nos de tot. Li ho dic sincerament, president. Però és també per responsabilitat amb el país que ni podem ni volem acceptar-ho tot; així no, president, això no. Desentendre'ns de Catalunya mai, però és justament per això que avui estem dient «no» a les polítiques que es desenten dels drets dels catalans i que es desenten del reconeixement del nostre autogovern.

Gràcies, consellers, president, presidenta, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Per a la defensa de les esmenes, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

Joan Boada Masoliver

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, president de la Generalitat, consellers i conselleres, bé, ara toca l'hora de les esmenes, i després d'haver passat tots aquests dies i setmanes des de la presentació dels pressupostos, podem tornar a dir que aquests pressupostos, si al començament ja eren uns pressupostos condemnats al fracàs, encara ho són més després de les últimes actuacions o decisions polítiques que hi ha hagut.

En primer lloc... –ho explicaré, per això, eh?–, en primer lloc, perquè les xifres macroeconòmiques són un brindis al sol: no se'n complirà ni una. A les xifres que va presentar el senyor Mas-Colell deia que el PIB creixeria un 0,8 per cent. Les dades de per tot arreu in-

ternacionals diuen que, a més a més, caurà un 1,7 per cent. Aquí hi haurà un desfasament importantíssim per poder complir. O que la taxa d'atur deia que quedaria en 18,5 per cent, quan som ja a l'últim trimestre en el 20,5 per cent. En tot cas, si veritablement aquests pressupostos són per lluitar contra l'atur, doncs, és molt difícil amb unes dades que no són les reals, no?

I, sobretot, en segon lloc, perquè incompleixen el dèficit previst per al 2011. I aquí m'hi vull allargar, una mica, no? Se'n recorden, vostès, quan demanaven sacrificis a la població com a única manera de sortir de la crisi? Vostès eren, i ho són, els fonamentalistes del compliment del dèficit i del deute. Varen començar dient que només farien un 1,3 per cent; després varen muntar tot un vodevil amb els 1.450 milions de bestreta del Fons de competitivitat, i, com que no decideixen consignar-lo, com a ingressos, eleven el dèficit al 2,6. O sigui, els 1.450 milions no es podien ingressar..., no es podien posar a ingressos perquè no existien, i els 759 de la disposició addicional tercera sí? Perquè els 1.450 decideixen no posar-los i els 750 sí? Per amagar, per maquillar el dèficit que encara seria molt més gran.

En definitiva, vostès han creat un dèficit el 2011 del 3,7 per cent, cinc dècimes menys que aquella catàstrofe que vostès definien del Govern d'esquerres del 2010, que era el 4,2. Aquesta és la realitat: el Govern dels millors, els fonamentalistes del dèficit, són incapços d'aturar-lo i creen un 3,7 per cent. Quin ridícul! Això sí, tenen vostès un avantatge que no teníem nosaltres en el Govern d'esquerres, tenen l'avantatge que van governar set anys les esquerres aquest país, perquè va fer polítiques socials que vostès han retallat. Va construir... –i si algú m'ho pot negar que ho digui, que tindrà l'oportunitat aquí, en el Parlament–, va construir centenars d'escoles –centenars d'escoles. Algú diu que no? Va posar milers de mestres a l'escola pública. Algú pot dir que no? Va construir centres d'atenció primària, hospitals i milers de professionals de la sanitat dintre del sistema públic. Algú va dir que no, pot dir que no? Va construir comissaries i les va dotar de mossos per complir amb el desplegament de la nostra policia, va construir parcs de bombers i va posar més de dos-cents bombers en el sistema públic d'emergències, va desenvolupar la Llei de dependència.

Vostès han creat el mateix dèficit, però, això sí, han escampat dolor entre els ciutadans del país, s'han convertit en sangoneres que van xuclant la sang de l'estat del benestar fins deixar-lo prim, molt prim, massa prim.

Algú em pot dir que no estan destruint, vostès, el sistema sanitari públic? Vostè em pot dir que..., em pot negar que hi ha dos sistemes d'entrada al sistema sanitari, els que tenen prou diners en una porta i els que no en tenen per una altra porta? Algú pot dir que el senyor Boi Ruiz o el senyor Prat perpetren la destrucció d'un sistema bo, molt bo, i que ara només se'n parla..., de què se'n parla, del sistema sanitari nostre? De les llargues i feixugues llistes d'espera per operar-se, dels tancaments de quiròfans, dels tancaments de CAP, de les lliteres escampades pels hospitals, o l'hospital de Calella, on les persones han de ser tapades amb tova-

lloles perquè no tenen mantes. Per què? Perquè han tancat serveis de l'Hospital de Blanes i han tancat els CAP de la Selva interior. Aquesta és la realitat del seu sistema. Aquesta és la realitat de la seva política fracassada de retallades i més retallades: un tracte indigne per als ciutadans i ciutadanes d'aquest país, i no m'ho invento. Sacrificis estèrils, que només obeeixen a la seva ideologia conservadora, de destrucció de la cosa pública en benefici dels privats, en la pèrdua de drets socials i laborals, en l'estigmatització dels empleats públics.

Vostès han mentit des del principi a la societat catalana. Saben que les polítiques d'austeritat sense creixement constitueixen un greu perill per a l'estabilitat social i política; malgrat tot, retallen, retallen i retallen, provoquen por i angoixa als interins, que els redueixen el 15 per cent de sou i horari, a les mares i pares que no podran portar els seus fills a l'escoles bressol públiques, perquè no en construeixen ni les mantenen. Tots aquests sacrificis, per res, per continuar amb el mateix dèficit, per augmentar la taxa d'atur, per incrementar la pobresa, per deixar sense expectatives laborals i vitals els joves del nostre país, per continuar humiliant els empleats públics.

La seva política porta a la recessió. Fa catorze mesos que el meu grup parlamentari i jo mateix els ho estem dient, que molts economistes els ho diuen, que moltes entitats i institucions internacionals els ho diuen. I vostès, ni cas, continuen amb la seva tasca de perpetrar la destrucció de l'estat del benestar.

El senyor Mas deia que si no es portava a terme la reducció del dèficit i del deute ens intervindrien com a Grècia –se'n recorden, que ho deia? I ens deien: «Volen vostès ser com Grècia?» I jo els pregunto: amb les seves polítiques antisocials, volen acabar vostès com Grècia? Nosaltres no; ni abans ni ara, amb la conflictivitat que pateixen els ciutadans de Grècia.

Però és que, a més a més, les previsions d'ingressos tampoc es compliran, per les imposicions del Partit Popular, amb una actitud..., la negociació..., de menyspreu a les negociacions, ja que per interessos partidistes han provocat una situació esperpèntica, al no votar el PP les seves pròpies esmenes. Mirin què va passar: a la comissió no votava el Partit Popular les seves mateixes esmenes! En canvi, nosaltres, el nostre grup parlamentari..., algunes esmenes eren de construcció d'alguns CAP o d'alguns centres, i les hi votàvem favorablement. I només votàvem nosaltres les esmenes del PP, perquè ells s'abstenien, no els interessava. Els ho diguin vostès als senyors que estaven a la comissió representant els que volen el CAP de la rambla Marina de Bellvitge, que hi estaven presents, i avui em sembla –sí, miri, han aixecat el dit– que també estan presents aquí; quan el PP i Convergència i Unió deixaven entreveure que aprovarien l'esmena, se'n varen riure a la seva cara. Totalment indigne! Què deia la representant del PP? «Els aplaudim, els donarem suport», i no varen votar la nostra esmena que deia que es construiria el CAP de la rambla Marina. I aquesta és la realitat, que els ho expliquin, als senyors de Bellvitge, eh?, i no facin molta fotografia, molts escarafalls i molta posa cinematogràfica, perquè la realitat és el pati-

ment de la gent, i no el que vostès estan muntant aquí, aquesta obra de teatre.

Què passa amb els 100 milions d'ingressos per la taxa turística que el senyor Mas-Colell va dir que ingressaríem? Com? Si s'aplica el novembre, doncs, ingressarem 200 o 300.000 euros. I amb l'impost sobre la malaltia?, que tampoc tindrà els ingressos que han assignat? I els immobles que volien vendre i no han pogut? O la rebaixa de les previsions de recaptació de l'ACA? Però si els pressupostos són ingressos i despeses, i els ingressos es rebaixen amb el pacte del PP, no compliran les despeses; què retallaran més, durant aquest any? Ho diguin ja; ho diguin ja, perquè els ciutadans en siguin conscients.

Mirin, des del nostre punt de vista vostès representen el sector més dur, més insensible i més anacrònic del capitalisme financer dominant. (*Remor de veus.*) Això és el que opino jo, eh?, i cada vegada més gent. Són els primers a la classe a imposar retallades en els serveis socials: en sanitat, en educació, en habitatge. Ara aplaudeixen la imposició d'una nova reforma laboral; per cert, la cinquanta-novena reforma laboral des de la Transició, sense que signifiqui creació de llocs de treball, sinó recular trenta anys en els drets laborals. El que pretenen ara reformular és reforçar una redistribució dels costos de la crisi a partir d'una redistribució de rendes, en detriment dels salaris i en favor de les rendes del capital, i per fer-ho cal redistribuir el poder a les empreses i les relacions laborals, transferint aquest poder cap a les empreses. Es transfeix el poder dels treballadors i de l'autoritat laboral a les empreses, i es pretén forçar una redistribució d'aquestes rendes. No crearà ocupació, i ho saben; augmentarà la destrucció de llocs de treball, i ho saben; es substituiran els contractes dels pares pels dels fills, molt més precaritzats, com deia la senyora Camats l'altre dia; s'incrementaran les desigualtats. Al senyor Mas i al senyor Pujol –l'Oriol–, els sonava bé la música, que no és més que una marxa fúnebre dirigida als treballadors i treballadores del nostre país, que, conjuntament amb els sindicats, són els que han impulsat l'estat del benestar d'aquest país, no?, aquells drets que vostès els roben.

El senyor Pujol criticava els sindicats per no presentar alternatives; no se les ha llegit, ni li interessen. Com la senyora Cospedal, del PP, que afirmava que els sindicats estan molestos davant la reforma laboral, perquè van contra els seus privilegis. Pujol, Cospedal, Partit Popular, Convergència i Unió, són persones, són grups amb una ideologia reaccionària davant d'aquestes declaracions. Són dels governs més reaccionaris que ha viscut la democràcia de l'Estat espanyol i es mereixen –també és una opinió– una resposta contundent per part dels treballadors i les treballadores.

Deixin-me que els llegeixi en castellà un escrit del senyor Antonio Baylos, catedràtic de dret laboral, i escoltin amb atenció, perquè ho diu el senyor Baylos, eh?; si a mi no em volen escoltar, però al senyor Baylos sí, veurà què diu sobre la reforma laboral. Diu: «Este real decreto, de urgente necesidad, nos aboca a una situación irremediable de conflicto social, lo que sin duda ha sido valorado como un coste asumible por

parte del Gobierno legislador. Quizá un daño colateral que se tiene ya amortizado, como se dice en la jerga al uso, una situación de conflicto difuso, no solo en el enfrentamiento frontal entre el sindicalismo y el poder público, sino en una buena parte del panorama económico y social, tanto en el sector público, donde la extinción de los contratos por razones presupuestarias y de liquidez de las administraciones va a abrir la espita de los despidos en masa, como en el sector privado.

»Que el Gobierno haya sacado la norma delante, tal como se comprometió ante los reguladores del mercado financiero europeos, y la defienda con convicción fanática es una cosa, y otra es comprobar que esta desregulación ha hecho las delicias de los representantes de la cada vez más libre empresa y de la economía de mercado. En efecto, una parte del empresariado exulta ante esta pieza legislativa, expresiva de un clasismo que hace mucho tiempo no veíamos en el BOE.

»Llevados por la satisfacción que produce ser reconocidos públicamente como clase dirigente que normativiza sus deseos de intereses de forma directa, sin mediaciones ni contrapeso, demuestran su seguridad aplastante en la violencia del poder privado como única forma de encarar la regulación de las relaciones de trabajo. Confían plenamente que el sindicalismo confederal, el único realmente organizado en los lugares de producción y en enclaves sociales muy relevantes, sea incapaz de mantener una conflictividad permanente y que se ponga en riesgo sus expectativas de negocio y su tasa de beneficios.»

Ja en parlarem, si en seran capaços o no, però aquesta és la realitat de la reforma laboral que el Partit Popular i Convergència i Unió ens tenen...

Per això nosaltres hem presentat les nostres 830 esmenes com una alternativa a aquesta realitat, com una alternativa a aquestes polítiques de retallada. Perquè la present crisi sistèmica, la que patim, posa al descobert la impossibilitat d'un model alt de consum i de luxe per a tots; les desigualtats de renda, de benestar, d'accés a l'educació, a la salut, s'estan fent cada cop més manifestes, mentre que un petit percentatge de la població acumula grans riqueses i un poder quasi absolut per sobre dels sistemes de democràcia i de drets socials.

Creiem que l'economia catalana, un cop constatada la incapacitat de resoldre la crisi mitjançant les retallades de serveis públics, ha de tenir un camí alternatiu que aprofundeixi una economia sostenible, basada en un millor repartiment de la riquesa, en el respecte als recursos naturals i en la prioritització de l'ocupació, del coneixement i d'aquells sectors que han de determinar el futur econòmic i social.

Els ho deia l'altre dia: negar l'alternativa és profundament antidemocràtic. I no ens cansarem d'explicar a la ciutadania que hi ha altres alternatives, que hi ha altres maneres d'afrontar la crisi, a través del creixement i de reduir l'ocupació. I per fer-ho cal augmentar els ingressos, cal una reforma fiscal equitativa. I Convergència i Unió no en vol sentir parlar; continuen reduint els ingressos, tot mantenint els privilegis dels més

rics. Jo crec que tenim l'obligació d'explicar les coses que passen.

Deixin-me que els dirigeixi quatre flaixos periodístics, titulars de premsa; no són meus, són titulars de premsa: «Els milionaris espanyols guanyen 2.150 milions durant l'any 2011» –«guanyen»–, «L'Església espanyola rep de l'Estat 10.000 milions d'euros l'any», «El primer Consell de Ministres del PP aprova un ajut de 130 milions per a les entitats financeres i no ho diu públicament», «El Govern de la Generalitat regala 2 milions d'euros al Grup Godó, al mateix temps que retalla la sanitat i l'educació».

Hi ha alternativa o no hi ha alternativa? Hi ha diners o ho no hi ha diners per a l'estat del benestar? O és que a algú no li interessa i vol mantenir els privilegis dels de sempre.

I ara, senyors de Convergència i Unió i els del Partit Popular, mirin els ulls directament dels joves aturats i sense expectatives, dels empleats públics que els retallen el sou, les persones grans que esperen i esperen una operació de genoll o de maluc i que vostès els diuen que no tenen diners i, si no, que se'n vagin a la privada. Els diguin, a aquestes persones, que no hi ha alternativa, els diguin que no volen restablir l'impost de successions, els diguin que no volen imposar cap impost a banca i caixes, que no volen perseguir el frau fiscal i l'economia submergida, que podria significar 16.000 milions d'euros, segons la Plataforma per una Fiscalitat Justa, Ambiental i Solidària –senyor Teixidó, que no sabia de què anava, doncs, ara ja sap d'on he tret aquesta xifra.

Bé, en el debat de la Llei de mesures administratives, el meu company, el senyor Vendrell, ja els ha explicat detalladament quina és la nostra proposta d'ingressos, perquè ho hem fet i l'hem desenvolupat, no? Per això nosaltres..., les nostres esmenes van exclusivament dirigides a crear ocupació; una proposta que expressi les opcions prioritàries de canvi de model productiu. I nosaltres ho fem en tres grans eixos.

Un, la reducció de l'atur per la convergència social i acostar-nos cada cop més a l'Europa avançada. Vol dir crear llocs de treball relacionats amb el sector de cura de nens de zero a dos anys; per això hem tornat a recuperar els diners que es destinaven a les escoles bressol, retorn al mòdul. També per als ensenyaments especials. I continuar la construcció d'escoles públiques que va començar el Govern d'esquerrers i pagar als ajuntaments el que se'ls deu amb relació a les escoles bressol.

Però també al sector de dependència i cura de la gent gran. La renda mínima, que no estigui subjecta a disponibilitat pressupostària; és un dret, i l'han de cobrar les persones que en tenen necessitat. O els ajuts per a les famílies amb fills a càrrec.

També crea ocupació reforçar el sector educatiu, restaurant la sisena hora a la pública; la construcció de centres educatius, que en fan falta. Més mestres a l'escola, perquè ha crescut la matriculació i, en canvi, els professors no, al contrari.

O reforçar l'atenció primària sanitària, en un pla de racionalització, no aquesta destralt brutal contra el sis-

tema sanitari públic, amb comissions farmacoterapèutiques que ajudin a racionalitzar el consum dels fàrmacs, o tornar a la situació inicial dels CAP que hi havia fa molt temps, no?

O el mateix en la construcció d'habitatge públic, continuant els ajuts de lloguer per a joves i persones amb poc recursos. L'habitatge és un lloc, també, a part de tenir una política social, de creació de llocs de treball, també relacionat amb la rehabilitació, no?

O l'altra gran pota: la creació d'ocupació per un canvi de model social i productiu sostenible. Recuperar l'ocupació en el sector primari i en l'àmbit de l'agricultura ecològica. Hem de ser diferents, perquè per fer, per produir grans quantitats de menjar, ja hi ha altres països que hi fan; nosaltres hem de tenir un valor afegit.

Les energies renovables. Tot Europa està apostant per les energies renovables, no només per un estalvi energètic, sinó també perquè és un clúster, és un nínxol de creació d'ocupació, no només d'innovació i de pensar, sinó també de manteniment de gran quantitat d'estructures d'energies renovables, que donarà feina a molts altres tallers, petits tallers, petites empreses, com fa Dinamarca, com fa Alemanya, com fan tots els països europeus, menys nosaltres, que encara volem apostar per les energies nuclears.

O igual en tot el que té relació amb l'aigua. Teníem un pla de conques que ha aturat el Govern de Convergència i Unió, que era una manera de distribuir, de pensar, de gestionar les conques hidràuliques d'una manera compartida, democràtica, tenint en compte totes les seves externalitats i totes les seves necessitats. O el retorn de l'aigua al riu Ter; en canvi, tornen a apostar pel riu Roine. O un contracte programa de l'ACA, perquè, evidentment, tingui els diners necessaris per fer les seves obres, no?

Bé, aquestes són les nostres propostes. Per què no fem una aposta decidida pel transport públic, i en concret pel ferrocarril? Tenim empreses importants al nostre país, però nosaltres les hem de fer circular, el poder públic també les ha de fer treballar, i no ho fa. Vol dir que hauríem d'apostar no tant per la carretera, no tant per anar augmentant carrils i carrils a les nostres carreteres, sinó per un transport ferroviari que potencii el de rodalies, que potencii els regionals, que potencii els trens Tram a les àrees metropolitanes de tot Catalunya: des de Girona, Tarragona, Lleida, Manresa o les Terres de l'Ebre.

Aquesta és una aposta social i econòmica alhora, de creació d'ocupació i alhora, també, de mantenir els serveis públics a la ciutadania, i invertir molt més en recerca, en innovació, que són els elements clau per sortir de la crisi, encara que en això no pensem igual que el conseller d'Economia.

Bé, tot un seguit d'esmenes per posar en valor la feina dels empleats públics i del servei públic. Suporten des de fa temps un discurs de desprestigi que sovint és animat pel Govern de la Generalitat, i, a més, els ha fet blanc de les retallades. S'ha de saber que el 25 per cent dels empleats públics no té feina estable, el 25

per cent no té feina estable, i molts cobren al voltant dels mil euros. On són els privilegis? Ara unes set mil persones que cobraven mil euros en cobraran 850, perquè els han retallat un 15 per cent. La ràtio d'empleats públics per habitant a Catalunya és de les més baixes de l'Estat espanyol i de les més baixes d'Europa. I són precisament els països europeus amb uns bons empleats públics, amb la quantitat suficient, els que han aguantat molt més la crisi, perquè els serveis socials són creadors d'ocupació, i, a més a més, són creadors de felicitats i benestar per als ciutadans d'un país.

Per això ens oposem a la política agressiva del Govern contra els empleats públics i presentem esmenes, com diem, que retornen el prestigi, els drets i el salari als treballadors públics.

Aquesta és la realitat –i acabo–: s'han acomiadat molts treballadors públics; fins i tot, no s'ha augmentat la quantitat de mestres que necessitaven; dels Mossos d'Esquadra no es farà la convocatòria anual, incomplint un mandat parlamentari i una promesa del mateix conseller; es redueixen, precisament, les partides de combustible, vestuari, i tot això farà difícil la tasca de seguretat.

Podem veure com el conseller Puig, d'una manera irresponsable, mira cap a un altre cantó, quan a Lleida els ciutadans fan patrulles privades per guardar les seves propietats. Què espera el senyor Puig? Que algú prengui mal? On s'ha vist, en una democràcia moderna, que el Govern permeti la constitució d'una espècie de sometents privats que substitueixen la tasca de seguretat pública de la policia? On s'ha vist? No em facin dir en quins països es veu, però no en un país democràtic i modern com el nostre. Tracten el país com una república bananera, pel que fa referència al tema de la seguretat.

Bé. Nosaltres presentem –i, ara, sí que acabo– una sortida de la crisi fugint del fonamentalisme de les retallades i obrint una escletxa d'esperança, a través de la reactivació econòmica i la creació d'ocupació. Nosaltres no estem per geometries, no esperem trucades del Govern ni esperem agafar-nos a cap pacte com a clau roent, volem ser la veu aquí i al carrer dels que pateixen la crisi, dels que pateixen les decisions de la dreta ultraliberal que representen Convergència i Unió i el PP. No acceptarem que es riguin de la democràcia amb pactes de fireta, no passarem per alt cap vulneració de drets socials o laborals i denunciarem, allà on sigui, l'incompliment de l'Estatut, com ja hem fet.

Nosaltres som l'oposició i exercirem amb responsabilitat, amb energia, amb alternatives i amb la ferma decisió que volem estar al costat...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'acabar, eh?

Joan Boada Masoliver

...dels més vulnerables, d'aquells a què vostès, senyors de Convergència i el PP, infringeixen tant de dolor.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, consellers, primer, començaré la meua intervenció fent una mica, doncs, de relat de quins han estat els antecedents de, en aquest cas, doncs, el comportament, l'actitud que hem tingut des d'Esquerra Republicana davant d'aquests pressupostos 2012.

Efectivament, la situació econòmica del país és molt difícil, d'extrema dificultat, només cal mirar les xifres d'aturats que té el nostre país o una altra dada també d'atur, que és que, en aquests moments, hi ha més joves en atur que no pas treballant, en edat de poder-ho fer.

També, la situació de les finances de la Generalitat està en un moment d'extrema gravetat, només cal recordar els problemes per pagar la paga extra de Nadal que van haver-hi.

I, finalment, el poder polític del nostre país, de Catalunya, amenaçat. No escapa a ningú un procés recentralitzador que es fa des de Madrid, i, a més a més, amb el nou govern del Partit Popular al capdavant.

És, doncs, davant d'aquesta greu situació que Esquerra Republicana vam actuar amb responsabilitat i amb sentit de país. I com? Doncs, estenent reiteradament la mà a Convergència i Unió i al Govern de la Generalitat per aprovar aquests pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2012.

Vam negociar, ens vam reunir, compartíem –el compartim, de fet– l'objectiu de disminuir el dèficit públic a unes xifres raonables; però no compartíem, no ho compartim, tant de la manera que ho volien fer com la que, finalment, ho han fet, el fet d'intentar arribar en aquestes xifres de dèficit públic que, com deia, són raonables.

Nosaltres vam plantejar una alternativa, ja amb aquestes converses: incrementar els ingressos de la Generalitat, és a dir, els impostos –perquè, quan parlem dels ingressos de la Generalitat, estem parlant de la recaptació d'aquests impostos– sota un principi, que qui més té, més ha de pagar; és un principi de justícia social.

Però aquesta alternativa que jo els deia, també, tenia un clar compromís nacional –un clar compromís nacional–, parlem de TV3, en podem parlar no només en aquest debat, sinó que en el següent punt de l'ordre del dia d'aquest ple; parlem de la presència exterior de la Generalitat de Catalunya, precisament, per reforçar aquesta presència internacional del nostre país, econòmica i política també, o podem parlar d'altres aspectes com el turisme basat en la nostra identitat, en la nostra cultura, fet que ens fa tenir un valor..., un valor afegit diferent.

Per tant, aquesta era la nostra alternativa: l'alternativa del compromís nacional, l'alternativa de la justícia social.

Què ha fet Convergència i Unió? Triar, podia triar; podia triar el Govern i Convergència i Unió, però ha triat el PP. Podia triar, com deia, l'alternativa d'Esquerra Republicana, l'alternativa de la justícia social i el compromís nacional, però ha triat l'opció del Partit Popular, l'opció de la injustícia social i del compromís nacional no d'aquí, sinó d'allà: el compromís amb Espanya contra els interessos de Catalunya.

Convergència i Unió, sota el nostre parer, ha optat per l'opció fàcil, per la barata, amb una certa comoditat ideològica també; però, en certa manera, és una opció del curt termini, que entenem que, a mitjà i llarg termini, serà una opció cara, molt cara per al nostre país. I sortirà cara, perquè el PP i el president del Govern espanyol, Mariano Rajoy, no seran lleials a Catalunya; de fet, no ho han estat mai, tampoc el PSOE –tampoc el PSOE. (*Veus de fons.*) Per molts esforços que facin, això no canviarà, i els remeto als fets, allò que en anglès en diuen *actions speak louder than words*, és a dir, les accions parlen més fort que les pròpies paraules; doncs, em remeto –m'hi remeto– als fets.

Senyores i senyors de Convergència i Unió, tenien alternativa, des de la responsabilitat, des de la seriositat i des del sentit de país que oferíem des d'Esquerra Republicana.

En el darrer any de govern, aquest anomenat «Govern dels millors» han volgut atacar el dèficit públic. Abans els deia: «Compartim aquest objectiu d'atacar el dèficit públic.» Però només ho han fet disminuint la despesa pública i disminuint la inversió. I aquí és on ens hem trobat amb les retallades en salut, en educació, en serveis socials, sous de funcionaris, etcètera.

I, després, senyor conseller, de tants sacrificis –de tants sacrificis–, sobretot, que han hagut de fer les classes populars d'aquest país, continuem tenint un dèficit públic per sobre del país; de fet, no l'han controlat, segons dades de la mateixa liquidació provisional que van presentar tot just fa dues setmanes. I, des del Govern, atribueixen aquest no-compliment a una disminució dels ingressos de la Generalitat; és a dir que es recapta menys. Curiós, molt curiós: quan no estaven al Govern deien que, si es disparava el dèficit públic, era només perquè hi havia una despesa descontrolada, que això era una butxaca foradada... i ara, que estan al Govern, resulta que és a causa de la caiguda d'ingressos.

Ara Esquerra Republicana no estem al Govern, però no canviarem el nostre discurs. Abans es va generar dèficit públic –parlo de l'època de l'anterior Govern–, perquè va haver-hi una caiguda ràpida i en picat dels ingressos de la Generalitat, i, ara, vostès no han arribat al seu objectiu de disminuir el dèficit públic, perquè continua havent-hi una caiguda ràpida i contundent dels ingressos. Conclusió: ataquem els ingressos, els impostos. I és aquí on arrenca la nostra proposta alternativa.

Quan parlem d'ingressos, per tant, de la recaptació, vull fer una prèvia, i aquesta prèvia no és altra que, una vegada i una altra, parlar del dèficit fiscal que pateix el nostre país. El senyor conseller, abans de Nadal, en comissió, ens ho va recordar: 16.000 milions d'euros, segons els darrers càlculs, que cada any se'n

van a Madrid i que no tornen, i que a més a més paguem amb els nostres impostos.

I, realment, quan parlem dels ingressos de la Generalitat, aquí es troba la solució real, real amb aquesta problemàtica; de fet, en parlaré amb una mica més d'extensió al final de la meua intervenció. I aquí és on dic que es troba la solució estructural, el problema de finançament. Però, mentre no tenim aquest pacte fiscal en la línia del concert econòmic, també anomenada «independència fiscal», els dies passen, les setmanes passen, els mesos passen i hem de donar una resposta. I aquí és on rau la nostra proposta de nous ingressos per a la Generalitat.

En primer lloc, hem plantejat un impost sobre la banca –un impost sobre la banca. En aquests moments, França i el Regne Unit tenen un impost sobre la banca que paguen les entitats financeres. Entenim que, per aquí, teníem una possibilitat d'un nou impost, d'una nova recaptació que hauria significat o significaria al voltant d'uns 600 milions d'euros de recaptació per a la Generalitat de Catalunya.

També, restablir l'impost de successions només per a les grans fortunes. Això implicaria 100 milions d'euros més recaptats per la Generalitat de Catalunya.

Trobar una altra solució a la taxa turística –en parlaré quan tinguem ocasió de fer el debat de la Llei d'acompanyament–; entenem que és una mala solució la que, finalment, s'ha adoptat amb la taxa turística. Ja en parlaré, nosaltres plantejàvem una tarifa general més rebaixada i una possibilitat d'un recàrrec municipal –un recàrrec municipal– que pogués adaptar aquest impost a les diferents realitats del nostre país: no és el mateix la Costa Brava, la Costa Daurada que la ciutat de Barcelona, que el Pirineu, que l'interior, que les cases rurals, que els albergs, que els càmpings, i, per tant, aquí és on nosaltres donàvem la nostra solució.

Un impost de patrimoni, que el tenen els pressupostos, perquè va ser de les darreres mesures que l'anterior Govern espanyol, del senyor Zapatero, va reinstaurar, el reinstaura el Govern espanyol, però es recapta cent per cent per la Generalitat. Podíem anar a més –podíem anar a més–, i nosaltres plantejàvem de recaptar 100 milions d'euros més amb l'impost de patrimoni.

I, finalment, tornar –tornar– amb la desgravació progressiva per compra d'habitatge, que en aquests moments s'ha transformat en lineal, la qual cosa hauria significat, en aquest cas, doncs, uns 100 milions d'euros menys.

Total –total– significaria aquesta proposta 1.000 milions d'euros més per a la Generalitat de Catalunya. I, a més a més, aconseguiríem dos objectius: un, tenir-ne mil més –per tant, recaptació–; dos, progressivitat. Què vol dir això? Que, amb aquests impostos que plantejàvem, que estem plantejant, paga més qui més té. Qui paga aquests impostos? Els bancs, l'impost de la banca el paguen els bancs; l'impost de successions a grans fortunes el paguen les grans fortunes; el turístic, en aquesta nova modalitat, els turistes; el de patrimoni, qui té grans fortunes. També volíem accen-

tuar l'impost sobre grans superfícies comercials. Qui el pagaria? Les grans superfícies comercials.

I què ha passat amb el pacte de Convergència i Unió i el PP? Que han incrementat impostos, sí, benvinguts –benvinguts–, per primera vegada han entès que es poden apujar impostos per atacar el dèficit públic. Però com ho han fet? Doncs, no paga més qui més té, sinó que amb els impostos que vostès han posat, les taxes, aquesta llista de taxes, paga tothom igual, independentment del seu nivell de renda: la taxa per recepta, per exemple; el cànon de l'aigua; les taxes universitàries... I estan carregant els neulers sobre les classes mitjanes i baixes del nostre país amb aquests impostos, i no sobre aquells que més tenen, que és la nostra proposta. I, a més a més, fent-ho d'aquesta manera estan congelant el consum.

Per cert, sigui dit de passada, el PP sembla que només accepta increments d'impostos reals quan aquests es recaptin a Madrid, i parlo de l'IRPF: tot va a parar a Madrid, aquest increment de l'IRPF. I, en canvi, quan es tracta d'impostos que han de pagar a Catalunya, aquí ja no ho veiem tan clar. Avís per a navegants.

Nosaltres, senyor conseller, ens hem mullat dient d'on treiem més diners per a la Generalitat. I és amb aquests ingressos addicionals que plantejem esmenes, esmenes de més despesa i més inversió pública, fent un treball rigorós. No hem fet una llista als Reis; entendrà, senyor conseller, que som republicans, i això no ens agrada gens. I quan parlem en les nostres esmenes de, per exemple, una cosa tan senzilla, que és que acords del Parlament puguin tenir una partida pressupostària..., i aquí podríem parlar des del manteniment del CAP Marina, que avui ens acompanyen, de les escoles de Can Periquet, Olga Xirinacs de Tarragona, Pins de Moja, Esparreguera II, La Muñeira, Univers de Gràcia, Abril de la Canonja, Pasífae de Vilanova... Totes aquestes escoles..., quan estem nosaltres presentant esmenes és perquè hem previst d'on traiem els diners, i preveiem treure els diners fent que qui més té més pagui –qui més té, més pagui–, no com vostès, que trauran una mica més de diners, però no pagarà més qui més té.

Podem parlar de diferents blocs. No em vull allargar, però parlaríem de la sisena hora, també un altre dels aspectes aprovats per aquest Parlament i no tirats endavant.

Que TV3 continuï sent la televisió líder del nostre país. És referent per a la llengua, és referent per a la construcció nacional, és referent, és motor de la indústria audiovisual, això són llocs de treball. Per això també volem, també, una major aportació.

Estem parlant també de mantenir llocs de treball per als serveis públics. Més de 220.000 famílies del nostre país són funcionaris i estan treballant en els serveis públics, són treballadors públics que han vist disminuir un 23 per cent el seu poder adquisitiu els darrers deu anys. I, si s'aprova això que tenim avui a votació, encara baixarà un 15 per cent addicional, aquest poder adquisitiu. Ens podem permetre com a país tenir els treballadors públics absolutament desmotivats? –i estic parlant de metges, estic parlant de mestres, estic

parlant de policies, estic parlant de bombers, de tants i tants i tants servidors públics. Entenem que no.

També volem parlar d'una equitat territorial. Del Camp de Tarragona; no és perquè jo sigui d'allà, sinó perquè surt en les estadístiques: el poc que hi ha d'inversió, el poc que hi ha d'inversió està mal distribuït. Lleida –una polèmica que està sortint aquests dies– demana un estudi de viabilitat per allargar la línia de la Pobla fins a la Seu d'Urgell. Un estudi de viabilitat, demanem en aquests pressupostos, perquè han disminuït un 75 per cent les freqüències d'aquesta línia.

Fons ocupacionals, política industrial, política turística basada en la nostra identitat, ajut per a la creació de sis mil autoempreses, salut..., tots aquests aspectes, totes aquestes esmenes, totes aquestes inversions que hem anat plantejant per a més justícia social són les que basem des del rigor i la seriositat, perquè ens hem mullat amb els ingressos, i per això plantejem com es pagaran.

Vaig acabant, senyor conseller i senyores i senyors de Convergència i Unió. El país està atrapat: crisi econòmica, asfíxia financera, recentralització que està començant i anirà a més... Vostès han donat un any de marge al Partit Popular; de fet, el mateix president Artur Mas ho ha dit, i avui a la mateixa sessió de control ens ho ha recordat. De debò, senyores i senyors de Convergència i Unió, necessiten un any per saber qui és el Partit Popular? El del transvasament, el de l'educació constitucional, el qui vol trencar la convivència lingüística, el que no aposta pel Prat perquè sigui un *hub* internacional i sí que aposta per Madrid, el que es vol carregar TV3...

L'any 2012 serà un any perdut –abans els ho recordava la portaveu del nostre grup parlamentari, Anna Simó–, serà un any llarg i fred; i tant, que serà un any llarg i fred, demorant l'embat amb l'Estat pel concert econòmic, quan l'únic antídoto al dèficit fiscal i a l'empobriement de l'economia catalana és, senyor conseller, la independència fiscal.

Senyor conseller, no posin en via morta, no posposin, no allarguin aquest pacte fiscal en la línia del concert econòmic. Senyor conseller, no posposin, no posin en via morta, no allarguin aquesta «transició nacional» que vostès anomenen, que per nosaltres té una estació final que es diu «república catalana». S'ha de fer pedagogia, s'ha de fer pedagogia aquí. Paguem impostos com a suecs i rebem una despesa en salut i educació, en tant per cent sobre el producte interior brut, que ocupa els darrers llocs d'Europa –que ocupa els darrers llocs d'Europa–, paguem impostos com a suecs i rebem uns serveis públics en salut i educació que estan en els darrers llocs d'Europa. I això és per culpa del dèficit fiscal, això és per culpa dels 16.000 milions d'euros que cada any paguem en impostos que marxen a Madrid i no tornen. I això s'ha d'explicar, i s'ha de fer pedagogia. I cal fer un referèndum previ d'aquest pacte fiscal basat en el concert econòmic, per fer aquesta pedagogia, perquè com trobem gent que li tanquen el CAP, que no es pot fer l'escola, que retiren els ajuts a les escoles bressol... El problema està aquí, amb aquests diners, i cal fer pedagogia. I el referèn-

dum previ al pacte fiscal basat en el concert econòmic és per fer pedagogia.

Convergència i Unió –i vaig acabant– allarga l'agonia de Catalunya pactant amb el Partit Popular, està allargant l'agonia. I Esquerra Republicana estem on hem d'estar: amb el país i amb la justícia social. I és on estarem dintre d'un any, quan vegin la poca lleialtat que arriba des de Madrid.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Honorables consellers, diputats i diputades, pugem aquí a la tribuna per defensar les 193 esmenes presentades per Ciutadans i per parlar de les zero esmenes acceptades per aquest Govern. Perquè vostès se'n facin la idea: un grup parlamentari, aquest –ja ho ha dit abans un altre portaveu–, treballarem per millorar els pressupostos, recollint la voluntat popular de molta gent, de moltes entitats, de molts barris, de moltíssims col·lectius, de molts servidors públics, de molts empresaris, de molta gent, i per a què serveix? Perquè t'aprovi zero esmenes aquest Govern. Aquesta és l'actitud constructiva, de mà estesa, d'un govern amb minoria parlamentària fins ahir, que ja va ser el dia de sant Valentí i es va casar amb el Partit Popular de Catalunya. El bipartit que ens governa no ha acceptat cap esmena, cap mena de contribució dels representants dels ciutadans de Catalunya, de la resta de representants, que representen, doncs, en aquest cas, més del 60 per cent del que representa aquest Govern.

Aquesta és la realitat. És dura, ja ho sé, però jo crec que els ciutadans ho han de saber, perquè després es pot dir que la gent no treballa, que la gent no fa re, que no sé què, que la política... Bé, doncs, aquí, ho ha dit un altre grup abans, jo ho vull recalcar: aquest grup parlamentari, que ha presentat 193 esmenes –i després parlarem de quines esmenes es tracta, de quines es rebutgen–, avui el que rep és no només un no per resposta, sinó un pacte previ amb un altre grup, sense ni tan sols escoltar aquestes propostes.

Nosaltres diem «no», amb aquestes esmenes no acceptades, o preteníem amb aquestes esmenes dir «no» a retallar indiscriminadament els nostres drets bàsics garantits per la Constitució, per l'Estatut i pel que ens ha costat trenta anys d'aconseguir en aquest país que es diu Espanya, que és un estat social, un estat de dret i un estat on les llibertats i els drets no depenen del govern de torn, sinó que depenen del nostre sistema i les nostres garanties.

Perquè ens entenguem: aquest Govern el que pretén és, per eixugar deute, trepitjar drets; per eixugar deute, tancar centres de salut; per eixugar deute, tancar els hospitals el cap de setmana; per eixugar deute, treure una hora de l'educació pública i separada la concerta-

da. Aquest Govern el que pretén, en definitiva, és passar per sobre d'allò que ens ha costat molt de temps aconseguir, que és de consens de tota la societat espanyola i que no depèn de Convergència i Unió, ni dels amics de Convergència i Unió, ni de la privatització de les empreses o de la salut pública de Convergència i Unió; no ha de dependre d'això. I aquí els que fem oposició de veritat, perquè ens toca, perquè els ciutadans ens han col·locat a l'oposició, el que fem és controlar aquest Govern.

I, per tant, nosaltres presentem una sèrie d'esmenes, doncs, com per exemple perquè una sèrie de centres d'atenció primària, en aquest cas de Salut, com també alguns centres educatius, no ja només es construeixin, sinó que no es tanquin. Aquí ja s'ha citat el cas de Bellvitge, però n'hi han més. Hi ha gent també que necessita els nous centres. I no estic dient, conseller –ja que tinc aquí el conseller de Salut–, no estic parlant de centres caprici: estic parlant de centres saturats, estic parlant de societats, en aquest cas de barris, de poblacions de Catalunya que necessiten anar al metge. I jo dic «necessiten anar al metge» perquè, quan un es vol carregar una cosa, el que fa prèviament..., ja ho deia el document aquell de la conselleria: cal que els portaveus públics comencin a fer propaganda d'una determinada línia política. Evidentment, ara se'ns ha venut que posar-se malalt és un caprici, ho hem descobert amb Convergència i Unió, posar-se malalt és un caprici, per això hem de pagar, perquè és un caprici; que és un caprici anar a la universitat i estudiar a la universitat pública; que és un caprici agafar el transport públic... Són capricis dels ciutadans, que se'ls ha ficat al cap posar-se malalts, anar a treballar, agafar el transport, obrir d'aixeta per dutxar-se o, en definitiva, utilitzar allò més bàsic dels serveis que tenim.

Miri, la diferència entre aquest Govern i el Partit Popular, el bipartit, i Ciutadans, sap quina és? Que per nosaltres el nucli essencial de drets és intocable. I els dic més: si existeix un estat, un autogovern de Catalunya o uns ajuntaments, és per servir els ciutadans, i no al revés. I nosaltres tenim clar que el nucli dur no es toca, i tota la resta es pot tocar. Perquè, miri, quan una persona es troba al carrer perquè li executen una hipoteca i no li permeten viure a casa, amb aquests bancs que els donem ajudes públiques, com alguns dels partits que estan en aquesta cambra –PP, PSOE, o també amb el suport de Convergència i Unió–, quan la gent veu que perd el seu treball, vostès em diuen que un pot perdre el treball, la casa o haver de pagar per posar-se malalt i no és discutible..., els consells comarcals no són discutibles? Ni les diputacions són discutibles? Ni la televisió pública i els 400 milions d'euros cada any no són discutibles? Hem sentit aquí fer defensa fins i tot d'això, no?, seguim gastant en tot això, en partitocràcia, en empreses públiques, en construcció nacional, i estan dient als ciutadans de Catalunya que és discutible el PIRMI? Els estan dient que és discutible una pensió no contributiva? Els estan dient que és discutible anar al centre de salut del seu barri i, en canvi, vostès tenen la barra –permetin-me l'expressió col·loquial– de dir-los que no són discutibles els consells comarcals? «No facin vostès demagògia»: és la frase preferida de qui no té argu-

ments. Sí, sí, vostès riguin, però als ciutadans que ens estan veient vostès els diuen que es gasten 560 milions en uns consells comarcals que la consellera escriu articles que diu que no serveixen per a res, i ara resulta que els consells comarcals (*remor de veus*) estan inclosos –estan inclosos– en aquests pressupostos: 560 milions d'euros, senyors, gairebé 100.000 milions de les antigues pessetes en consells comarcals. I per als serveis vostès el que poden fer és el que ja està inventat: mancomunar els serveis. Però, bé, vostès volen mantenir els consells comarcals perquè hi han mil deu càrrecs públics que han de col·locar dels seus partits, com a les diputacions, que han de col·locar molta gent. Per això el PP i Convergència, quan ara governen a les diputacions, ara que hi són, ara ja no s'han de treure, eh?: 600 milions d'euros de pressupost, la Diputació de Barcelona.

Però d'això no en parlem, no prenguem mal, no fos cas que em quedi sense forats per col·locar la gent dels partits polítics. S'ha acabat. Aquí hi han partits, i almenys el meu, que es diu Ciutadans, que volen parlar clar des d'aquesta tribuna. I parlar clar vol dir que no pensem tolerar que segueixin mentint a la ciutadania i dient que hem de retallar quan no s'estrenyen el cinturó en altres llocs.

I si volen seguir fent-ho amb el PP, ho fan amb el PP. I si ho volen fer amb Esquerra, ho fan amb Esquerra. Amb nosaltres, no hi comptin. El conseller... (*Veus de fons.*) Ja sé que no hi compten, ja. El conseller, fins i tot, ahir o l'altre dia parlava de pressupostos reconeixent que no s'han assegut ni a parlar amb alguns grups parlamentaris. La prepotència –la prepotència– amb què vostès actuen, que la nota la ciutadania, també la notem aquí, en el Parlament.

Ahir el portaveu del Govern es permetia el luxe de dir que el fet que puguem qüestionar si aquesta taxa als malalts és constitucional o no, cosa que diu el mateix Ministeri de Sanitat en un informe... Vostès diuen que això és un cost per als ciutadans, que li costa 50 milions d'euros... S'ha de tenir..., tela, eh?, s'ha de ser..., tela marinera amb el ministre de propaganda, amb el senyor Homs. Tela marinera! És a dir que li deixen a vostè treure els diners de la butxaca dels ciutadans..., és a dir que és dels ciutadans, i ara li diuen que això fa que els ciutadans perdin 50 milions o no.

Vostès ens han dit que, en un mes, amb aquestes taxes –prenguin-ne nota, eh?, les seves butxaques, tanquin les butxaques–, 50 milions d'euros els vol treure amb les taxes noves, aquest Govern, a tots els ciutadans i les classes mitjanes de Catalunya; 50 milions –multipliquin-ho per dotze– són 600 milions d'euros, en boca del senyor Homs.

Això és el que faran, posar el peu al coll de les classes mitjanes i de les classes populars. Mentrestant, vostès suprimeixen el tram de grans fortunes, que són 400 milions d'euros, de l'impost de successions. És una forma d'entendre la societat. És legítim que vostès vulguin treure-ho a qui té més de 700.000 euros amb una herència, i, en canvi, és també una posició legítima que vostès vulguin fer-li pagar un euro per recepta a aquella persona que està a l'atur. És el seu model, no

és el nostre: oposició-govern, Partit Popular i Convergència - Ciutadans. És una altra forma.

Jo crec que els ciutadans han de saber que hi han alternatives, que hi han partits que, sent progressistes, defensant el mercat, defensant l'empresa i el treballador alhora, sense criminalitzar ningú, podem també entendre que els ingressos poden sortir de diferents llocs.

Vostès defensen el que els deia: partitocràcia, empreses públiques, agències de col·locació dels partits... És aquesta la realitat: tot canvia, menys la partitocràcia, menys la construcció nacional. Aquest és el seu plantejament.

Aquests pressupostos que aquí portem, que compten amb el suport del Partit Popular, porten una partida, com els deia, pressupostària de gairebé 50.000 milions de les antigues pessetes només en mitjans de comunicació. Escolti'm, vostès és legítim que vulguin donar subvencions als mitjans que els tracten bé. Però, home, els ciutadans ho han de pagar? Pagui-ho vostè, no tanqui centres de salut; pagui-ho vostè de la seva butxaca o del seu partit.

Aquest és el model. I vostès estan venent la pel·lícula que això és intocable, i, en canvi, que és tocable tot allò que és servei públic. És antagònic al nostre model. Hi ha un nucli dur en el qual estem tots d'acord, la majoria de ciutadans de Catalunya i de tot Espanya, que era intocable, i ara s'ha obert la caixa de Pandora, ara ja no és intocable, ara ja ens poden fer pagar per tot; per respirar, de moment, que jo sàpiga, no han posat cap taxa, però ja ho veurem, perquè el senyor Mas-Colell, amb les matemàtiques..., que no ens faci pagar per respirar el 2013. Evidentment, a tothom per igual.

Aquest és el seu model: posar taxes, trepitjar les classes mitjanes, els seus drets, trepitjar amb el peu el coll a qui ho està passant malament i treure impostos a qui més té, seguir pagant la construcció nacional i seguir pagant la partitocràcia dels partits polítics que donen suport a aquest acord.

A nosaltres no ens veuran aquí. I ho dic obertament. Estic orgullós, perquè he sentit de tot –orgullós–, que nosaltres puguem presentar una alternativa d'ingressos i de despeses. I a qui vulgui el model de posar les classes mitjanes als peus dels cavalls que voti Convergència i Unió, que doni suport al PP o que doni suport al tripartit, que també va deixar un bon forat. Però la gent ha de tenir una alternativa. I nosaltres...

La presidenta

Senyor diputat, ha de...

Albert Rivera Díaz

...ho diem... Vaig acabant, senyora presidenta, que tenim la meitat de temps.

Per tant, ho tenim claríssim... (*Remor de veus.*) Ja sé que no els agrada el que senten, però deixin-me que els vuit minuts els acabi, com a mínim. Deixin-me que vuit minuts... Els ciutadans sí que volen sentir a tot-

hom, suposo, no? Per tant... (*Veus de fons.*) Sí, presidenta, si em deixen acabar, acabo.

Per tant, nosaltres no serem còmplices de la retallada de drets socials, no serem còmplices de la pujada d'impostos indiscriminada a les classes mitjanes i populars específicament i no serem còmplices de la partitocràcia i del nacionalisme. Perquè, mirin, trenta-dos anys de nacionalisme a Catalunya ens han portat a crisi i més crisi. I ara, amb el suport del Partit Popular. Inèdit. El Partit Popular i Convergència i Unió ens generen més crisi, més impostos. I, sobretot, vostès, de moment, de recuperació econòmica, zero. Per tant, vejam si fem el Ple de recuperació econòmica que proposa el nostre grup, juntament amb d'altres, i proposem també alternatives que no siguin només apujar impostos i només reduir serveis.

Nosaltres estem convençuts que és compatible qüestionar-ho tot, des del que cobra una persona fins al sistema de partits, el sistema polític que tenim, tot s'ha de qüestionar, quan la situació és aquesta... I, per tant, nosaltres estem oberts a canvis, però a canvis de veritat, no a alternances de vermell a blau o de groc a blau, que al final sigui tot el mateix. Nosaltres volem una alternativa real i no una alternança com la que vostès representen d'esquerra o de dreta.

Finalment –presidenta, acabo–, crec que és important també que reconeguem la tasca –i ho dic aquí obertament un altre cop– de tots els servidors públics de Catalunya, que vostès s'han encarregat..., s'han encarregat i s'han carregat, les dues coses, durant aquests últims dies... Hem hagut de sentir que són uns privilegiats, que cobren més del compte, que es queixen per tot...

La presidenta

Senyor diputat!

Albert Rivera Díaz

Això, això que vostès han fet és, en definitiva, deplo-
rar la imatge d'uns servidors públics, de moltes famí-
lies, de gairebé un quart de milió de persones que
serveixen la resta. Hi deu haver de tot, com en tots
els col·lectius, però aquesta gent no mereix que vos-
tès els posin als peus dels cavalls, que vostès deplo-
rin la seva imatge, perquè nosaltres creiem que tots
–tots– som Catalunya i Catalunya som tots, també
tots aquests servidors i totes aquestes persones que
a partir d'ara hauran de pagar tots aquests impostos
i veure com es renuncia als seus drets socials. Però,
com deia aquella persona, *no en mi nombre*.

Gràcies, senyora presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes del Subgrup Parla-
mentari de Solidaritat Catalana per la Independència,
té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors di-
putats, honorables consellers, honorable consellera...
Vostès, senyors de Convergència i Unió, voten en els
municipis del nostre país que Catalunya és una nació
i que Catalunya ha d'avançar cap a la independència a
través de l'Associació de Municipis per la Independèn-
cia. Però, quan arribem al Parlament de la nació cata-
lana, vostès ens imposen uns pressupostos d'una regió
escanyada i espoliada per Espanya. I vostès pacten els
pressupostos de la regió amb el partit unionista espa-
nyol, que és qui perpetua precisament la condició de
regió a Catalunya.

Debatem uns pressupostos de la Generalitat que, per
començar, no incorporen un 40 per cent de tots els im-
postos que paguem els catalans i les catalanes; qua-
ranta de cada cent euros d'impostos que paguem se'n
van a Espanya i no tornen mai més a Catalunya. Vint
mil milions d'euros són els impostos que paguem cada
any a Espanya i que no tornen mai més a Catalunya i
que vostès s'obliden i no incorporen en els pressupos-
tos de la Generalitat.

Per dir-ho amb una xifra ben clara, senyor Andreu
Mas-Colell, el total d'ingressos que vostè pressupos-
ta de 24.000 milions d'euros s'incrementaria fins a
41.000 milions d'euros amb Catalunya estat, amb uns
pressupostos d'estat propi. Vostè està fent que els ca-
talans..., i vostè està permetent que els catalans con-
tinuin pagant fins a 17..., a 20.000 milions d'euros a
Espanya que no tornen a Catalunya. I ho pacta amb el
Partit Popular, que és precisament qui més interès té
que això es perpetui i no canviï.

Per tant, de quines retallades estem parlant, de quina
política de despesa estem parlant, quan es podria aug-
mentar en quasi un 60 per cent el pressupost de despesa
de la Generalitat de Catalunya si tots els impostos
que paguem els catalans i les catalanes es quedessin
al nostre país? És, per tant, un debat que vostès es-
tan portant a uns termes de regió, quan el que hauríem
d'estar fent en aquest Parlament de Catalunya és un
debat en termes de nació.

Hem passat del Govern dels millors que anunciava el
president de la Generalitat –del Govern dels millors–
al Govern del Millo i de l'Àlícia, al Govern del Partit
Popular. Aquest és al Govern a què hem passat: del
dels millors al del Millo i al de l'Àlícia. Perquè vos-
tès no han parat d'abaixar-se els pantalons durant tots
aquests dies, permetent fotografies del Partit Popular
vantant-se de tancar ambaixades, vantant-se d'impo-
sar retallades als catalans i les catalanes, vantant-se
de perpetuar l'espoli fiscal, demanant que es rebai-
xin les subvencions a les entitats que estan treballant
per la llengua i la cultura catalanes. I vostès han restat
impassibles abaixant el cap i posant el genoll a terra
mentre el Partit Popular s'estava rient a la cara de tot
el catalanisme polític.

Aquesta és l'actitud que hi ha hagut per part del Go-
vern de la Generalitat, aquesta és l'actitud que avui
està fent que centenars de milers de catalans s'estiguin
posant les mans al cap pensant que quan vostès parla-
ven del dret a decidir sense límits..., avui s'han adonat

que els van mentir, que van enganyar la ciutadania de Catalunya.

De fet, vostès no han parat de mentir i no deixen de mentir fins i tot el dia que s'aproven els pressupostos –o s'aprovaran– amb el suport del Partit Popular. Vostè va parlar que no maquillaria els pressupostos de la Generalitat. Vostè els ha maquillat i ha mentit, començant pel maquillatge que fa als ingressos de la Generalitat. Li ho vam dir quan vam presentar l'esmena a la totalitat, senyor Andreu Mas-Colell... *(Pausa.)* Ara em dirigiré a vostè..., fora de l'hemicicle... Però, si m'ho permet, em seguiré referint a vostè, senyor Andreu Mas-Colell.

Vostè va dir que no maquillarien els pressupostos, i els ha inflat de forma descarada. Van incrementar 600 milions d'euros l'IVA previst; van ingressar, deien, 840 milions d'euros per la venda del patrimoni immobiliari. I d'això, absolutament res. Fins i tot el senyor Francesc Homs va reconèixer la setmana passada que efectivament havien inflat la partida d'ingressos de la Generalitat.

Què és el que vostès estan fent? Doncs, presentar les retallades per fascicles. Vostès el que estan intentant és que siguin menys doloroses per a la ciutadania, inoculant-les a poc a poc, lentament, com si es tractés d'una mort lenta, premeditada, d'una asfíxia que vostès la faran allargar durant aquest temps de legislatura.

Miri, a mitat de l'any 2012, senyor Andreu Mas-Colell –ara ja fora de l'hemicicle, demostrant, per cert, una manca de respecte cap a aquest Parlament de Catalunya, el conseller d'Economia–, durant l'any 2012, haurà d'anunciar noves retallades. I haurà d'anunciar noves retallades perquè ha inflat descaradament la partida d'ingressos.

Menteixen sobre el dèficit –sobre el dèficit. Vostès van dir l'any passat que hi hauria uns 4.000 a 5.000 milions d'euros de dèficit, i hem acabat amb 7.000 milions d'euros de dèficit. Enguany, vostès pressuposten 2.600 milions d'euros de dèficit i acabarem amb més de 5.000 milions d'euros de dèficit. Estan portant el país a la fallida econòmica, perquè és aquest dèficit públic el que s'està menjant els pressupostos de la Generalitat en partides d'ingressos.

Menteixen quan vostès van dir que havien de retallar de forma contundent, perquè, si no, el país acabaria com Grècia. Ara ja no ho diuen, perquè és precisament la política econòmica i les retallades que vostès estan imposant les que porten Catalunya a acabar com Grècia. Perquè com un país es pot permetre que un 40 per cent dels impostos que paga se'ls quedi l'Estat espanyol, ens els robi l'Estat espanyol i no tornin al nostre país, i a més a més li apliquin retallades, i a més a més li incrementin els impostos? Com pot aguantar una economia? Vostès estan desplomant, estan obligant que es desplomi l'activitat econòmica, abocant el país a una recessió sense precedents.

L'any 2011 encara Catalunya va créixer un 0,7 per cent del producte interior brut. Per a l'any 2012 es preveu un decreixement econòmic d'entre el menys 1,5 del producte interior brut al menys 2 per cent del pro-

ducte interior brut. Una autèntica recessió, una autèntica depressió econòmica a què vostès estan abocant el país pel fet d'aplicar aquestes retallades i aquests increments d'impostos, incomplint el seu propi programa electoral –incomplint el seu propi programa electoral–, que deia que no s'incrementarien les taxes ni els impostos al nostre país.

Vostès menteixen també amb la Llei de mesures fiscals i financeres. Ahir el portaveu del Govern de la Generalitat diu que els grups que hem portat al Consell de Garanties Estatutàries la Llei de mesures fiscals i financeres fèiem perdre al Govern de la Generalitat 50 milions d'euros.

Escolti, aquí el que hem fet els grups que hem portat al Consell de Garanties Estatutàries la Llei de mesures fiscals i financeres és evitar la confiscació per part de vostès de 50 milions d'euros dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que podran continuar gaudint d'aquests 50 milions d'euros i destinant-los a les seves necessitats primàries, que és on en aquests moments tenen el problema; 50 milions d'euros que vostès els volen cobrar amb taxes totalment abusives i totalment injustes; 50 milions d'euros que vostès destinaran a les entitats financeres, a pagar els interessos del deute; 50 milions d'euros que no serviran perquè Catalunya surti de la crisi; 50 milions d'euros que, afortunadament –i ens en sentim absolutament orgullosos–, podran seguir a les butxaques dels contribuents catalans.

Deixin ja de fer demagògia, deixin ja de mentir a la ciutadania, deixin ja d'enganyar els catalans i les catalanes, que no es mereixen un govern que els giri l'esquena i que els amagui la veritat: 50 milions d'euros és l'espoli fiscal d'un dia, és el que ens roba Espanya cada dia; cada dia Espanya ens roba 50 milions d'euros. Vagin vostès a buscar els diners allà on són, els diners dels catalans. Vagin vostès a plantar cara a l'Estat espanyol i a recuperar aquests 50 milions d'euros diaris que ens roba l'Estat espanyol, i no vagin vostès a confiscar aquests recursos econòmics dels ciutadans del nostre país, que ja prou que paguen d'impostos.

Som el segon –el segon– país d'Europa que més impostos paga en l'impost sobre la renda de les persones físiques; només Suècia paga més impostos que Catalunya: 55,6 per cent en els trams més alts, 55 per cent Catalunya –55,6 per cent Suècia, 55 per cent Catalunya. Només Suècia paga com nosaltres.

I quins són els serveis públics que rebem a canvi? Uns serveis públics que no només no estan al nivell de Suècia, o de Noruega, o de Dinamarca, sinó que no estan ni als nivells d'Itàlia o als nivells de Grècia. És a dir que vostès estan permetent una asfíxia premeditada, com deia Trias Fargas, un espoli sistemàtic per part de l'Estat espanyol. I, en lloc de plantar cara i en lloc d'anar a buscar aquests diners allà on són, que és a Espanya, vostès els volen treure de les butxaques dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Doncs, miri, farem tot el possible –tot el possible– perquè no s'aprovi, amb el suport del Partit Popular, la Llei de mesures fiscals i financeres, i que vostès no puguin continuar prenent els diners dels catalans a través de taxes abusives, que estan, a més a més, arruïnant

sectors productius, com el sector dels escorxadors, que estan absolutament preocupats, perquè mentre no paguen cap taxa a d'altres territoris com Aragó, aquí vostès es dediquen a espoliar-los sistemàticament per poder pagar els interessos del deute que vostès estan fent créixer, any rere any, amb un dèficit insostenible perquè no s'atreveixen i perquè no gosen a plantar cara a l'Estat espanyol.

Aquesta és la situació que avui viu el nostre país. I ja és hora que ens aixequem els catalans i les catalanes, ja és hora que recuperem l'autoestima, la dignitat. I, si vostès no són capaços de plantar cara a Espanya, pleguin; pleguin, senyors de Convergència i Unió, pleguin i deixin que els ciutadans valents, amb coratge, puguin estar representats aquí, en el Parlament de Catalunya, puguin agafar les regnes del país a les seves mans i puguem conduir definitivament la nostra nació cap a la llibertat, cap a la recuperació d'aquest espoli fiscal insostenible que patim i cap a poder ser un país lliure en el si de les nacions lliures d'Europa. Escòcia està anant cap a aquest camí; a la tardor hi haurà, del 2014, un referèndum. Vostès, cap a on van? Cap a quin precipici estan portant el nostre país? És indigne, no ens ho mereixem els catalans i les catalanes.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, sobre les esmenes reservades i el text del dictamen, té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Molt honorable presidenta... Honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, bé, segons la liquidació provisional del pressupost del 2011, la despesa no financera a càrrec dels recursos generals ha estat de 24.934 milions i els ingressos han estat de 18.731 milions, comptant com a ingrés el que correspon a la disposició addicional tercera. Per tant, s'ha generat un dèficit de més de 6.000 milions d'euros, tot i el gran esforç que s'ha fet en la reducció de la despesa, que ha estat de 1.858 milions d'euros. Això vol dir que la Generalitat no ha tingut recursos per pagar el 25 per cent de la seva despesa o, dit d'una altra manera, que cal incrementar els ingressos un 33 per cent per aconseguir l'estabilitat pressupostària.

Aquests pressupostos que vostès ens presenten avui pretenen una despesa no financera a càrrec dels recursos generals de 23.942 milions d'euros i uns ingressos de 20.673 milions d'euros; és a dir, proposen reduir la despesa en 1.000 milions, augmentar els ingressos en 2.000, i, de tal manera, el dèficit previst es redueix a la meitat i passa a ser, aproximadament, de 3.000 milions, que podria convertir-se en 4.000 milions si no venen els immobles que tenen previst vendre, com els ha passat el 2011, i que podria ser de 4.759 milions si no els paguen la disposició addicional tercera.

Així, doncs, els pressupostos del 2012 pretenen passar d'una bretxa dels 6.000 milions d'euros a 3.000 milions d'euros, que es podrien convertir en 5.000 milions

d'euros. I això ho fan a base de reduir els serveis als ciutadans de Catalunya, com la reducció de sis-cents mossos d'esquadra a la ciutat de Barcelona, per exemple, i a base d'augmentar la pressió fiscal dels catalans que, ara com ara, és una de les més altes d'Europa i una de les més altes del món. A això hi hem d'afegir que tenen –el tenim– un deute de 41.000 milions d'euros. I cal fer la pregunta: com els penseu pagar, aquests 41.000 milions d'euros, si no podeu fer front a la despesa que es genera?

Bé. La viabilitat financera de la Generalitat de Catalunya és clar que està en perill, i, encara pitjor, no hi han indicis que el pacte fiscal, inspirat en el concert econòmic, doncs, pugui aconseguir-se, sigui possible. Davant d'aquest panorama..., home, vostès es resisteixen a incorporar l'estat propi a la seva agenda política. I, en aquest sentit, penso que no està bé –no està bé–, i a mi això em fa anar perdent la confiança que tinc dipositada en la gestió d'aquest Govern. Certament, penso que no incorporar l'estat propi a la seva agenda política, doncs, no és correcte. I, en aquest sentit, dir, també, que encara penso que el que cal és la unitat dels partits polítics catalans que no depenen de Madrid, els no estatals.

I, en aquest sentit, és per això que votaré a favor dels pressupostos; votaré a favor dels pressupostos en la línia que he anat dient, que és una tercera..., en tres dimensions: la primera és per facilitar l'acord entre els partits polítics catalans que no depenen de Madrid –això sé que no s'aconseguirà–; la segona és el marge de confiança que faig a les capacitats, els coneixements i l'honestetat política del conseller i el seu equip, i la tercera dimensió és que sigui un vot probatori que podíeu haver arribat a un acord els partits catalans no estatals, i, en aquest sentit, així quedarà reflectit en el diari de sessions; malauradament serà així, serà un vot que prova que us podíeu haver posat d'acord els partits catalans no estatals i que no ho heu fet perquè no ho heu volgut.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor..., Enric Milla. (*Veus de fons.*) José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, en primer lloc, em referiré a les nombroses al·lusions a les quals ha estat sotmès el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Senyors del PSC, senyora Martínez-Sampere, el seu únic argument en la seva intervenció és que el Partit Popular és qui ha fet possible que aquest Projecte de pressupostos tiri endavant. Doncs sí, miri, senyora Martínez-Sampere, senyors del PSC, estem molt orgullosos que el Partit Popular hagi decidit i hagi fet possible que Catalunya no quedi bloquejada ni paralitzada sense pressupostos. I vagin-s'hi acostumant: el Partit Popular de Catalunya som la tercera força política, som qui liderem,

de fet, l'oposició al Parlament de Catalunya, de forma constructiva i de forma dialogant, i això és el que fa possible que avui Catalunya no quedi bloquejada.

Senyor Boada, vostè representa el comunisme carca, antic, retrògrad, profundament injust, intervencionista, antisocial. Vostè hauria tingut, sens dubte, molt d'èxit a la Unió Soviètica. Dissortadament, vostè viu a l'Espanya democràtica i autonòmica, on les decisions es prenen democràticament i no per decisió d'un buròcrata soviètic. Per tant, atesa la seva mentalitat tancada, provinciana i buròcrata, prefereixo no contestar-li en les seves mentides envers la nostra força política.

I mirin, senyor De los Ríos, senyors d'Esquerra Republicana, si ho fan tan bé i tenen tantes idees i aquestes idees són tan bones, per què van deixar Catalunya amb gairebé 700.000 aturats? No s'ho han preguntat mai, això? Si en saben tant i són tan bons i ho fan tan bé, per què deixen Catalunya amb un 4 per cent de dèficit i amb gairebé 700.000 persones que volen i que no poden treballar?

Senyores i senyors diputats, avui em dirigeixo..., davant del Parlament de Catalunya, per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya envers la Llei de pressupostos d'aquest any 2012. Un altre any, per segon any consecutiu, Catalunya no queda paralitzada, Catalunya no queda bloquejada sense pressupostos. Un altre any el Partit Popular de Catalunya tornem a fer possible que la legislatura no acabi avui mateix.

Senyores i senyors diputats, quina imatge donaria Catalunya si avui el seu Parlament és incapaç d'aprovar els seus pressupostos? Quines conseqüències tindria en les possibilitats d'obtenir finançament per part de la Generalitat de Catalunya si avui el Parlament de Catalunya tombés, bloquegés, digués que no als pressupostos? Quin inversor confiaria en la nostra comunitat autònoma si avui no fóssim capaços d'aprovar la Llei de pressupostos d'aquest any 2012?

Senyores i senyors diputats, ens trobem davant d'un moment econòmic profundament delicat. L'atur a Catalunya, des que governa el senyor Artur Mas, s'ha incrementat en més de cinquanta mil persones. Segons l'última enquesta de població activa, ja són gairebé vuit-centes mil persones les que volen i no poden treballar a Catalunya. Així mateix, el dèficit públic de la Generalitat de Catalunya continua desbocat per sobre del 3 per cent, i el deute de la Generalitat de Catalunya supera els 40.000 milions d'euros. Davant d'aquesta profunda i difícil situació econòmica es pot actuar com fa el tripartit: dient a tot que no, posant traves a tot, intentant bloquejar-ho tot; en definitiva, perjudicant la gent, que és el que sap fer el tripartit.

Senyores i senyors diputats, la societat no vol partits que només pensin en els vots, sinó que vol partits que pensin en les solucions. La societat no vol una oposició que només es basi a desgastar el Govern, com fa el tripartit, sinó que vol una oposició ferma i exigent, que controli el Govern, que presenti alternatives però que, alhora, sigui responsable, dialogui, tingui sentit comú i actuï de forma constructiva. La societat no vol posicions extremes, sinó que reclama posicions centrades

i que busquin solucions. I és amb aquesta actitud, amb aquesta forma de fer amb la qual ha actuat el Partit Popular de Catalunya. I això ens porta, indiscutiblement, a dia d'avui, a liderar l'oposició al Parlament de Catalunya, enfront el «no a tot» del tripartit i la inestabilitat i debilitat del Govern de Convergència i Unió.

I és aquesta forma d'actuar, ferma i exigent, i alhora responsable i constructiva, que ens ha permès extreure un conjunt de condicions i compromisos del Govern del senyor Artur Mas per poder posicionar-nos amb una abstenció condicionada en aquests pressupostos d'aquest any 2012; una abstenció condicionada que impedirà que Catalunya quedi paralitzada sense pressupostos; una abstenció condicionada que permet millorar la distribució de despeses del Projecte de pressupostos, disposar d'uns pressupostos destinats a la recuperació econòmica i a atenuar àmpliament les nombroses taxes i impostos que ens proposava inicialment el Govern de Convergència i Unió.

Així, doncs, gràcies a les condicions exigides pel Partit Popular de Catalunya al Govern de Convergència i Unió, el pressupost i les mesures fiscals proposades inicialment pel Govern de Convergència i Unió patiran importants modificacions.

En aquest sentit, en l'àmbit impositiu, tot i que el debat es produirà després de la presa en consideració pel Consell de Garanties Estatutàries del Projecte de llei de mesures fiscals i financeres, cal destacar els importants canvis introduïts pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La taxa turística aquest any 2012 s'ha convertit en una taxa simbòlica; la força dels divuit diputats del Partit Popular de Catalunya ha permès reduir en més d'un 90 per cent la taxa turística, ha aconseguit que sigui zero la temporada alta, ha reduït els imports posats pel Govern i ha establert diverses exempcions i modificacions. D'aquesta manera, gràcies al poder determinant del Partit Popular de Catalunya en el Parlament de Catalunya, el sector turístic, que representa més del 10 per cent del producte interior brut català, no perdrà competitivitat, el que ajudarà a la creació d'ocupació i a la recuperació econòmica en aquest any 2012. En l'àmbit de salut, mostrar el compromís ferm i absolut del Partit Popular de Catalunya per un sistema sanitari públic, universal, de qualitat i gratuït. I és en aquesta línia en la qual el Partit Popular de Catalunya hem presentat un conjunt d'esmenes per limitar els efectes de la taxa sanitària; un conjunt d'esmenes presentades pel Partit Popular de Catalunya que fan impossible que la taxa estigui per sobre del cost del medicament, tal com ens proposava inicialment Convergència i Unió. Així mateix, hem aconseguit introduir un topall per tal de no perjudicar els malalts crònics, a més d'un conjunt d'exempcions i de modificacions per evitar que aquest tiquet sanitari perjudiqui les persones amb menys recursos.

En l'àmbit de la justícia també hem introduït un conjunt d'exempcions i modificacions. D'aquesta manera, el Partit Popular de Catalunya hem fet possible que es limitin els efectes de la taxa judicial, especialment en el que fa referència a l'execució de títols judicials.

En l'àmbit de les taxes proposades per Convergència i Unió, el Partit Popular de Catalunya ens mostrem contraris a la permanència d'aquestes taxes en el temps; no compartim que continuïn en el temps la taxa turística, la taxa sanitària, les taxes judicials i l'impost del patrimoni. Entenem aquestes taxes com a extraordinàries i temporals, a causa de la greu situació de les finances públiques. Per això el Partit Popular de Catalunya defensarem i treballarem perquè aquestes taxes siguin temporals, perquè caduquin en el temps, perquè no tinguin més vigència que l'estrictament necessària. Aquestes taxes són la conseqüència del deteriorament de les finances públiques de la Generalitat de Catalunya, són la conseqüència de la gestió dels del dèficit ocult, dels que amaguen factures sota el calaix, dels del deute desbocat. La pèssima gestió del tripartit, la política de pensar, de voler endeutar les properes generacions per intentar guanyar les pròximes eleccions, porten al fet que avui s'hagin de prendre mesures extraordinàries i no previstes, mesures excepcionals, mesures temporals per donar solució als forats negres de dèficit, de deute, d'atur i d'estancament que han deixat el tripartit i els governs socialistes.

Per tant, el Partit Popular de Catalunya serem especialment exigents i fermes a impedir que Convergència i Unió intenti convertir la taxa turística, la taxa sanitària i les taxes judicials en taxes permanents. El Partit Popular de Catalunya defensarem que aquestes taxes caduquin, que desapareguin en un temps determinat, que deixin de ser un llast per a l'economia catalana i per als contribuents. El Govern de Convergència i Unió s'ha convertit en el campió..., ha convertit Catalunya en la campiona de les taxes i dels impostos. Convergència i Unió no solament no ha estat capaç de reduir la pressió fiscal que va posar, que va introduir el tripartit, sinó que, a més, ha introduït nous impostos i noves taxes. Inclús sentim a dir, per part del Govern de Convergència i Unió, que aquestes taxes les vol introduir, i aquests impostos, de forma permanent.

I és per això que a dia d'avui, davant la política de més impostos del tripartit i la incapacitat de Convergència i Unió per rectificar aquesta política impositiva i voler fer aquests impostos com a permanents, el Partit Popular de Catalunya som l'única garantia que assegura que aquests impostos siguin temporals, que caduquin en el temps i que desapareguin en el futur totes aquestes taxes i impostos que se'ns proposen.

En l'àmbit estrictament pressupostari hem introduït nombroses esmenes en el text amb l'objectiu de traslladar despesa supèrflua, improductiva, innecessària i ideològica cap a l'economia productiva, cap al suport a emprenedors, autònoms, petites i mitjanes empreses, microempreses i empreses en general. Catalunya ha estat, en aquest primer any de govern de Convergència i Unió, la comunitat autònoma que ha patit més concursos de creditors: més de 1.300 empreses han fet fallida, s'han declarat insolvents en aquest primer any de govern del senyor Artur Mas.

Per aquests motius, el Partit Popular de Catalunya hem condicionat l'abstenció als pressupostos a la necessitat de capitalitzar l'Institut Català de Finances. L'Institut Català de Finances s'ha de convertir en un verda-

der instrument de suport al teixit industrial, al teixit productiu, al teixit comercial de Catalunya. Aquests pressupostos no poden convertir-se en una oportunitat perduda per tal d'afavorir l'economia productiva. Per aquest motiu, en els treballs legislatius d'aquest proper any 2012 per part del Parlament de Catalunya es portarà una llei de suport a l'emprenedoria i a l'autònom, amb l'objectiu de potenciar i facilitar absolutament la creació d'idees de negoci a la nostra comunitat autònoma.

Senyores i senyors diputats, no pot ser que la Generalitat de Catalunya destini més diners a les seves empreses públiques que no pas al pagament de serveis bàsics que es deuen als ajuntaments. Per això una de les condicions del Partit Popular de Catalunya per una abstenció condicionada és disminuir àmpliament el deute dels nostres ajuntaments. En aquest sentit, el Govern de Convergència i Unió no pot deixar de costat els 947 municipis, i el que ha de fer és pagar i fer possible i permetre que els ajuntaments puguin continuar prestant serveis municipals que venien a càrrec de la Generalitat de Catalunya, com són les escoles bressol, factures de llum i aigua de col·legis i instituts o nòmines de treballadores locals. En aquest sentit, el Partit Popular de Catalunya serem especialment exigents perquè cap ciutadà deixi de rebre un servei per la morositat de la Generalitat de Catalunya amb el seu ajuntament.

L'atenció a les víctimes del terrorisme és un compromís electoral del Partit Popular de Catalunya amb aquells que han patit la barbàrie terrorista. El nostre partit es va comprometre a millorar el finançament de l'Associació de Víctimes del terrorisme a Catalunya, i avui, gràcies al paper determinant del Partit Popular de Catalunya, s'introdueix una esmena per establir una línia pressupostària dirigida a les víctimes de la barbàrie terrorista.

Un altre àmbit fonamental és el control del dèficit i de transparència. Enganyos com el del conseller del tripartit d'Economia, el senyor Antoni Castells, que deia 2,4 quan en realitat era 4,2 per cent de dèficit, no es poden tornar a produir. Per això en el proper exercici pressupostari el Govern haurà d'aprovar un sotre de despesa previ a l'aprovació del Projecte de pressupostos, a més d'informar mensualment els grups parlamentaris de l'evolució d'ingressos i despeses, de la situació de tresoreria, del compliment dels objectius d'inversió, dels saldos pendents de pagament a proveïdors i de l'evolució del deute, tal com queda reflectit en el document d'acord per una abstenció condicionada.

La Generalitat de Catalunya té la competència en les polítiques actives d'ocupació. Aquest últim any hem pogut veure el caos i l'espectacle generat en els cursos oferts pel Servei d'Ocupació de Catalunya. Per això una de les condicions primordials per una abstenció condicionada és modificar el funcionament, l'estructura i els serveis que presta el Servei d'Ocupació de Catalunya. Les persones aturades mereixen tota la nostra atenció i tot el nostre suport. Per aquest motiu la reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya ha estat una condició bàsica en l'acord de compromisos per una abstenció condicionada.

Tots aquests compromisos per una abstenció condicionada han permès modificar àmpliament el Projecte de pressupostos, a més de convertir-lo en un conjunt d'acords que obliguen el Govern en tot el període legislatiu d'aquest any 2012. El Govern de Catalunya no ha de mirar a un altre lloc que no sigui la recuperació econòmica i la creació d'ocupació. Cada minut que el Govern no dedica a aquests dos grans objectius –recuperació econòmica i creació d'ocupació–, està deixant de costat els gairebé 800.000 catalans i catalanes que volen i no poden treballar. I amb aquests compromisos signats per una abstenció condicionada estem deixant molt clar al Govern quina ha de ser la seva agenda i cap a on ha d'anar. Un Partit Popular de Catalunya determinant i decisiu en la política catalana garanteix que el Govern de la Generalitat no pugui mirar a una altra banda que no sigui la preocupació pels milers de famílies que ho estan passant malament en aquests moments per qüestions econòmiques.

No és moment de debats estèrils i de confrontació, sinó que és moment que el Govern es dediqui en cos i ànima al problema de crisi i estancament econòmic que s'ha agreujat des que el senyor Artur Mas és president de la Generalitat de Catalunya. El Partit Popular de Catalunya, com a partit amb voluntat de govern a la Generalitat de Catalunya i que estem governant importants ajuntaments, consells comarcals i diputacions a Catalunya i que governem al conjunt d'Espanya, no permetrem que Catalunya entri en una situació de paràlisi, de caos financer, de pèrdua de confiança, per no haver estat capaç, el seu Parlament, d'aprovar el Projecte de pressupostos. Som, de fet, el principal partit de l'oposició en l'actual Govern, d'oposició seriosa, responsable, amb amplitud de mires, i és aquesta oposició constructiva, pensant en les persones i no en les enquestes, que fa que avui Catalunya disposi de pressupostos i que ha permès disminuir àmpliament els efectes de les taxes i impostos proposats per Convergència i Unió, reorientar despesa supèrflua i innecessària per destinar-ho a l'economia productiva i establir un conjunt de mesures per donar transparència, per crear ocupació, per afavorir el creixement econòmic i, alhora, assegurar el compliment dels objectius de dèficit. I tot això ha estat possible, un cop més, per l'actitud exigent i ferma i, alhora, responsable i constructiva que caracteritza l'oposició del Partit Popular de Catalunya en el Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments. Joan Boada Masoliver demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Boada...

Joan Boada Masoliver

És per al·lusions molt directes per part del senyor...

La presidenta

Trenta segons.

Joan Boada Masoliver

Sí, trenta segons. Miri, senyor Coto, a mi no em molesta gens si em diu soviètic o si em diu comunista; al contrari, me'n sento orgullós, no? El que passa, que les seves reflexions només demostrin un desconeixement de la història, no pas imputable a la seva joventut, sinó a la seva incultura, no? *(Remor de veus.)*

I –i acabo– jo estic orgullós de formar part d'un partit d'arrel marxista i, sobretot, de formar part d'un partit que no ha estat..., ningú ha estat mai condemnat per robar ni per corrupció, i un partit que sempre ha condemnat el feixisme. Vostè, senyor Coto, no pot dir el mateix del seu partit. *(Remor de veus.)*

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Honorable presidenta, honorable conseller, honorable consellera, diputades i diputats, primeres paraules per saludar la presència del departament avui aquí: la senyora Arderiu, el senyor Carreras, el senyor Miralpeix i el senyor Planas, siguin vostès molt benvinguts; i les segones, un capítol breu, però forçat, d'agraïments, i crec que interpreto, a més, tots els portaveus: agraïment al nostre lletrat, que ha fet una magnífica feina; al nostre gestor, el senyor Zardoya –al nostre lletrat, el senyor Domínguez, i al nostre gestor, el senyor Zardoya–; molt particularment, des del punt de vista de Convergència i Unió, als companys que ens han ajudat en aquesta feina, encapçalats per la Clara Tarrida, i a tots i totes les diputades que han treballat, jo els vull agrair..., potser ho faig no tant com a portaveu de Convergència i Unió, sinó com a president de la comissió, però, diputades i diputats, els vull agrair la feina que vostès han fet magníficament en comissió. Siguin, doncs, aquestes les meves primeres paraules.

La segona és, si m'ho permeten i amb brevetat, una declaració de principis que té tres punts concrets, que donaria cada punt per a una intervenció, i, naturalment, no tinc temps de fer-ho.

La primera és: és conscient, aquesta cambra, que estem davant del pitjor moment de la crisi; la cara de la crisi és lletja com mai. I aquesta crisi té una conseqüència que vull creure que anima les reflexions i les preocupacions del Govern indiscutiblement, del grup parlamentari que jo represento indiscutiblement, i penso que de tots els grups de l'oposició: l'atur. Considerem que la cara lletja de la crisi té una conseqüència absolutament letal, que és l'atur. I és pensant a combatre l'atur com hem d'encarar aquest debat pressupostari; de fet, com ho hem fet, i més enllà, des de la conselleria, ha estat aquest l'element clau: un pressupost –primer principi– per vèncer la crisi, i una crisi doblegada per acabar amb l'atur i alleujar, sí –sí, senyores i senyors diputats–, el patiment de tanta i tanta gent que a cap dels diputats i diputades d'aquesta cambra ens deixa indiferents. Primera declaració.

La segona: no tot pressupost serveix per combatre eficaçment la crisi. Pensem, modestament..., vostès ja veig que no, però nosaltres pensem, modestament, que el nostre pressupost hi ajuda decisivament. Altres pressupostos són possibles? Sí, ja ens ho han dit vostès. Però nosaltres creiem que aquest és el millor per vèncer la crisi.

I després queden inqüestionables el coratge polític i la voluntat del Govern d'aconseguir-ho, justament amb el pressupost, amb les mesures i la determinació del grup parlamentari que dona suport al Govern.

Vet aquí la declaració de principis davant de la ciutadania d'aquest país: contra la crisi, contra l'atur; un pressupost instrument per batre'n una i l'altra, i el coratge d'un govern determinat fins al final a vèncer la crisi.

Segona consideració. Aquestes paraules han d'anar acompanyades, com és natural, de mesures; han format part de tot el debat. Un sent la temptació d'anar recollint, escoltant-los a vostès, molts i molts elements que conformen aquest pressupost. Però, si vostès m'ho permeten, quan parlem de suport a la recuperació econòmica i impuls de l'economia productiva, parlem de la continuïtat dels programes de l'Institut Català de Finances i del seu increment. O de la reducció del dèficit, en la mesura que hem pogut, per alliberar recursos una vegada fem front a tot l'endeutament públic. O polítiques d'estímul a la recerca, al desenvolupament i a la innovació. O el canvi de model de formació professional. O el foment de l'activitat productiva. I un llarg etcètera que, naturalment, podríem anar detallant, detallant, detallant, detallant.

Com per exemple, quan parlàvem de l'Institut Català de Finances: hem arribat al límit màxim del seu endeutament, 6.000 milions... El màxim, sí, diputada Martínez-Sampere. Que vostès en van fer molt, també; que nosaltres els vàrem animar des de l'oposició que el fessin, és clar, i que ara vostès ens animin que vagi més enllà, normal. Però estem amb un màxim d'endeutament de 6.000 i uns límits, quant als avals màxims, de 2.000, que és el nivell més alt que ha assolit l'Institut Català de Finances.

Hi ha un debat que no em puc estar, senyores i senyors diputats, de parlar-ne, i crec que està en el fons, una miqueta, del debat que tenim. Jo crec que ens entestem, senyores i senyors diputats de l'oposició, en un debat un punt estèril –estèril–, no «el debat», com suscitava algun altre diputat intervinent. El debat estèril és: ajust pressupostari contra polítiques d'estímul. Doncs, no és exactament aquest, el debat. És veritat que a Europa fa tres anys, tres anys llargs, que discutim ajust pressupostari contra polítiques d'estímul, però creiem que aquest no és exactament el camí. Polítiques d'estímul? Imprescindibles. Ajust pressupostari? Ens hi hem deixat la pell. Hi ha un complement a l'ajust pressupostari i a les polítiques d'estímul, al qual pràcticament només s'han referit alguns de vostès negativament: la política de reformes.

Els recursos, senyores i senyors diputats, són els que són, l'ajust és el que és, i l'estímul l'anem tirant endavant com podem. Però hi ha una política de refor-

mes per la qual hem maldat durant anys, per la qual hem batallat durant anys, que ha de proporcionar un camí nou per al creixement de l'economia. I quines són, aquestes reformes? Doncs, el mercat laboral, el mercat financer, el mercat energètic, etcètera. I estem amb l'esperança –ho subratllo: esperança–, senyores i senyors diputats, que estiguem en el bon camí.

Per tant, ajust pressupostari? Indiscutible. Polítiques d'estímul? En la mesura en què es puguin. Reformes? No podem perdre ni un dia més. Després, diputades i diputats, en el que no ens posem d'acord del tot és en la naturalesa de les reformes. Alguns de vostès han estat absolutament duríssims amb les reformes que avui s'han plantejat. Però això ja forma part de cadascú i de com ho veuen.

Ara m'he de referir obligatòriament –perquè vostès ja saben que és la funció del diputat que dona suport al Govern– a les crítiques que l'oposició ha plantejat. Ho faré amb brevetat, i miraré de fer-ho molt constructivament.

Començarem pel Partit Socialista de Catalunya. Ha dit una cosa a la qual jo sóc, de veritat, diputada Martínez-Sampere, sensible, perquè m'he passat set anys a l'oposició, sap? Diu: «És que el Govern ens aprova tan poques esmenes...» No saben com de sensible sóc a aquest argument, perquè quantes vegades haurem repetit aquesta qüestió davant del conseller Castells, fins a perdre la memòria? Manta, mantes vegades –mantes vegades. I vostès diuen: «I ara vostès...» Però hi ha una lògica, diputada Martínez-Sampere, que és la que vull que vostè entengui..., no que m'accepti: que entengui. Hem fet càlculs respecte al que costarien –ja els ho vam dir l'altre dia a la comissió, quan van comparar els consellers Mas-Colell i Recoder, parlant de Spanair– totes les demandes fetes pel Partit Socialista de Catalunya en el seu conjunt. No parlaria de «pujo, baixo, sumo, resto», no; parlaria de les disposicions addicionals: 6.000 milions d'euros –6.000 milions d'euros. Ep!, amb bona intenció. Vostès no hi ha un sol euro, diputada i diputats, que demanin amb mala intenció, tot amb bona intenció; però el que els volem dir és que davant d'aquesta lògica no hi podem accedir. I segurament –segurament– ajustem massa i diem: «Doncs, no els podem aprovar a aquests col·legues cap esmena en la línia que ho plantegen.» Però, per això, només volia que això ho tingués en compte, perquè veiés com de sensible sóc, senyora Martínez-Sampere, al que ens diu.

Ara bé, on ha estat el gruix de la intervenció de la diputada Martínez-Sampere? Oh, a queixar-se. Està dolguada, la diputada. «Teatret, comèdia, engany, ocultació.» Tan i tan i tan dolguts per un acord entre Convergència i Unió i el Partit Popular. «Tant que hem fet per vostès, perquè tinguessin una alternativa!» I nosaltres ho agraïm, i de cara al futur hi tenim esperances dipositades, li sóc franc. Però li recordo, diputada, que fa només un ple –un ple, un– que van reprovar el conseller d'Economia. Home, no deixa de ser difícil –ja em perdonaran– discutir un pressupost quan prenen la iniciativa de reprovar el màxim artífex del pressupost. I això a nosaltres se'ns fa un punt difícil. Ja sé que a vegades pots tancar una mica els ulls i fer de més i de menys,

però en aquest cas no ens ha semblat oportú passar per aquesta petita –petita– circumstància de reprovar el conseller, i diu: «I, a més a més, aprovi'm el pressupost, que li presentaré unes esmenes...» El conseller Mas-Colell no estava en la millor de les disposicions, li ho ben asseguro.

Per tant, des d'aquest punt de vista, vostè ens reclama una i una altra vegada diàleg, diàleg, diàleg, i jo, senyora Martínez-Sampere, li vull dir una cosa com a punt i final: hi estem d'acord. Però tant hi estem d'acord que avui, aquesta tarda, diputada, aprovarem junts una llei. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí, aprovarem junts una llei. Ja sé que potser... És la Llei d'urbanisme, diputada! Diuen fins i tot que no! (*Veus de fons.*) No desmenteixi els seus, és que sí! Tant que volen dialogar, tant que volen pactar..., diu: «Aprovarem una llei junts», diu: «No», diu: «Sí!», la Llei d'urbanisme l'aprovarem plegats. Ep!, atenció, diputada: i vam aprovar tot el tema de sanitat, l'eix de sanitat, amb les lleis òmnibus, i n'aprovarem més junts. Perquè aquest Govern –i val per a tots els grups parlamentaris– per què hauria de tancar les portes a acords massius amb tots els grups del Parlament? Per què? –per què? Amb algú no ens queda més remei que tancar-les, diputada, i ara ja li ho explicaré a continuació, amb alguns no podem fer més que tancar portes, però amb la resta per què no podem arribar a acords? Diputada i diputades i diputats socialistes, la nostra voluntat, de veritat –ens poden creure–, és d'arribar a acords i millorar el nivell d'acord polític, pressupostari i parlamentari durant aquesta legislatura. Cregui'm. Ja hi pot comptar.

Passem ara a Iniciativa per Catalunya. Avui el diputat Boada ha excel·lit; ha excel·lit, Boada. Miri que ho acostuma a fer, però avui ha estat... sembrat. (*Rialles.*) Miri el que ens diu primer de tot, el diputat Boada ens diu: el debellador del dèficit, el que creu que el dèficit és una mania nostra, fins i tot una perversió, ens acusa d'incomplir-lo. El debellador, el màxim debellador, el que diu que això del dèficit són manies de la dreta, resulta que ara ens diu: «I, a més, no el compleixen, no el compleixen, no el compleixen, vostès, fanàtics del dolor com són.»

Ens diu més encara, encara ens diu més, ens diu: «Sangoneres de l'estat del benestar» –«sangoneres de l'estat del benestar» Això, president, vostè s'ho ha perdut, però aquí també ha excel·lit el diputat Boada: «Sangoneres de l'estat del benestar», vostès, que són el perpetrador per naturalesa de l'afebliment de la societat del benestar. Vostès, amb les seves polítiques..., molta boqueta, però amb les seves polítiques han anat arruïnant, arruïnant, arruïnant la societat del benestar, fent-la més feble, dient el diumenge: «Visca l'estat del benestar» i treballant tota la setmana per anar reduint-lo, per anar aprimant-lo. (*Veus de fons.*) Escolti'm –escolti'm–, voluntàriament, per perversitat? No. Això és el que ens separa, senyor Boada. No és per perversitat, no és que vostès vulguin afeblir la societat del benestar, és per incompetència. (*Rialles.*) No saben com fer-ho ni poden fer-ho. De veritat, de veritat, no..., és que vostès això es creuen que és..., ja ho he comprovat un parell o tres de vegades, senyor Boada: vostè creu que això és un recurs dialèctic, i jo això ho

dic molt seriosament. Vostès estimen l'estat del benestar, l'estima tothom, tothom, *tothom*, l'estima tothom. Ara bé, vostès no entenen, no han entès mai que quan parlem de dèficit, quan parlem de deute, quan parlem d'ajust pressupostari, quan parlem de despeses, parlem de salvar la societat del benestar. I la seva política, malgrat que vostè –vostè– l'estimi, l'estat del benestar, el condemna a aquest estar..., a ser cada vegada més prim, més feble, més pobre i, per tant, amb menys prestacions.

Ha parlat vostè, això sí, ha estat un moment fenomenal..., quan diu que nosaltres representem una obra de teatre, amb el pacte amb el Partit Popular; i seguit ens diu: «Són vostès el sector més dur, més intransigent i més pervers del capital financer del món, reaccionaris!» I vostè ens ve aquí a parlar de teatre? Vostè, Boada, ens ve aquí a parlar de teatre? Per l'amor de Déu! Arriba un que perd la paciència, fins i tot, de poder contestar aquest tipus de coses.

Però també ens ha dit que tenia una alternativa, i l'alternativa és la següent: «reducció de l'atur per la convergència social» –eh que sí?, jo això haig d'estudiar-m'ho més, i aprendre a veure com...– «i sortir del fonamentalisme de mercat, per...», ben bé això no ho ha acabat de dir, se li ha anat el pensament al cel i no ha acabat de dir com sortien del fonamentalisme. I jo li faig una pregunta, diputat Boada: vostè, davant de l'opinió pública de Catalunya, la que ens està veient, aquests senyors i senyores que ens escolten, no podria tenir un mot d'autocrítica? No podria dir en un moment que s'han equivocat en algun lloc? Que vostès van estar tres anys, tres –tres anys, tres–, lluitant contra la crisi aparentment, i que van portar el país a on l'han portat? I nosaltres clar que els vam criticar, com ens critiquen vostès, però vam entendre la situació en què es trobaven. I és difícil, per nosaltres, diputat Boada, és difícil per nosaltres acceptar que vostè ens vingui aquí a donar lliçons de com hauríem de fer les coses. Ni una sola paraula d'autocrítica! Ara, això sí, amb veu molt alta, molt alta, molt alta, molt alta: «No passaran, no ho acceptarem, som els defensors dels ciutadans al carrer...» Va, per favor, són els nostres pressupostos, que estan condicionats pels seus, de pressupostos, dels maleïts pressupostos que va haver d'aprovar aquesta cambra. (*Remor de veus.*)

Per tant..., llàstima, senyor Boada, llàstima –i acabo amb això–, tantes idees, tantes idees i tan inútils, senyor Boada. (*Remor de veus i rialles.*) Tantes idees que han presentat a la cambra i tan inútils, tan poc eficients. I, a més, això no és una opinió, Boada, això és un fet demostrat.

Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Sergi de los Ríos..., compartim en bona mesura allò que ens diu vostè; ja hi estem d'acord. Vostè què ens ha dit aquí? Diu: «Home, vivim asfixiats, vivim patint, tenim el dèficit» –que vostè l'ha xifrat com l'hem xifrat nosaltres– «de 16.000 milions d'euros l'any, i estem asfixiats.» I ens ha dit clarament: «El pacte fiscal és la solució.» Hi estem d'acord.

Dues consideracions, senyor De los Ríos. Respecte al calendari, hem sentit aquest dematí el president de la

Generalitat de Catalunya: juny i 2012 –juny i 2012. I respecte a la seva voluntat, que és el que demanem com a molt important, senyor Sergi de los Ríos, un cop de mà; un cop de mà perquè, com ha dit correctament el president aquest matí, estem convençuts que podem sumar el Partit Socialista i volem sumar el Partit Popular al pacte fiscal. Per estètica? No. El senyor Laporta fa un gest volent dir: «Vostès somien truites.» Però ho intentarem, Laporta; vostè també ens ha d'ajudar, ja li ho ha dit el president aquest dematí. Intenti-ho. Vostè, que és un home..., ha demostrat ser un home resistent, no? (*Rialles.*) Intenti-ho, donar un cop de mà al Govern i a aquest grup parlamentari per sumar socialistes i populars al pacte fiscal.

El senyor Rivera no hi és. Jo no acostumo a fer referència als diputats quan no hi són. Només per demanar (*veus de fons*)... –hi ha el seu grup, senyor Cañas i senyora diputada–, només per demanar una cosa. Clar que tenim model contra model; ja ho acceptem, això. I és legítim el seu model i el nostre. Però no podríem defensar el model sense necessitat d'esbiaixar totes les qüestions? Deixi'm..., tres perles –tres– que ha dit el seu portaveu. La primera: «La consellera Ortega», ha dit vostè, «ha declarat en contra dels consells comarcals.» Perla: falsa. La segona afirmació: «Vostès no fan res més que apujar impostos.» Perla: falsa. La tercera: «Vostès s'han carregat a tots els servidors públics.» Perla: falsa. Es pot fer populisme, però ha de ser de qualitat. Jo ja entenc que vostès vulguin fer populisme, però s'ha de fer de qualitat. I una cosa molt important: hi ha una perniciosa tendència, per part del senyor Rivera i d'alguns dels dos diputats que l'acompanyen, a identificar –deu ser pel nom– el que pensa la ciutadania amb el que pensen vostès. I encara el senyor Cañas encara fa així, i diu: «I tant.» (*Veus de fons.*)

Doncs, hi ha un profund *gap* entre la ciutadania..., els deixa tres diputats i atorga majories a altres grups, i concretament a Convergència i Unió. I els ciutadans estan equivocats. Això surt i ho diu –surt i ho diu– que els ciutadans estan equivocats. (*Veus de fons.*) D'acord –d'acord–, no s'enfadi. No s'enfadi, senyor Cañas, jo sé que vostè té un mal enfadar. No s'enfadi, no ho pretenc –no ho pretenc.

Entrem, senyora presidenta, en una altra part de la intervenció. Senyor Laporta, no el voldria deixar a vostè... Gràcies. Vostè, és veritat, cada dia que intervé està un puntet, un «pelet» més crític, ja ho sabem; però, no perdi l'esperança ni la confiança en aquest Govern ni en el seu president. I crec que li podrem donar satisfacció. I, en aquest camí, hi sumem. I vostè ja sé que vota aquest pressupost en unes condicions tàctiques molt determinades; però, en qualsevol..., gràcies.

Ara ve el PP. El PP ha fet una intervenció... Senyor Coto, a vostè sempre li dic el mateix: té la particularitat de dir «estem d'acord amb això, amb això i donem suport al Govern en això i en això...», i després ens fot una clatellada importantíssima. (*Veus de fons.*) És el seu estil parlamentari –és el seu estil parlamentari.

Però, anem a veure, senyor Coto, de què estem parlant en concret. Primer, per veure si ens podem posar

d'acord sobre aquesta qüestió: creixement econòmic, igualtat d'oportunitats, suport a les empreses, impuls industrial, innovació, recerca –aposta per tots dos–, ensenyament, formació, moderació fiscal i reforma de l'Administració.

Bé. Jo ja admeto que vostès creguin que ens han condicionat en tot això, però és la carn i la sang del nostre programa. Això és el que ha de saber la ciutadania: el PP dóna suport a un programa electoral que ha donat a aquest grup parlamentari seixanta-dos ciutadans. És el que ha de saber aquesta ciutadania.

Gràcies, diputada, per la feina que fan, però és el nostre programa. És a dir que votar per al creixement econòmic, la igualtat d'oportunitats, el suport a les empreses, l'impuls industrial, l'aposta per la innovació, l'ensenyament, la formació, la moderació fiscal, és carn i sang del nostre programa. I vostè diu..., diputat Millo, diu: «Però els hem forçat un «pelet» més.» Ja està bé –ja està bé–, però és el nostre programa. I l'opinió pública ha de saber que hi ha un acord amb el Partit Popular sobre la base del nostre programa. Diu: «Teixidó, que aquí coincidim.» Benvinguts. Però la majoria d'aquesta cambra la té un grup parlamentari que es diu Convergència i Unió, i els dóna les gràcies, senyores i senyors diputats, per la feina que fan.

Malgrat que voldria dir una cosa més, diputat Coto, ja que vostè s'ha posat totes les medalles, les que tenia i les que no. Això nosaltres ho fem coneixedors, diputat Coto, coneixedors de les diferències amb el Partit Popular, i alguna incoherència que altra. Vostè té l'amabilitat, sempre, de dedicar-nos paraules dolces –no diré que d'amor, però dolces– respecte a quant apugem els impostos. Vol que parlem de l'IRPF? (*Veus de fons.*) Ah, es temporal, això seu. És a dir, quan nosaltres apugem les taxes, conseller Mas-Colell, és definitiu; quan ells apugen els impostos és temporal. (*Veus de fons.*)

Gràcies, Millo, el veig entusiasmat amb això. (*Rialles.*) No li ha de ser difícil ni res defensar aquesta posició... (*Veus de fons.*) Ja ho sé, ja ho sé...

Vull acabar, senyora presidenta, senyors consellers, senyores i senyors diputats, dient el següent: un, compromís, governem amb seriositat i amb rigor; dos, governem amb coratge en funció dels objectius marcats. Això ningú ho podrà discutir. D'aquest Govern podran dir moltes coses –d'aquest Govern– però que té determinació, decisió i coratge no, alguns fins i tot creuen que potser un punt massa, però tenim determinació, decisió i coratge. Tres, reformes avui i pacte fiscal demà, senyor Boada, senyor de los Ríos –no sé a qui referir-me del Partit Socialista i el Partit Popular–, reformes avui, pacte fiscal demà. I creiem que això és possible. (*Veus de fons.*) Sí, diputada, creiem que és possible, i creiem que vostè estarà en la línia de sumar-se al pacte fiscal.

I, finalment, l'última qüestió de totes. Acabem d'aprovar, senyor conseller, el pressupost. Felicitats al Govern... –el votarem ara i l'aproverem–, felicitats al Govern, felicitats conseller, felicitats al seu equip, gràcies per la feina feta, però el més important és que aquest pressupost és un instrument que tanca un cicle de dos anys, 2011-

2012, que posa les bases per combatre la crisi i apostar per polítiques de creixement. Ho farem. Però, a més, els volem dir una cosa més: hauria de ser l'instrument per garantir, senyores i senyors diputats –i em refereixo molt particularment a l'oposició–, la unitat d'acció dels grups parlamentaris per vèncer la crisi.

Sentíem algunes intervencions fent preguntes als consellers aquest dematí del Grup Parlamentari Socialista. Serà tan difícil que ens posem d'acord a tenir la unitat d'acció per doblegar la crisi i sortir-nos-en? Jo crec, senyora presidenta, que no.

En qualsevol cas, un darrer missatge de confiança a la ciutadania –un darrer missatge de confiança a la ciutadania–: treballarem, doblegarem la crisi i ens en sortirem.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(Alguns aplaudiments i veus de fons.)

La presidenta

Senyor de los Ríos...?

Sergi de los Ríos i Martínez

Sí, senyora presidenta, li demano la paraula per al·lusions directes.

La presidenta

Té trenta segons.

Sergi de los Ríos i Martínez

Molt bé. Senyor Antoni Fernández Teixidó, ens ha emplaçat a Esquerra Republicana a donar un cop de mà. De fet, ho ha fet el mateix president de la Generalitat avui, per mirar d'estendre aquest acord sobre el pacte fiscal basat en el concert econòmic. Evidentment, voluntat no ens faltarà, des d'Esquerra Republicana. Vaja, ja intentarem convèncer el senyor Coto que el concert econòmic és bo, i a la senyora Rocío Martínez-Sampere; però no amaguin que la principal..., la principal responsabilitat és del Govern en aquesta matèria. I a això els emplacem.

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó..., quinze segons.

(Pausa.)

Antoni Fernández Teixidó

Ara sí? Senyor de los Ríos, en cap cas se'ns passa pel cap que la principal responsabilitat no sigui d'aquest Govern –d'aquest Govern i del grup parlamentari que li dóna suport–, però estem confortats quan sentim que grups com vostès, o el senyor Laporta, ens poden acompanyar que, en lloc de ser tres grups parlamentaris, tinguem la majoria de la cambra per aconseguir el pacte fiscal que Catalunya tant necessita.

Gràcies, diputat.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, començarem la votació d'aquest projecte de llei de pressupostos.

Atès que se'ls ha lliurat, als portaveus dels grups i dels subgrups, un guió de votacions per a aquest projecte de llei, els proposo que fem les votacions d'acord amb el guió que tenen, i no esmentaré específicament els articles ni les esmenes que estem votant, sinó el conjunt dels blocs de la votació.

Començarem pel primer bloc d'esmenes, que són les presentades pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, i veuran que hi han diferents votacions.

Començarem per la primera votació. En aquest cas, és una esmena, la número 88, però, com que la tenen apuntada, per anar més àgils en aquesta votació, farem primera votació, segona votació... D'acord? *(Pausa.)* Doncs, comencem per la primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 108 en contra i 1 abstenció.

Passem a la segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 118 en contra i 1 abstenció.

Passem a la tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

Passem a la quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 110 en contra i 9 abstencions.

Passem a la cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 109 en contra i 10 abstencions.

Passem a la sisena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 81 en contra i 1 abstenció.

Passem a la setena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 81 en contra i 28 abstencions.

Passem a la vuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 78 en contra i 4 abstencions.

Passem a la novena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 78 en contra i 28 abstencions.

A continuació, farem les votacions del segon bloc d'esmenes presentades pel Subgrup Parlamentari de Ciutadans.

Començarem per la primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 78 en contra.

Seguim amb la segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

Seguim amb la tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

Seguim amb la quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

Comença la cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 78 en contra.

Continuem amb la sisena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

Continuem amb la setena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

Continuem amb la vuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

Continuem amb la novena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 79 en contra.

Continuem amb la desena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 89 en contra i 10 abstencions.

Continuem amb l'onzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 79 en contra i 9 abstencions.

Dotzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 a favor, 79 en contra i 36 abstencions.

Tretzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 105 en contra i 12 abstencions.

Passem a la catorzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 4 vots a favor i 127 en contra.

Passem a la quinzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 101 en contra i 26 abstencions.

Passem a la setzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada 13 vots a favor i 118 en contra.

Passem a la dissetena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 101 en contra i 27 abstencions.

Passem a la divuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor i 89 en contra.

Passem ara a la dinovena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 91 en contra i 27 abstencions.

Passem a la vintena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 79 en contra i 27 abstencions.

Passem a la vint-i-unena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 51 vots a favor i 80 en contra.

Passem a la vint-i-dosena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 107 en contra i 21 abstencions.

Passem a la vint-i-tresena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 116 en contra i 12 abstencions.

Passem a la vint-i-quatreena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor i 128 en contra.

Continuarem ara amb el tercer bloc d'esmenes, que són les presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comencem amb la primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 78 en contra i 4 abstencions.

Passem a la segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 81 en contra i 28 abstencions.

Passem ara a la tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 82 en contra i 1 abstenció.

Passem a la quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor i 89 en contra.

Passem a la cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 79 en contra i 10 abstencions.

Passem a la sisena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 82 en contra i 27 abstencions.

Passem a la setena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 79 en contra i 27 abstencions.

Passem a la vuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

Passem a la novena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 79 en contra.

Passem a la desena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor i 81 en contra.

Passem a l'onzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

Passem a la dotzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 79 en contra.

Passem a la tretzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

Passem a la catorzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

Passem a la quinzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 78 en contra.

Passem a la setzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

Passem a la dissetena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

Passem a la divuitena votació.

Comença la votació... (*Veus de fons.*) Divuitena...

(*Pausa.*)

Divuitena votació, si us plau.

Comença la votació de la divuitena votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 62 en contra i 17 abstencions.

Passem ara a la dinovena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 80 en contra i 26 abstencions.

Passem a la vintena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 79 en contra i 12 abstencions.

Passem a la vint-i-unena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

Passem a la vint-i-dosena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor i 82 en contra.

Passem a la vint-i-tresena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

A continuació farem la votació del quart bloc d'esmenes, que són les presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comencem, primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 41 vots a favor, 79 en contra i 9 abstencions.

Passem a la segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 82 en contra i 1 abstenció.

Passem a la tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 106 en contra i 9 abstencions.

Passem a la quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 24 vots a favor i 106 en contra.

Passem a la cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 83 en contra i 26 abstencions.

Passem a la sisena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 79 en contra i 27 abstencions.

Passem a la setena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 80 en contra i 35 abstencions.

Passem a la vuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 79 en contra.

Passem a la novena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 79 en contra.

Desena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

Onzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 79 en contra.

Passem a la dotzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 79 en contra.

Passem a la tretzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 79 en contra.

Passem a la catorzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 51 vots a favor, 79 en contra.

Passem a la quinzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 79 en contra.

Passem a la setzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 79 en contra.

Dissetena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 79 en contra.

Divuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 106 en contra i 8 abstencions.

Passem a la dinovena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 79 en contra i 36 abstencions.

Atès que han estat retirades les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, passarem a la votació del cinquè bloc d'esmenes, que són les presentades pel Grup Parlamentari Socialista.

Comencem amb la primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 79 en contra i 12 abstencions.

Passem a la segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 39 vots a favor i 92 en contra.

Passem a la tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 88 en contra i 3 abstencions.

Passem a la quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 79 en contra i 12 abstencions.

Passem a la cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor i 82 en contra.

Passem a la sisena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

Passem a la setena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

Vuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 53 vots a favor i 78 en contra.

Novena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 79 en contra.

Desena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 79 en contra.

Onzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 79 en contra.

Dotzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 79 en contra.

Tretzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 79 en contra.

Catorzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 79 en contra.

Quinzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 79 en contra.

Setzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 79 en contra.

Dissetena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

Divuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

Dinovenena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 51 vots a favor i 79 en contra.

Vintena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor i 79 en contra.

Vint-i-unena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 79 en contra.

Vint-i-dosena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 92 en contra i 9 abstencions.

Ara farem la votació del sisè i últim bloc d'esmenes, que és l'esmena 649, presentada conjuntament pel Grup Parlamentari Socialista, el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 78 en contra.

Finalment, un cop acabades les votacions de les esmenes reservades, passarem a la votació del text del dictamen del projecte de llei.

Hi ha una primera votació amb la part del dictamen corresponent a la disposició addicional dinovena bis.

Comença la votació. (*Veus de fons.*) Un moment, un moment... Hi han tres votacions, sí. Una primera és la part del dictamen corresponent a la disposició addicional dinovena bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 117 vots a favor i 14 en contra.

Passem a la segona votació. (*Remor de veus.*) Si us plau... És la part del dictamen corresponent a les disposicions addicionals dinovena ter fins a la dinovena *unvicies*, vint-i-unena. D'acord? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor i 3 en contra.

I passem a la tercera votació, que és la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2012 ha estat aprovat per 61 vots a favor, 52 en contra i 17 abstencions.

Acabem aquí aquesta part de l'ordre del dia.

Se suspèn fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a les quatre i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Esther Andreu i Fornós i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, i de Justícia.

La presidenta

Reprenem la sessió. Encara que sigui en família, però reprenem la sessió.

Projecte de llei

de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual (tram. 200-00012/09)

Tenim el relator, que, d'acord amb l'article 109.4 del Reglament, té la paraula per presentar els treballs de la comissió, el diputat il·lustríssim senyor Sant Vila. El relator té deu minuts, i després quinze minuts la resta, sense obligació d'esgotar-los –com que som tan pòquets d'entrada, m'atreveixo a dir, eh?, segons què.

Santi Vila i Vicente

Bé, doncs, moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats aquí presents, em correspon presentar els treballs, com a relator de la Llei de modificació de diverses lleis audiovisuals, que hem dut a terme les darreres setmanes, els darrers mesos, des que per iniciativa del Govern va entrar en aquest Parlament el projecte, en data de 29 d'agost de 2011.

S'han dut a terme diversos treballs que es van concretar, en primer lloc, el 5 d'octubre, en presència de tots vostès, quan aquí al plenari es van discutir les esmenes a la totalitat del projecte de llei; van continuar el 23 i 24 de novembre, quan es va atendre la compareixença d'una trentena de persones de perfils diversos, persones del món acadèmic, persones del món professional, i també representants dels usuaris de mitjans audiovisuals.

Destacar que en la presència, en els testimonis dels diversos compareixents hi va haver un denominador comú. En primer lloc, la necessitat de reivindicar i de reclamar el consens a l'entorn del model de mitjans audiovisuals, un tresor a preservar. Crec que va ser especialment colpidora i especialment destacada i valorada per tots i totes els diputats i diputades presents a la comissió la reflexió, amb un punt d'autocrítica, que el mateix Joan Manel Tresserras feia quan, ja com a acadèmic, instava tots els diputats i diputades a enviar senyals polítics de consens a l'entorn de la televisió i de la ràdio. Així s'expressava Joan Manel Tresserras després de fer un punt d'autocrítica del que havia estat –ell ho assenyalava directament– segurament un error, que era la presentació d'un decret, el 2010, que, com saben, va violentar també la relació entre la política i els mitjans audiovisuals. Feia aquesta reflexió el 24 de novembre el senyor Tresserras, i en el marc d'unes compareixences que, com els dic, coincidien totes a reivindicar la necessitat de consens a l'entorn dels missatges que enviàvem, de la televisió, de la ràdio, dels mitjans públics.

Un altre denominador comú dels treballs que es van fer en aquell moment: la televisió i la ràdio públiques, instruments fonamentals, estratègics per a una democràcia que es vulgui de qualitat. A qualsevol país del món, també al nostre país. Una àgora on tot ha de ser sotmès a crítica, a dubte, on s'ha de poder exercir, sense matisos, el control al poder polític.

Consens també a l'entorn de destacar –i així ho vam fer la immensa majoria dels compareixents– la importància relativa del nombre de membres en el consell de govern o en el Consell de l'Audiovisual de Catalunya;

una importància relativa que, a més a més, s'afanyaven a dir que no tenia tant a veure amb el nombre, sinó amb la qualitat dels membres proposats per les diverses formacions polítiques.

Constatació també que l'actual sistema de provisió d'aquest tipus de càrrecs no funcionava; ni funcionava ni havia funcionat. I que, per tant, hi havia una confusió intrínseca entre criteris de gestió i criteris d'orientació de la línia editorial en els mitjans audiovisuals, una confusió que patíem en la provisió de les persones que finalment havien de jugar un paper rellevant en els òrgans directius de la corporació, o fins i tot en el seu òrgan regulador, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Per tant, preocupació per la vàlua, i no tant pel nombre de membres dels òrgans de govern.

Constatació també –un altre aspecte transversal compartit pels compareixents– que en el món de les televisions locals la realitat de la TDT no lliga amb el marc legal fixat a la darrera Llei de comunicació audiovisual, del 2005: relació entre ajuntaments i mitjans, exigència de continguts propis, regulació de la publicitat.

Finalment, dificultat de l'estat de dret per donar garanties a la xarxa, a la comunicació a la xarxa.

Em sembla que aquests són sis aspectes denominador comú de la reflexió que els compareixents ens van fer. Fixin-se que, per tant, alguns dels aspectes teòricament més motiu de controvèrsia, de polèmica, en cap moment van ser assenyalats com a realment substancials o que poguessin arribar a ser motiu de discrepància.

Després de les compareixences, el 27 de febrer del 2011, la Comissió de Control de l'Actuació de la Corporació, de fet, va esdevenir també un espai més per a la discussió i plantejament d'esmenes, quan, per exemple, amb una pregunta –en la meua opinió absolutament impertinent– per part d'alguna diputada aquí present, li plantejava al mateix president de la corporació, encara que no fos el lloc, què opinava de les reformes legislatives que s'estaven fent i que, de fet, l'afectaven a ell directament. La resposta del president, senyor Mateu, no va poder ser més digna i més honorable: la simplificació de les estructures és, sense cap mena de dubte, positiva. No sé si la diputada que interpellava el president esperava aquesta resposta, però crec que en un exercici d'honestat intel·lectual va reconèixer el president de la corporació que de fet havia presidit una corporació plena de conflictes, i especialment plena de conflictes amb relació a l'execució de la feina a fer.

El 18 de gener del 2011, finalment, es nomena la ponència. Se'm nomena a mi mateix com a relator, el diputat Joan Ferran, el diputat Santi Rodríguez, Carmel Mòdol, Dolors Camats, Uriel Bertran, com a diputats ponents encarregats de fer-se seu el projecte de llei presentat pel Govern. Finalment, assistits per la lletrada Esther Andreu, per la Marta Payà com a assessora lingüística, com també Carme Alonso, gestora. Només podem agrair la feina que ens han ajudat a fer i les correccions que s'hi han incorporat.

Estem davant d'una llei –i em sembla que amb això quedarà definitivament presentada– que modifica tres

lleis; tres i, de fet, una altra que *de facto* en va violentar una d'aquestes tres: modifiquem la Llei 2/2000, del 4 de maig, del Consell de l'Audiovisual de Catalunya; modifiquem la Llei 22/2005, de 29 de desembre, de comunicació audiovisual, i modifiquem l'11/2007, de la Corporació Catalana de Mitjans. De fet, però, havia estat revisada, també, especialment la llei de la corporació, per un decret llei que no podem oblidar, que també havia estat motiu, fins i tot, de violentació de l'activitat parlamentària i d'aquesta qualitat i garanties democràtiques que avui aquí reivindicarem segurament.

Per tant, aquesta és la presentació del projecte de llei. Un projecte de llei que, sense cap mena de dubte, el diputat que els parla defensarà amb un sentiment agredolç. Un sentiment dolç, positiu, en la mesura que hem complert amb la feina que ens demanava que féssim el Govern, i és que d'una forma àgil, en tràmit d'urgència, aconseguíssim millorar l'eficiència i aprimar, amb criteris d'austeritat, el que eren els òrgans directius de la Corporació Catalana de Mitjans i del seu consell regulador. Ni canvis substancials ni canvis conceptuals. Aquesta és, sense cap mena de dubte, la feina que hem fet, i estic convençutíssim que en el debat posterior de quines han estat les diverses aportacions que hem fet els grups es constatarà.

Dic que també és agre, perquè sense cap mena de dubte el missatge que segurament enviarem després de les intervencions d'avui no ajuda al prestigi, a la dignificació d'allò que tant diem o que tant diuen alguns estimar i valorar, i són les garanties de qualitat d'un servei, d'un model audiovisual que tots hem proclamat que compartim: el model de mitjans audiovisuals concebuts com a servei públic de qualitat, que tenen una funció de defensa i de compromís amb la democràcia de qualitat, amb la instrucció de qualitat, i que, sense cap mena de dubte, en la percepció que alguns discursos faran, doncs, segurament posarem en risc.

Permetin-me que descrigui la feina que s'ha fet. Amb el Partit Popular, finalment agrair que hi haurà acord en el dictamen, agrair la feina que s'ha fet: més de nou esmenes acceptades, més de set esmenes transaccionades.

Amb el Partit dels Socialistes, lamentablement, l'acord al dictamen no ha estat possible. Amb tot, hem tancat quatre esmenes, hem incorporat sis transaccions. Hem fet un esforç amplíssim, un esforç i una complicitat important, que ha contrastat, sense cap mena de dubte, amb les paraules que sentíem aquest dematí i que no tenien res a veure amb el que hem fet en ponència. Complicitat a porta tancada, acords i transaccions a porta tancada i desaires incomprensibles, absolutament magnificats aquest dematí des de la tribuna del Parlament.

Amb Esquerra Republicana, crec que la negociació de l'articulat ha estat, sincerament, secundària, perquè, legítimament, Esquerra va considerar que allà on se la jugaven realment era en la negociació del pressupost. Per tant, doncs, estic convençut que finalment el missatge que també hem d'enviar a l'opinió pública és que és gran la complicitat que tenim amb relació al model de mitjans audiovisuals de Catalunya i que, per

tant, els aspectes que es plantegen en l'articulat i que tot seguit defensarem, doncs, es podran sortejar amb el pas del temps, com demostrarà l'acció de govern.

Amb la resta de formacions l'acord no ha estat possible.

En conseqüència, però, jo només vull acabar aquest relat de la feina que hem fet aquests mesos, deixant per al debat que ara vindrà tot seguit la defensa pròpiament de les esmenes i de la posició..., destacar que hem de lamentar moltíssim la sortides de to. Els mitjans de comunicació serveixen sobretot la llibertat i la veritat. Si entre tots posem en risc la seva credibilitat, posarem en risc la capacitat de tenir audiència, i el dia que els nostres mitjans audiovisuals públics deixin de ser líders en audiència voldrà dir que han perdut credibilitat i voldrà dir que la feina que haurem fet com a diputats i diputades, finalment, haurà estat molt i molt lamentable, molt i molt fallida.

Per tant, acabo el relat de la feina que hem fet, sense entrar en els continguts, destacant i reivindicant la necessitat de consens, un tresor que hauríem d'haver estat capaços de preservar i que, en definitiva, havia estat el denominador comú de les compareixences, havia estat el denominador comú d'un ampli espectre dels grups parlamentaris i que, lamentablement, aspectes externs a la discussió d'aquesta llei, doncs, han fet malbé.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, president, consellers.

La presidenta

A continuació passarem al debat amb les intervencions dels grups parlamentaris per a la defensa de les esmenes reservades i per posicionar-se sobre el text del dictamen. Té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Joan Ferran.

Joan Ferran i Serafini

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyors consellers, president, vicepresidenta, vagi per endavant una petita puntualització abans que prengui la paraula per entrar en el detall de les esmenes que plantegem i al conjunt de la nostra posició sobre aquesta llei. Hi ha una trampa; la trampa és que el relator ha fet de relator i al mateix temps de posicionador de la postura de Convergència i Unió. Vostè, senyor Santi Vila, que ha estat una persona correctíssima, amable, que ha donat goig treballar amb vostè, acaba de demostrar en aquesta tribuna potser una cosa que està en el rerefons també del tractament que tenim en els temes audiovisuals: ha fet de relator, però també s'ha posicionat i ha fet comentaris sobre la senyora Camats, sobre els altres grups de l'oposició, etcètera. I això, permeti'm que li ho digui, no ho esperàvem. Vostè tindrà quinze minuts per poder esplaiair-se, per poder-nos criticar, per poder dir el que no li sembla bé del que li diguem i del que li hem dit aquests dies. Pensàvem que el relat era precisament un relat del que s'ha acordat, del que no, però no una valoració puntu-

al dels posicionaments de les diferents posicions polítiques. Tot això, amb cordialitat, perquè vostè ha estat realment un ponent molt cordial i que ha portat les coses molt bé fins ara, fins a la tribuna.

Dit això, permetin-me també que abans de començar doni les gràcies, òbviament, als serveis de la cambra, a la senyora lletrada, i que passi ja també a posicionar-me i a explicar alguna o altra consideració que creiem que és importantíssima abans d'entendre el perquè d'una determinada posició i el perquè d'un determinat discurs, que no és nou, que ve de temps, que ve de fa molts anys.

Mirin, senyors que configuren la nova majoria d'aquest Parlament, per nosaltres, la comunicació, els mitjans de comunicació, els mitjans públics de comunicació, són quelcom més que un negoci, són quelcom més que un bé mercantil; són un bé social, són indispensables per a l'exercici de la llibertat, per a la pràctica de la democràcia. I, si tenen ben clar aquest plantejament, entendran també de forma molt clara el perquè de les nostres esmenes i el perquè del continuïtat d'aquestes.

Mirin, fa molts anys que estem discutint en aquest Parlament, no de l'any 99, no, ja l'any 95 es plantejava un debat en el qual hi havia potser un fil conductor, un denominador comú del que ens reclamava el senyor Santi Vila, que podríem resumir en tres qüestions: que estàvem d'acord que havia d'haver-hi un finançament mixt, és a dir, un finançament privat i públic coordinat, que es compensava l'un a l'altre; hi havia un segon punt, que era la necessitat d'enfortiment del model audiovisual català pel que fa als temes de la llengua, pel que fa als temes de la cultura, pel que fa als temes de la indústria audiovisual, i estàvem d'acord amb uns estàndards també, que són els que sembla que ara es toquen, que es tocan, que eren els de la qualitat, els de la professionalitat i els del pluralisme. I en això hem estat d'acord un munt d'anys, amb les matisacions que vostès vulguin. I això creiem que amb aquesta llei s'ha trencat.

Per aquesta raó, quan va haver-hi el debat d'investidura un dels acords als quals va arribar el nostre grup és que no es toquessin aquestes lleis sense continuar el consens històric que havíem tingut al llarg dels anys. I lamento que hagi marxat el senyor Artur Mas de la cambra, perquè ens hem sentit enganyats. Ens van enganyar i no són de fiar, perquè va haver-hi un vot en la investidura en un determinat sentit que tenia com a una de les seves contrapartides que un tema d'aquests, que en diem, normalment, «de país», s'havia de tractar d'una manera consensuada, parlada, discutida, travada entre tots, sense oblidar aquests fils argumentals que, des de l'any 95, amb matisos, cadascú de nosaltres, havíem treballat d'una forma continuada.

Ens han enganyat, i potser perquè ens han enganyat no volem que ens tornin a enganyar, perquè una cosa els volem dir amb molta claredat –amb molta claredat–: el Grup Socialista no es vendrà per una cadira més en un òrgan de direcció, ni de la televisió, ni del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Que quedi molt clar, ni per una, ni per dues, ni per tres, perquè

el que no farem és tirar per la borda quinze anys d'un determinat discurs sobre els mitjans de comunicació, sobre el que és el pluralisme i sobre el que és la defensa d'un model de televisió determinat.

Avui vostès han decidit tirar pel dret, pactar amb el Partit Popular. És legítim. I nosaltres hem pensat..., i vostès saben que nosaltres hi oposaríem resistència, perquè nosaltres no estem disposats al desmantellament de la Corporació Catalana ni del Consell de l'Audiovisual de Catalunya ni al seu afebliment; nosaltres no estem disposats al debilitament dels serveis públics de comunicació.

I, tot i així, tot i saber que vostès ens enganyaven i tot i saber que vostès volien afeblir aquests mitjans de comunicació públics, aquests mitjans audiovisuals, nosaltres ens hem assegut a dialogar, a parlar, a intentar consensuar, a mirar com es podrien arreglar les coses i els hem escoltat, amb molt deteniment –els hem escoltat.

I saben vostès el que ens han dit? Ens han vingut i ens han dit: «Escolteu, austeritat.» Molt bé. «Hem de retallar econòmicament.» Molt bé. També ens ha dit el senyor Homs: «Hem de tancar canals.» Compte, parlem-ne –compte, parlem-ne.

També se'ns ha dit: «Home, reduïm la publicitat.» Després surt el senyor Homs corrent a la tribuna aquesta, que té un grapat de minuts en els mitjans de comunicació, i rectifica i diu que no, que això de la publicitat no es toca, segurament perquè ha vist l'enrenou i les preocupacions de tipus econòmic i les conseqüències que tindria això.

I després, en realitat, amb les paraules hem vist que a darrere de tot això hi havia moltes més coses, hi havia una involució en el sistema de comunicació, en el sistema de servei públic; hem vist que hi havia un trencament de les regles del joc que els deia fa un moment; hem vist una reducció de les garanties democràtiques del funcionament d'això. Ho hem vist.

I com es veu, això? Doncs, molt senzill: si eren necessaris tres grups parlamentaris per proposar persones i vostès van amb dos, és que ja han pensat quina és la seva parella de ball. I vostès sabien, vostès volien que amb dos grups parlamentaris es pogués fer el que s'està fent aquí. Per això canvien la llei, passen de tres a dos. Per això diuen que dos terços en la primera votació i després, immediatament, una votació simple, en la qual amb els vots del Partit Popular poden fer i desfer com volen vostès. Per això parlem que hi ha involució, per això parlem que hi ha un trencament de les regles del joc, per això parlem que hi ha una concentració de poder en una sola persona o en unes soles persones que vostès podran dirigir i elegir directament perquè tenen simplement aquest recurs d'una majoria que no ha de ser qualificada. I al costat d'això..., i al costat d'això, què? Cap exigència ni cap proposta per reforçar la credibilitat de les persones que siguin triades, de les persones que hagin d'estar al capdavant d'aquests organismes.

Vostès saben que hem seguit amb molta atenció i amb molt d'interès tots els debats i tota la tramitació parla-

mentària. I és veritat el que deia el senyor Santi Vila, que els ponents que van venir aquí a explicar-nos les coses, de tots els colors –de tots els colors, eh?–, ens deien: «Escoltin, han de ser vostès més austers. Han de reduir, vostès, els càrrecs. Han de millorar la gestió.» I en això hem estat d'acord i hem votat i hem fet esmenes i hem dit: «On n'hi havia dotze, sis –on n'hi havia dotze, sis–, i on n'hi havia deu, sis també.» Per què? Perquè ens hem cregut això; perquè estem per l'austeritat, estem per estalviar els diners dels ciutadans; perquè estem en una situació realment crítica des del punt de vista econòmic, des del punt de vista social. I vostès no han estat contents amb això, però quan vostè ha pujat aquí no ha fet de relator, de veritat, perquè també ens van dir una cosa els ponents que van venir, ens van dir: «Compte, aquestes coses sí, garanteixin el pluralisme.» Vostè això s'ho ha callat. El denominador comú dels que van venir eren aquestes coses i garantir el pluralisme també. I això vostès s'ho han callat, no sols s'ho han callat, sinó que han legislat a la contra.

En aquest sentit, les nostres esmenes reflecteixen la voluntat d'avançar; per això defensem majories qualificades, per això defensem triar els millors, els més professionals. Compte, perquè això de triar els millors s'ha devaluat des que hi ha aquest Govern. Triar els professionals. Triar un finançament mixt. La participació dels treballadors en l'empresa. Perquè hem cregut en aquelles coses que gent que sent l'empresa, com senten molts treballadors Catalunya Ràdio i la Televisió de Catalunya, vostès els volien laminar. Nosaltres volem que estiguin al consell assessor, volem que siguin participants de les coses, volem que discuteixin el contracte programa. Per això hem fet les esmenes que hem fet.

I vostè, relator, ha fet de ponent polític i ens ha dit, de passada, que l'anterior Govern va adequar un decret perquè el senyor Marín fos el que era. I jo li diré: l'anterior Govern va governar i davant l'obstruccionsisme, el filibusterisme parlamentari, la paralització del que era la Corporació Catalana de Mitjans de Comunicació, va haver de fer un decret perquè, si no, allò era un desastre, s'haurien perdut diners i no podíem posar en perill el funcionament d'una empresa com la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Per això va actuar, perquè va governar. I vostès, en lloc de tornar a l'origen de les coses, que és l'origen del funcionament plural i democràtic, van preferir que no.

Miri, permeti'm una reflexió sobre la tria que vostès han fet a nivell polític i a nivell parlamentari per tirar endavant aquesta llei. Estem en un moment de crisi... Això ho va dir..., miri, el senyor Tresserras, va dir: «Estem en un moment de crisi de la qualitat democràtica.» Hi ha moltes coses qüestionades: els polítics estem qüestionats, els mitjans de comunicació estan qüestionats, les polítiques estan qüestionades. I, enmig d'aquest qüestionament de tot el que s'està movent en la política catalana i espanyola i mundial, vostès vénen i s'atreveixen a pactar amb el Partit Popular –que és legítim que ho facin, hi insisteixo–, que precisament és el paradigma del que ha estat la contra essencial contra els mitjans de comunicació públics de la Generalitat. (*Remor de veus.*)

Em diran que no són una paradoxa tres o quatre coses que els diré ara. Per exemple, vostès parlen i pacten amb l'únic grup gran de la cambra negacionista del rol cultural i del rol lingüístic de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Vostès parlen amb l'únic grup gran de la cambra, amb la força política que defensa la privatització descarada de les televisions autonòmiques –i, si no, agafin vostès les declaracions del senyor Aleix Vidal-Quadras i d'amics del senyor Aleix Vidal-Quadras que aquí defensen el mateix. Vostès pacten amb el grup que aplaudeix el tancament de canals a Catalunya i que veta TV3 al País Valencià –és veritat o no és veritat?. Vostès pacten amb el grup que té un concepte dels recursos publicitaris com si fossin un pastís a repartir. Vostès pacten amb aquesta gent. Vostès pacten amb el grup que ha fet més entrebancs a la política lingüística i a la llengua en aquest Estat. Vostès pacten amb el grup que vol el canvi de model de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Vostès pacten amb el grup que fa pressió, ahir i abans-d'ahir, perquè no s'emeti per TV3 *Monarquia i República*. Amb aquests pacten vostès. Vostès pacten i vostès han fet, al llarg de set mesos que fa que governen, més pressions sobre els professionals de la ràdio i televisió públiques que en set anys de govern tripartit. I saben que això és veritat. I ara volen reblar, volen arrodonir el pastís amb una reforma d'aquest calibre que realment col·loca la ràdio i la televisió públiques en una situació molt delicada.

El pacte del Neri –això que li diuen ara «el pacte del Neri», que ha substituït el pacte del Majestic– implicarà en els mitjans audiovisuals un parell de coses fonamentals: retalls, privatitzacions, dificultats per als treballadors de tot tipus, pèrdua del rol cultural, lingüístic i capdavanter de la ràdio i la televisió públiques. I vostès estan permetent això. I ho sap la senyora vicepresidenta, que ha treballat durant molts anys discutint aquestes lleis. I sap que la subversió del que s'havia discutit amb anterioritat porta a privatitzacions, a favors a determinats sectors, a desmantellament del rol polític i cultural de la ràdio i televisió públiques.

El senyor Duran Lleida va sortir el dia 20-N al balcó del Majestic i va dir una frase que és per emmarcar: «L'onada del PP s'ha aturat a l'Ebre.» Mentida. Ingeniu, senyor del Campell –ingeniu–, s'equivocava. El PP se'ls ha ficat a la cuina, els ha canviat el menú i els ha canviat la dieta. I vostès no volen acceptar-ho. Se'ls ha ficat a la cuina, els ha canviat el menú i els ha canviat la dieta. I els estan aplicant la medicina que han aplicat a la Diputació de Barcelona, la que han aplicat a Castelldefels, la que han aplicat a Badalona perquè mani qui mana a Badalona. I ara volen fer el mateix, i faran el mateix, a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Això és el que els ha passat a vostès. Vostès sí que s'han venut, no sé si per una cadira, sinó per coses que potser són més inconfessables encara que una sola cadira. Permetin-me que els ho digui –permetin-me que els ho digui. (*Veus de fons.*)

I sap què passarà d'aquí a un parell d'anys? –i vaig acabant, senyora presidenta. Vostès voldran escenificar la ruptura, i l'escenificaran, i s'embolicaran un al-

tre cop amb la bandera, i trauran no sé quina història perquè el poble català, que és un poble molt abnegat i molt treballador i que vol el que és seu, els vagi a darrere. Però, com haurà quedat la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals?, com hauran quedat quantitat de qüestions que s'han anat construint en aquest país al llarg d'uns quants anys d'activitat progressista i de l'anterior que també hi havia, que s'havien fet coses ben fetes, si vostès s'han supeditat a aquestes persones que els han entrat fins a la cuina, els han canviat la dieta i els han canviat el menú? Expliquin-m'ho.

Si molts de vostès jo sé que en aquests moments estan profundament incòmodes amb aquest tipus de votació, amb una cosa que ha estat –i permetin-me que els ho digui– una mena de «joia de la corona» que els va deixar el vell patriarca, el senyor Jordi Pujol, amb tots els respectes, i vostès l'acaben de malvendre en ares d'un pacte amb uns senyors que el que fan és mantenir-los, a vostès, a la cadira en aquest Parlament de Catalunya. Ho lamento. S'han venut. Perdonin que els ho digui, és així: han venut la joia de la corona per no sé bé quina quantitat de lleties.

La presidenta

Senyor diputat...

Joan Ferran Serafini

Acabo, senyora presidenta. Recapitulo: les nostres són esmenes que creuen en la comunicació no com un negoci..., en la comunicació al servei públic no com un negoci, sinó com un servei al país, que creuen que ha de tenir un funcionament democràtic, que creuen que ha de tenir un funcionament desgovernamental, plural, etcètera –el que hem dit sempre i ara no cal aquí repetir-ho. I vostès han acceptat el canvi de model.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor Ferran, em disculparà que hagi deixat les banyetes i la cua de dimoni a l'escó, però no em semblava oportú sortir al faristol amb les banyetes i la cua de dimoni, com alguns ens han pintat. Per cert... *(remor de veus)*, per cert..., vostè ha parlat, ara deixi'm parlar a mi, si us plau.

Per cert, quan li recrimina a algú que s'ha venut a algú altre és perquè vostès no han tingut la capacitat de comprar absolutament res, i precisament per això avui tenen la posició que tenen? Deu ser per això que vostès tenen aquesta posició tan agressiva amb el Grup

de Convergència i Unió i amb el Grup Parlamentari Popular?

Senyor Ferran, a vegades, quan se surt a fer acusacions, un ha de ser també coherent amb els seus propis actes. I de la seva intervenció ens dóna la impressió..., disculpi, no ens dóna la impressió, en tenim el total convenciment, que coherència amb els seus actes i amb les seves demandes i amb les seves peticions..., vostè avui no ho ha estat.

Dit això, em posicionaré al respecte d'aquesta que és una quarta llei òmnibus de les que el Govern va voler impulsar en tot un paquet, i que dels articles que feien referència a modificacions de lleis audiovisuals el Govern en va fer un sol paquet. I nosaltres considerem que hi havia, hi ha oportunitat per tal de debatre i de tirar endavant una llei d'aquestes característiques bàsicament amb dos objectius: un, el de reduir òrgans de govern, i per tant reduir també despeses pel que fa a la direcció dels òrgans corresponents, simplificar estructures, i per tant, en definitiva, acabar adequant-nos una mica a les circumstàncies actuals, que són extraordinàriament complicades, no per culpa de ningú, o sí, però són especialment complicades.

Pel que fa al Consell de l'Audiovisual..., i en aquest sentit parlarem d'aquells aspectes als quals nosaltres hem donat suport explícitament o d'aquells altres que han estat incorporats a través d'esmenes del nostre grup parlamentari.

Valorem positivament la reducció de membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que baixen de deu a sis, i també valorem positivament allò que precisament el Partit Socialista no va ser capaç de fer quan en tenien l'oportunitat, que era que el president d'un òrgan que en teoria ha de ser independent en comptes de ser nomenat directament pel Govern fos nomenat pel Parlament. Això s'ha incorporat a la llei. Per tant, a partir d'aquest moment el president del Consell de l'Audiovisual serà escollit directament pel Parlament.

Hi ha també una reducció de quòrums per a l'elecció dels membres en una segona votació. En parlaré més cap al final, perquè crec que és un tema que val la pena tractar de forma conjunta amb altres aspectes.

En la Llei de la comunicació audiovisual hem introduït esmenes per millorar el panorama audiovisual, allò que deia precisament..., ho deia el senyor Santi Vila: hi han hagut modificacions en la televisió digital local i creiem que ens hem d'adaptar i hem d'adaptar la llei també a aquestes modificacions en l'entorn que hi han hagut. I, en aquest sentit, hi havia una prohibició, que era que les administracions locals encomanessin programes de servei públic a les televisions privades en àmbit local o en demarcacions locals. I aquesta prohibició, que era un impediment perquè algunes entitats locals que no tenien mitjans de comunicació poguessin contractar a través de mitjans privats..., ara ho puguin fer, i d'aquesta manera beneficiï tant les entitats locals com també els agents privats en les televisions fonamentalment privades locals.

Protecció davant les emissions il·legals. És una situació angoixant per totes aquelles empreses..., perquè

no només hi han mitjans públics, també hi han empreses que fan i que tenen mitjans de comunicació, i que tenen unes despeses, i que tenen uns costos, i que paguen unes llicències, i que tenen uns tràmits, i no tenien protecció davant de les emissions il·legals que proliferaven i continuen proliferant. I davant d'aquesta situació el que fem és reforçar els mecanismes legals per tal que el Govern i el Consell de l'Audiovisual tinguin més eines per tal de poder evitar aquestes emissions il·legals i es respecti escrupolosament la llei en aquest sentit.

També pel que fa al Consell de l'Audiovisual de Catalunya, però en la Llei de la comunicació audiovisual, s'incorpora una esmena que declara tres principis que haurien de ser perfectament assumits i haurien d'estar implícits en el fer del Consell de l'Audiovisual però que creiem que és important fer-los ressaltar en la llei, que són els criteris de simplificació, el criteri de menor restricció i el criteri de lliure competència. Perquè, com deia abans, en aquest mercat, en el mercat de l'audiovisual, no només hi han agents públics, també hi han agents privats, i per tant hem de ser respectuosos i molt curosos amb les competències, amb les obligacions i amb les exigències que es dona a uns i a altres, perquè també tenen sistemes de finançament diferents, que també m'hi referiré a continuació.

Pel que fa a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals hi ha també una reducció dels membres del consell, es redueixen de dotze a sis; se suprimeix el director general. La voluntat del nostre grup, i així ho hem intentat expressar en les esmenes, és que si hi han sis membres d'un consell de govern –que aquesta ja era la voluntat de l'anterior llei, però en aquest sentit s'ha fracassat–..., que tinguin competències executives per delegació del president, que també les tindrà el vicepresident, però que el consell tingui competències executives, i que, per tant, no siguin dotze persones que van a controlar-se cada dematí allà vejam què és el que fa l'adversari.

I també reduïm el quòrum d'elecció en segona votació per eludir bloquejos. I ens diran: «Ecolti'm, vostès..., això és una majoria governamental la que ho farà?» Sí, una majoria parlamentària, no governamental, parlamentària, en aquest cas, perquè... (*Veus de fons.*) No, perquè no hi ha una majoria governamental, en aquest Parlament. A diferència del que passava quan vostès van impulsar el decret llei per imposar un president d'una determinada força política. (*Veus de fons.*) Senyor Ferran, és que n'hem après de vostès –és que n'hem après de vostès. Ho sento. Qui trenca el consens en matèria audiovisual a Catalunya no és aquesta llei, és el decret llei que van impulsar vostès per imposar un president. I això ho van fer vostès i ho van fer amb els seus únics vots; no hi va participar cap altre grup de la cambra. Per tant, no ens acusi, almenys al Partit Popular, que som nosaltres els que trenquem cap consens, no ens acusi a nosaltres que serem els que tindrem la clau de no sé què, perquè no tenim majoria parlamentària, senyor Ferran, a diferència del que feien vostès quan sí que tenien majoria parlamentària.

Consell assessor. Es redueix de vint-i-un a setze membres i s'hi incorporen els treballadors, que havien desa-

paregut del projecte de llei del Govern i nosaltres enteníem que els treballadors hi havien de ser, almenys, en aquest consell assessor. I és una esmena que ha estat incorporada, una esmena del Partit Popular que ha estat incorporada al projecte de llei.

Publicitat. Ho he dit abans, tenim dos agents que juguen en un determinat mercat, que són compatibles; hi estem perfectament d'acord. No només han de ser compatibles, han de complementar-se. I cadascú té la seva funció, cadascú ha de tenir la seva funció. Des del moment en què cadascú pot tenir i té fonts de finançament diferents, cadascú ha de tenir la seva funció. I, en un entorn competitiu, el sentit dels mitjans públics de comunicació és el d'oferir servei públic. I per oferir servei públic s'ha de tenir finançament públic. El que no té sentit és que els mitjans públics pretenguin fer com si fossin mitjans comercials i aprofitar també els recursos i el finançament que els atorga la participació de la publicitat.

I és per això que, miri, tampoc anem tan lluny, perquè ja ho deia la llei que s'havia d'intentar reduir la publicitat en els mitjans públics. El que s'ha fet, simplement, i el que s'ha incorporat a la llei, simplement, és anar una mica més enllà i sense fixar un límit temporal dir: «Ecolti'm, l'objectiu final, en el cas de les emissores de ràdio, perquè és un entorn competitiu diferent del de les emissions de televisió...»

I, miri, ja que estem tan en contra de la llengua, planteji's per què diem això: igual és perquè de televisió en català en l'àmbit de Catalunya n'hi ha menys que de televisió en castellà. Nosaltres, que anem en contra de la llengua, fixi's el que li estem dient. Doncs, per alguna cosa deu ser, perquè estem parlant de la ràdio, perquè l'entorn és completament diferent del que és en el cas de la televisió.

I, per tant, per això, considerem sincerament, i no per pressions de ningú, a diferència d'altres que sí que deuen actuar en funció de determinades pressions..., nosaltres creiem que dos tipus de mitjans que tenen dues funcions diferents han de tindre dues formes de finançament absolutament i nítidament diferents. I per això vam incorporar l'esmena que vam incorporar.

Finalment, i per anar acabant, el nostre grup fem una valoració positiva de l'alt grau d'acord assolit en aquesta llei amb el grup que dona suport al Govern. I ho fem perquè s'hi van presentar disset esmenes, se n'han incorporat setze, algunes directament, altres via transacció; n'ha quedat una de viva. I aprofito per anunciar que la retirem, perquè el contingut d'aquesta esmena viva queda d'alguna manera incorporat amb altres esmenes en el dictamen de la mateixa comissió.

I permetin-nos que els diguem que en aquesta llei qui no hi és és –no per una altra cosa– perquè no ha volgut ser-hi. Qui no hi és és perquè no ha volgut ser-hi! I qui s'ha aixecat de la taula és perquè s'ha volgut aixecar de la taula! (*Remor de veus.*) O perquè... O potser li he de recordar que qui presenta una esmena demanant que siguin nou membres els del consell de govern (*remor de veus*) són aquells que sortien beneficiats que hi haguessin nou membres? És que segurament..., és que segurament estem parlant d'uns problemes dife-

rents, senyora Camats. Estem parlant d'uns problemes diferents, no d'una involució, d'uns problemes diferents.

Sap quins són els dos problemes? Jo li ho apuntaré. Sap quins són els dos problemes? Que els resultats electorals els han fet perdre capacitat de proposta. Aquesta és la realitat. Els resultats electorals els han fet perdre capacitat de proposta. Primera qüestió.

Segona qüestió, que segurament els dol més. Aquells a qui vostès van voler aïllar en el pacte del Tinell avui som decisius en aquest Parlament de Catalunya, senyora Camats. I segurament això és el que els cou i el que no poden suportar. (*Remor de veus.*)

Quina gosadia! Quina gosadia, senyor Ferran! Convergència i Unió s'atreveix a pactar amb els dimonis del Partit Popular. Doncs, sí. Miri, hem enviat el notari a l'atur –hem enviat el notari a l'atur. I el paper que el Partit Popular té avui en aquest Parlament dista molt –dista molt– d'allò que vostès van signar al Tinell.

Permeti'm un consell. Ja sap que jo no sóc gaire de donar massa consells, però permeti'm un consell. Enterrin el pacte del Tinell d'una vegada i es trauran un pes de sobre, senyor Ferran, es trauran un pes de sobre, i potser començaran a guanyar centralitat política, perquè em dona la impressió que últimament, entre que han perdut la brúixola i no saben ben bé on està el nord, van una mica perduts.

No es toca en aquest projecte de llei ni qualitat, ni professionalitat, ni pluralisme! Està clar que sí. I de pluralisme en podem parlar, i molt, senyor Ferran, perquè també vostè se n'ha queixat. O ja se n'ha oblidat, de la «crosta» de TV3? Se n'ha oblidat ja, de la «crosta» de TV3. El pluralisme, nosaltres també el reivindicuem, l'hem reivindicat i el continuarem reivindicant, perquè creiem que els mitjans públics de Catalunya no són el plurals que haurien de ser, i el continuarem reivindicant. El pluralisme, senyor Ferran, no es mesura per qui té majories o no té majories en el consell de govern, que és el que em dona la impressió que vostès fan, mesurar el pluralisme en funció que vostès tinguin majoria o no tinguin majoria en els consells.

No s'ha llençat... (*Pausa.*) Perdó, vostè deia «s'ha llençat pels aires un discurs», senyor Ferran. I en això, miri, coincideixo amb vostès: s'ha llençat per l'aire un discurs. Perquè el que cal no són discursos, són fets, són realitats i és veure en els mitjans de comunicació públics de Catalunya un reflex de la societat catalana. I en la mesura que aquesta televisió i aquestes emissores de ràdio no siguin un reflex de la ciutadania de Catalunya, de tota la ciutadania de Catalunya, sempre hi haurà feina per fer. I nosaltres considerem que hi ha feina per fer i volem que aquesta feina es faci, sense direccions polítiques, com segurament altres intenten.

Em disculparan. Acabo la nostra intervenció dient que segurament allò que fa enfadar tant alguns és perquè algun llençol deuen perdre en aquesta bugada.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor Vila, realment vostè és millor ponent que relator. Ja li ho ha dit el senyor Ferran. Ha estat un bon ponent; s'ha oblidat de dir que aquesta ponència només va tenir una reunió de ponència, que va durar dues hores... (*Veus de fons.*) Home, la segona no la compti, que van ser cinc minuts, i per tant... I que, a més a més, hagi aprofitat el seu espai de relator per dir quines són les meves preguntes correctes o incorrectes, home, doncs, és lleig. Ja li ho han dit.

S'ha oblidat de dir també que quan vam arribar a la ponència tots els temes estaven tancats. Vostè i el senyor Rodríguez tenien la posició feta ja sobre les esmenes de tots els altres i ens van deixar poc marge, sincerament, per explicar-nos, per negociar o per construir aquest consens que vostè diu que volen i que és tan necessari per als mitjans públics.

De totes maneres, vull agrair la feina de tots els altres companys de la ponència –també la seva, senyor Vila–, de la lletrada i la gestora, i donar les gràcies també a la gent que avui ens acompanya en aquest debat, als comitès d'empresa de Catalunya Ràdio i de Televisió de Catalunya, que estic segura que estan molt amatents al que d'aquí en pugui sortir.

Aquesta, certament, és la quarta llei òmnibus d'aquest Govern; la cinquena vindrà d'aquí a una estona. És el nou mètode de treball en què aquesta nova majoria de govern ja ens té instal·lats, que suposa fer una amalgama d'articles i de preceptes, posar-los un títol –que aquí no s'han escarrassat gaire: «lleï de modificació de les lleis d'audiovisuals»; com a títol de llei no és molt reeixit–, i que sota aquest títol, deia, vostès intenten esborrar de la legislació vigent allò que els molesta, que els fa nosa o que per encàrrec del Govern o de fora del Govern volen eliminar; la nova manera de treballar d'aquesta majoria que governa el país, de Convergència amb el suport del Partit Popular, que diu que no és un xec en blanc però que, ja em perdonaran, s'hi assembla molt. En tot cas, una llei òmnibus per impulsar una veritable contrareforma en el sistema audiovisual públic català.

I en diem «una contrareforma» perquè anem a pitjor. Una contrareforma que tira endarrere deu anys de pactes majoritaris i transversals al Parlament de Catalunya, perquè en aquest Parlament des de l'any 99 s'han aprovat tres lleis sobre l'audiovisual per majoria i per consens: la Llei de l'audiovisual, la Llei del CAC i la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Totes elles amb el suport de Convergència i Unió, del Partit Socialista, d'Iniciativa per Catalunya - Verds i Esquerra Unida i Alternativa, d'Esquerra Republicana, i amb l'abstenció puntual i a vegades de darrera hora del Partit Popular. Jo, d'això, en dic «una majoria nacional», que és el que es construïa en aquells

moments. El que avui tenim és una majoria natural, una majoria ideològica que canvia aquells deu anys de treball, en deu mesos, per una contrareforma en els mitjans de comunicació públics. Què és legítima? I tant! Que ens agrada? No. que tenim dret a dir-ho? Sí. Acostumin-s'hi, perquè sembla que en deu mesos encara no han après què vol dir tenir govern i tenir oposició.

En aquests moments teníem un model de construir els nostres mitjans públics que tenia l'objectiu de desgovernamentalitzar, que els va acostar al sistema d'estàndards europeus, que va tendir a allò de què tant ens omplim la boca: que el braç del Govern no estigui ficat en el govern dels mitjans, per garantir el pluralisme, per la democratització de la gestió i el control dels mitjans públics, precisament per reforçar el caràcter dels mitjans públics. I això, que ens va costar deu anys d'anar construint amb aquesta majoria nacional i de consens en el Parlament, vostès han trigat deu mesos a desconstruir-ho amb el Partit Popular. Per això en diem «una contrareforma», perquè seguïem una tendència que ens homologava a Europa i ara anem al darrere, i només amb dos grups.

Parlem d'austeritat. Vostès ens diuen que el principal argument és l'austeritat, que ens cal simplificació i austeritat, i no ens els creiem, sincerament. No ho fem, perquè el nostre grup parlamentari ha presentat dues esmenes que van en la línia de l'austeritat reclamada i que els il·lustres diputats coincidiran amb mi que, a més a més, són bastant raonables; dues esmenes que demanen que, ja que els membres del Consell de Govern del CAC i la corporació tenen un règim d'incompatibilitats d'alt càrrec, el seu sou no sigui superior al d'un alt càrrec, que com a màxim sigui el del càrrec. No els sembla que és raonable?, no els sembla que és de sentit comú? Doncs, a Convergència i Unió i el Partit Popular no els ho ha semblat, i ens ho han denegat.

El nostre grup parlamentari, en canvi, ha acceptat que es puguin racionalitzar els càrrecs. Hem proposat també –i per això n'hem fet esmenes en el projecte de llei– que la funció del director general es suprimís. Ens hem ofert fins i tot a negociar a la baixa la proposta de membres dels consells de govern que tant li preocupaven ara al senyor Rodríguez. Però sap quina ha estat la resposta, senyor Rodríguez, a l'ofertament que podríem negociar quins havien de ser els membres del consell de govern, que no calia que hi hagués un director general i que podíem parlar de com havíem de racionalitzar la corporació? Res, perquè sembla que aquí no té vostè només el patrimoni de les banyetes i de la cua, senyor Rodríguez; aquí els proscrius de veritat som aquells a qui ens vol convertir el Govern de Convergència i Unió, aquells que ens converteixen en una mena de Robin Hood quan el senyor Mas va fent de xèrif de Nottingham per aquesta mena de bosc de Sherwood en què vostès han convertit la política catalana. Però cap d'aquestes propostes nostres ha merescut la seva atenció ni en la ponència, ni en els diàlegs previs, ni tampoc els del Partit Popular. Per això els diem que la seva austeritat és només l'excusa que ha servit per acabar amb el pluralisme i la despolitització.

Però el més cínic de tot és quan vostès, Convergència i Partit Popular, que són els defensors del copagament en tot, que ens defensen el copagament en l'educació, ens l'imposen en la salut, en la justícia, i ara també a les receptes, vostès, Convergència i PP, que ens alligonen dient que amb la greu situació de finances públiques tot no pot ser gratis i públic, doncs, allà on hi ha un servei públic amb finançament públic i privat, allà el treuen –allà el treuen. Ho veuen, que se'ls veu el llautó? Doncs, a mi aquesta circumstància em deixa perplexa, em sembla contradictori amb l'argument de l'austeritat i, sincerament, em sembla cínic a l'hora de dir que es defensa allò que s'està atacant.

Vostès han aprovat una esmena del Partit Popular que demana la reducció progressiva de la publicitat a la ràdio pública, per afavorir la lliure competència i que aquesta tendeixi a la desaparició de la publicitat. L'endemà surt el portaveu del Govern, que avui ens vigila..., perdó, que avui ens acompanya (*remor de veus*), dient que això no es complirà; però el mateix dia, a *La Vanguardia*, llegíem que s'havia aprovat que s'eliminava la publicitat. A qui hem de creure? No cal que em contestin, perquè hem de creure que si s'aprova una disposició en una llei deu ser per complir-la, no encara que surti el Govern dient que la llei s'aprovarà però no la complirà.

Vostès han instal·lat el principi que el finançament privat ha de desaparèixer de la ràdio pública, perquè és pública. Ho diu molt millor que jo avui l'Ernest Folch al diari *Ara*; diu: «La porta prohibida s'ha obert, i és l'entrada a la gran sala del desmantellament dels mitjans públics» –suposo que ell no té banyetes i cua. I a Iniciativa ens reafirmem en un finançament mixt de la ràdio i de la televisió públiques de Catalunya, on és inassolible mantenir la qualitat informativa, els nivells d'audiència, el lideratge en la modernització o l'extensió per tot el territori que hem assolit fins ara i que la llei els exigeix només amb finançament públic. Ho defensem tal com ho permet i ho defensa també la normativa europea.

Es pot dir que no hi ha lliure competència o llibertat de mercats, quan Catalunya Ràdio ha passat de tenir el 21 i mig per cent del mercat publicitari l'any 2005 a tenir el 14 i mig l'any 2011? Es pot dir que la ràdio nacional de Catalunya juga amb avantatges quan té limitacions externes del CAC, que li prohibeixen fer allò que fan els competidors, entrevistes pagades, per exemple? O que té limitats a sis minuts/hora la publicitat, fins i tot en hores de màxima audiència, quan les ràdios competidores poden arribar a dotze? És evident que la baixada d'ingressos afecta tant les públiques com les privades, però les públiques ja tenen regles de joc diferents per no distorsionar la lliure competència, i sembla que vostès amb això no en tenien prou.

Ens sembla clarificador i preocupant que el Partit Popular, que ara ens anuncia que retira l'esmena sobre publicitat, fos aquesta l'única que volia mantenir. I, si tan clar tenen que el model públic no ha de tenir finançament per publicitat a la ràdio, per què no a la televisió? Per què només la ràdio? No deu tenir a veure amb la pressió, legítima, que fan les ràdios privades

per aquesta desaparició i que no existeix tal pressió en les televisions? Tampoc em contestin a això.

Les nostres esmenes van en el sentit contrari, de revertir aquesta decisió, però són rebutjades per Convergència i Partit Popular.

Parlen de simplificar, i, miri, tampoc ens els creiem. Què te a veure amb simplificar que siguin dos i no tres, els grups parlamentaris que proposen els candidats a ocupar els consells de govern en el Parlament més plural de la història de la democràcia, quan som cinc grups, dos subgrups i un no adscrit? Què té a veure amb la simplificació, amb l'austeritat, que sigui la majoria absoluta i no dos terços del Parlament per escollir membres d'aquests organismes? Home, sí que simplifica: li simplifica la feina al Govern, perquè no ha de fer cap altra negociació que la que ja fa amb aquells que li aproven els pressupostos. Ens diuen que simplifiquen perquè eliminen la figura del director general, però en paral·lel creen la figura del vicepresident, ja veurem per compensar quins equilibris.

I, si us plau, no ens tornin a dir que avancem en la independència perquè el president del CAC és escollit pel Parlament, quan en el mateix moment ens posen que la majoria necessària perquè aquest president sigui escollit –se li ha escapat abans al senyor Rodríguez– és la majoria de govern. Home, que l'esculli el president del Govern directament, que l'esculli el Govern i anirem més de pressa, i no ens enredaran amb aquest tipus de majories.

De nou, de racionalitzar, res. La intenció és tenir els mecanismes per exercir el control de la majoria de govern i, alhora, esborrar la pluralitat dels òrgans de govern dels mitjans i del CAC.

Potser en l'única cosa que han acceptat esmenes de la resta de grups és en el Consell Assessor de Programes i Continguts. Han acceptat, a partir d'una esmena d'Iniciativa, coincident amb altres grups, que els treballadors de la casa tinguin veu en l'aprovació del contracte programa entre la corporació i el Govern, així com que continuïn estant presents en el consell assessor, que passarà dels catorze membres proposats a setze. Els vull recordar, però, que ara són vint-i-un, els membres del consell assessor; entre altres coses, perquè aquesta va ser una de les condicions que Convergència i Unió va imposar en la darrera legislatura per donar suport a la llei, al costat de la imposició que, en lloc de nou membres del consell de govern, en fossin dotze, i amb la imposició que les decisions rellevants fossin per dos terços i no per majoria absoluta, exactament les mateixes coses que ara Convergència i Unió treu amb aquesta llei.

Mirin, per acabar, la realitat és que estem davant d'una veritable contrareforma dels mitjans públics, perpetrada per una majoria d'escons, però per una sola ideologia. Nosaltres no fem escarafalls amb el seu pacte, a nosaltres ens sembla natural. Una llei que deixa tocat de mort el model de mitjans públics de Catalunya, perquè els impossibilitarà realitzar la tasca de servei públic que han fet fins ara i que tenen encarregada per llei, perquè afecta la seva capacitat d'incidir en tot el territori, de garantir la presència i l'ús de la llengua en

tots els formats, en tots els públics i a totes les edats, de ser referent en informació, de ser referents en qualitat en l'entreteniment, de ser innovadors en formats d'investigació i de divulgació; en definitiva, els deixa tocats de mort com a mitjans nacionals. Per tot això rebutgem aquesta llei i els acords que hi ha al darrere i recolzarem àmpliament les esmenes de la resta de grups que van també en el sentit de garantir uns mitjans públics nacionals i independents.

Finalment, ens deia el portaveu del Partit Popular el dia de la comissió que no hi ha un retorn a la governamentalització dels òrgans de direcció ni voluntat de partidisme; l'únic que hi ha és voluntat d'adequar-se a les circumstàncies. I té raó, la llei està feta per adequar-se a una nova circumstància, que és la majoria de govern que avui hi ha a Catalunya, una Convergència i Unió en minoria que es posa d'acord i acata el que li diu el Partit Popular. De fet, tots dos coincideixen perquè creuen en el mateix i aprofiten la crisi per fer el mateix allí on governen i es recolzen: empobrir el servei públic, afeblir-lo perquè no sigui una competència en la prestació del mateix servei des del sector privat. Fan el mateix avui en els mitjans de comunicació que ens fan cada dia en l'educació o en la salut.

Que és dolent que hi hagi sector privat? No. No em facin dir el que no he dit. El que és dolent és deixar el sector públic en inferioritat de condicions i no assegurar que els prestadors privats compliran amb un servei igual per a tothom. Ens passa quan no deixen que les escoles públiques tinguin sis hores, que sí tenen les famílies que paguen; ens passa quan ens fan pagar per saltar llistes d'espera, i ens passa ara amb els nostres mitjans públics, que vostès escanyen financerament. Hem posat de nou la guineu a guardar les gallines, perquè vostès han permès que sigui el Partit Popular del recurs de l'Estatut, el del «no» a la Llei d'educació i de la immersió lingüística, el que avui decideixi debilitar els nostres mitjans nacionals. Sí que tenen majoria, però ni els professionals de la casa, ni els trenta anys de televisió i de ràdio a Catalunya, ni el país, s'ho mereixen.

Gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, vicepresidenta del Govern, consellers, donar la benvinguda també en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana als treballadors de les diverses empreses de la corporació que són avui presents; al portaveu del Govern, que també ens acompanya. L'agraïment per la comprensió que els serveis de la cambra han manifestat amb els ponents d'aquesta llei, i especialment amb algun, com un servidor, que ha estat una mica més neguitós amb aquesta llei, no? I un condol específic i sentit a la vicepresidenta del Govern, perquè ella va

ser ponent de les lleis de l'audiovisual de la passada legislatura, i avui aquella obra de govern se'n va al cel, no? Jo porto aquí TV3, la porto al cor –evidentment, al cap també–, i també tinc a disposició seva, si la vol, la de Catalunya Ràdio, perquè són les dos empreses nacionals que amb aquesta llei, amb la votació prèvia d'aquest matí, se'n poden anar..., jo no diria «al cel»: directament a l'infern, no?, i intentaré explicar-me.

El paper d'Esquerra Republicana avui aquí és difícil, perquè tenim una sensació de decepció profunda. Decepció..., no es confonguin, decepció, no frustració. Per tant, ja aviso avui que el dia que hi hagi una realitat electoral diferent, que els ciutadans de Catalunya decideixin una realitat electoral diferent, i que facin, que en aquesta realitat electoral Esquerra Republicana hi tingui un paper determinant, per compondre un nou govern o per donar-li suport, ja avisem que aquestes lleis seran canviades radicalment en la direcció que convé re-redactar-les.

El que fan avui aquí és, ja s'ha dit, *sensu stricto*, una contrareforma. Nosaltres les tornarem a reformar, perquè..., si hi som a temps, vull dir, eh?, perquè pot ser que, segons com vagin les coses, la corporació tal com avui en dia la coneixem, dintre d'uns quants anys no hi siguin. En aquesta cambra hi haurà algun grup que estarà molt content. Jo vull esperar que el grup majoritari que fa possible que la contrareforma avanci en aquesta direcció no ho serà; però, de moment, els seus actes no avalen els sentiments que ens manifesten.

Ho he dit d'una forma molt clara: el dia que puguem les canviarem. Ja s'avisava. Tindran una vida, dependrà dels ciutadans de Catalunya, però tindran una vida curta, aquestes lleis, perquè no es poden aguantar.

El que fan avui, la votació d'avui serà finalment una imposició, la imposició que prengui el consens ampli que la legislatura passada va fer possible l'aprovació de les lleis audiovisuals per una àmplia, amplíssima majoria. De fet, el que se'n va excloure, d'aquesta àmplia majoria, va ser el Partit Popular, que és aquí, avui, vostès recomponen majoria per canviar les lleis.

Allò que avui Convergència i Unió i el Partit Popular aprovaran, és, com dèiem, una contrareforma, i la tiren endavant amb el Partit Popular. Partit Popular que votarà contra les lleis que avui es modifiquen, coneixedor com n'era –ho coneixem tots també–, que la corporació, que TV3, que Catalunya Ràdio són instruments potents de cohesió social i nacional, que són fonamentals per a mantenir i incrementar l'ús social del català; que fan d'aparadors, quasi els únics tal com van les coses, de la nostra cultura i de la nostra història, l'expliquen, de fet, alhora que dinamitzen un sector modern, que genera ocupació com és la indústria audiovisual del país. Tot això avui, en la votació de pressupostos i la votació que més tard farem d'aquestes lleis, es posa en qüestió, es posa en perill.

El PP, el Partit Popular, es podrà declarar vencedor en tots els àmbits. De fet, el senyor Santi Rodríguez i la senyora Sánchez-Camacho es podran presentar al carrer Gènova, a Madrid, explicant que han assolit tots els objectius; només caldrà, per acabar-lo d'arrodonir, que el senyor Aznar sigui el convidat especial dels

propers congressos d'Unió Democràtica, de Convergència Democràtica de Catalunya; ja només falta això, és la cirereta del pastís.

El PP ha guanyat. El senyor Santi Rodríguez ha dit disset esmenes. No, de fet eren divuit les que van presentar vostès. I, de les divuit, disset les hi han incorporat. I l'última l'ha retirada, perquè, tal com ell ha dit, ja la tenia incorporada, l'havia presentada dos vegades, no fos cas que el Govern es despistés, no? Aquesta és la realitat. Esquerra Republicana de Catalunya que, sobre el paper tenim una complicitat nacional més gran amb el partit que governa Catalunya, amb Convergència i Unió –dic sobre el paper–, ens trobem que de les nostres vint-i-sis esmenes ens han agafat dos transaccions. És, diguéssim, per explicitar aquesta voluntat d'aproximació, és un balanç realment molt pobre.

Com deia, el Partit Popular podrà esgrimir una eficàcia del cent per cent, amb els objectius que s'havia plantejat. De fet, si tenim en compte la retallada de pressupostos, la podrà exhibir del dos-cents per cent. Perquè el que avui passa aquí en aquest Parlament, és que la combinació d'una retallada pressupostària, per tant, dels ingressos públics que van a la Corporació, més el que aquesta llei avui consagrarà, és una combinació letal que fa, des del nostre punt de vista, bastant inviable el futur de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, el futur de TV3 i el de Catalunya Ràdio.

En el fons, el que hi ha darrere de tot això, de l'acció del Partit Popular que vostès avui validaran, hi ha la voluntat de tancar el sentit de pàtria completa que els nostres Fuster i Alcover defensaven: la dels Països Catalans. Avui cal seguir vertebrant-la com fa cent anys, com en fa cinquanta. Hem de seguir generant iniciatives per assegurar els lligams que els enemics, disfressats de perdonavides miren de trencar perquè el Principat, Mallorca i el País Valencià deixin de mirar-se com a pàtria completa. Això podria ser d'un diputat d'Esquerra Republicana, però és d'un dels seus militants, el senyor Antoni Villas. Com que ho publicava aquesta setmana, ho he agafat, perquè s'escau com anell al dit, al que avui està a punt de passar en aquest Parlament:

«El Partit Popular vol empetitir, agarrotar, reduir, disminuir l'autoritat de TV3 i Catalunya Ràdio, disminuir-la per portar-la a la desaparició, com, de fet, ja fan amb la publicitat de Catalunya Ràdio.» El Partit Popular vol fer tot això i vostès i pacten i arriben a acords.

El Partit Popular té un model de pluralisme, que òbviament és el de Telemadrid i el de la Televisió Valenciana, la del País Valencià, que és on governen. És un model de pluralisme, que el dia que no el tinguem a Catalunya, ja em diran vostès com quedarà el prestigi dels nostres mitjans de comunicació i del periodisme que s'hi exerceix.

Què és el que poden esperar els ciutadans de Catalunya –ens ho hem de preguntar– d'aquests acords, dels acords entre Convergència i Unió i el Partit Popular en els temes de l'audiovisual? Poden esperar canvis, ben cert, en la direcció de les empreses. N'estem ben segurs. El canvi de les persones que han portat Televisió

de Catalunya des de la quarta posició que ocupava anys enrere, a la primera posició del rànquing d'audiències el dia d'avui, amb una satisfacció per part de l'audiència remarcable, que totes les enquestes certifiquen.

També podem esperar veure com a partir de setembre desapareixerà el futbol de primera divisió de la graella de programació de Televisió de Catalunya. I més endavant, no en tinc cap dubte, la Champions. Podem esperar com s'aniran reduint els canals de televisió i l'oferta. Podem esperar que alguns programes de gran qualitat i acceptació vagin desapareixent de la programació. Podem esperar que les delegacions i corresponsalies de l'estranger, aquelles que ens informen del que passa al món amb la nostra mateixa òptica, vagin sent tancades.

Senyors i senyores de Convergència i Unió, trenquen avui, amb la votació que farem després, un compromís del mateix president de la Generalitat, que l'entrevista que li va fer recentment la directora de TV3, la senyora Mònica Terribas, va afirmar per tres cops que aquesta llei no s'aprovaria només amb el vot del Partit Popular. Ho va dir tres vegades, no cal que els faci la referència bíblica d'aquell que va negar tres vegades, al final el van crucificar. És això que li espera a TV3 i a Catalunya Ràdio? La seva crucifixió directa? (*Veus de fons.*) Sí, crucificar.

Parlem de la llei, senyores i senyors diputats, i agrairia als diputats de Convergència i Unió, perquè són fonamentals en la votació final, que mantinguessin una mica l'atenció. Aquesta llei governamentalitza i partiditza la Corporació..., les empreses de la Corporació, com mai havia estat partiditzada. Resulta que tenim un consell de l'audiovisual de Catalunya, que també volien que s'elegís a partir de l'aprovació de la llei, que pleguessin els que hi ha i s'elegeixin uns de nous, que resulta que no ho han pogut fer perquè ho van calcular malament, perquè el Consell de l'Audiovisual de Catalunya està blindat per l'Estatut, i ara resulta que els que hi ha han de continuar, fins que s'escoti el seu mandat.

A l'hora de la veritat, què passa? Volien fer austeritat també. Nosaltres no hem presentat cap esmena demanant l'augment del nombre de membres, ni del Consell de Govern, ni del Consell de l'Audiovisual de Catalunya..., però, a l'hora de la veritat, què passa? Ah! El juny quan plegaran els pròxims consellers i el Consell de l'Audiovisual quedaran cinc membres, que és el nombre que vostès portaven en el projecte de llei, resulta que el Partit Popular, ai las!, no hi té cadira. I es treuen de la màniga un sisè membre que no hi havia cap grup parlamentari que l'hagués presentat com a esmena. És aquesta la independència que volem per al CAC? Tanta nosa els fa el CAC, el Consell de l'Audiovisual, que posen en qüestió la seua independència? Que, de fet, eliminen amb una sola tacada tot el treball que havien fet durant anys? Això és el que fan vostès amb l'aprovació d'aquesta llei avui i de la manera que ho estan fent.

Escombraran, com deia, tota una bona feina: l'austeritat i l'agilitat, el joc de consellers és un disbarat, si m'ho permeten. Per això, nosaltres no hi hem presen-

tat esmenes. Però vostès podien fer una única esmena que hagués donat, per acabar, fent el mateix, que hagués donat satisfacció al senyor Mas-Colell de ben segur, que és, en lloc de nomenar consellers, ja que no es garanteix res del que aquests consellers haurien de nomenar, nomenem un director general únic, i acabem.

Perquè la lectura que se'n fa de totes... –és a dir, un únic sou, no cal sis sous–, perquè la lectura que se'n fa de tot plegat és que és el Govern qui decidirà tota la política que es farà a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. I, si no, ja veurem amb el canvi de les persones de la direcció, que, en breu, passarà.

El relat recent, ens porta..., ho han intentat fins al final, el senyor Santi Vila hi feia referència. Nosaltres vam posar..., vam orientar la nostra prioritat a salvar l'empresa, més que salvar la llei, perquè salvar la llei ja sabíem que era insalvable, atesa la seva obstinació. I vam fer un oferiment al Govern: a canvi dels pressupostos, nosaltres retiràvem les esmenes. Això no ha estat possible. Hem estat negociant fins a l'últim moment, però l'esmena del PP en el tema de la publicitat, ho ha fet impossible, perquè es manté aquesta restricció a la publicitat de Catalunya Ràdio.

La pregunta que ens fem i que s'haurien de fer els ciutadans és: «Si per un cantó retallem l'aportació pública, i per l'altre retallem la possibilitat que la corporació i les seves empreses vagin a buscar diners al mercat privat, què li estem dient a la corporació? Als seus treballadors, però, sobretot, als ciutadans i a les ciutadanes que segueixen els seus canals i les seves emissores?» Els estem dient que la volem petita, que la volem reduïda, que la volem morta. Ja sé que vostès no pensen això, però avui actuaran com si pensessin això.

Per això, nosaltres, ja ho anuncio ara, demanarem que hi hagi votació separada i secreta de l'esmena 109, que és d'Esquerra Republicana, que és la que fa referència a l'eliminació de la publicitat. Aquesta esmena el que diu és «que s'elimini l'addicional segona de la llei, i, per tant, les restriccions de contractació publicitària tant en "tele" com en ràdios desapareixerien». Els diputats de Convergència i Unió tenen una oportunitat de fer un servei al país, no caldrà que donin explicacions, la votació serà secreta.

La geometria variable que estan aplicant vostès a nosaltres ens té realment confosos. Perquè, fem l'equació que fem, la ics sempre és la mateixa, sempre és el Partit Popular. Finalment, la solució és el Partit Popular. D'aquesta manera, geometria variable, diguéssim la paraula «variable» sobra, geometria potser sí, i equilibris també, però la qüestió variable, diríem, que sobra. Si aquesta és la transició nacional que tenen pensada..., permeti'm de dir «que Déu agafi confessada la nació», perquè per aquest camí no anem amunt.

I, finalment, em permetran que faci una referència directa al senyor Tresserras, l'exconseller, ja s'ha fet. El conseller Tresserras el que volia, el que volia Esquerra Republicana, perquè no hi hagués aquest joc dels disbarats o les cadires amunt i avall, amb els quals vostès també hi han caigut, és el següent: hi ha una esmena de Esquerra Republicana, la 35, que hi fa referència,

que és la tria dels membres del Consell de Govern, i diu: «El Consell de l'Audiovisual de Catalunya ha de recollir les propostes dels candidats per a formar part del Consell de Govern i ha de regular el procediment públic de presentació i el procediment de selecció.» El Consell de l'Audiovisual recordo que és l'autoritat audiovisual del país i, fins al dia d'avui, un organisme independent. «El Consell de l'Audiovisual de Catalunya ha d'elevat al Parlament una relació de les persones considerades idònies, la qual ha de contenir un nombre de persones superiors al nombre de membres que han d'ésser escollits. Si es produeixen vacants en el consell de govern, han de ser coberts amb el mateix procediment.» És a dir, no és el pacte entre partits polítics ni entre grups parlamentaris limitats i disminuïts que aquesta llei consagra, sinó que és la ciutadania de Catalunya qui proposa candidats per governar una empresa pública de nivell, com és la Corporació.

I, finalment, i amb això acabo, permetin-me, com a reflexió, llegir-los tres ratlles d'un poema que diu així: «Topant de cap en una i altra soca, / avançant d'esma pel camí de l'aigua, / se'n va la vaca tota sola, és cega. / D'un cop de roc llançat amb massa traça, / el Partit Popular va buidar-li un ull, i en l'altre / se li ha posat un tel: la vaca és cega. / Ve a abeurar-se a la font com abans solia, / més no amb el ferm posat d'altres vegades, / ni amb ses companyes, no: ve tota sola.»

Senyors de Convergència i Unió, tinguin-ho ben present.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers i conselleres, diputats i diputades: «Mantenir un dels símbols del nostre autogovern i del procés de construcció nacional de Catalunya», pàgina 72 dels pressupostos de la Generalitat. No parla de la subvenció a Òmnium Cultural ni de cap entitat independentista, és la finalitat, la descripció detallada de la necessitat de tenir quasi 300 milions d'euros pressupostats per a la Corporació Catalana de Mitjans.

Això és del que avui estem parlant, això és del que vostès estan parlant. Hauríem d'estar parlant de la informació, de la pluralitat, de la qualitat, d'una televisió pública, de què esperem d'una televisió pública, però vostès parlen d'això, eh?: vejam qui té un instrument de construcció nacional, i, sobretot, «vejam si el puc tenir jo».

Algú parlava, ara..., el portaveu d'Esquerra deia que era un espai de creació d'ocupació. Sí, sí, d'ocupació per col·locar els seus, bàsicament, eh? Una gran ocupació! Ara en col·locaran uns altres. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí... Si aquí el senyor Tresserras ja ho havia dit, aquí i fora d'aquí. Aquí es va fer una llei per repartir cro-

mos i posar vostès els seus, els seus, els seus. I ara en posen uns altres.

Per tant, no canvia res, aquesta llei. Aquesta llei no canvia res. Vostès diuen que canvia molt; el que canvia és que, en comptes de repartir-se dotze càrrecs, se'n repartiran sis. Aquesta llei l'únic que canvia és que aquests sis seran d'un altre color polític, però seguirem tenint un instrument de construcció nacional per alguns, un instrument de col·locació de gent per uns altres.

Aquesta és la tristesa amb què s'afronta un debat d'aquests, en comptes de parlar del model de televisions públiques a Catalunya i arreu d'Espanya. I dic «arreu d'Espanya», perquè ja els avanço que aquest no és el nostre model. El nostre model és un model com l'alemany, un model on hi hagi un consorci d'un estat descentralitzat, on totes les administracions participin, s'estalviïn diners, es descentralitzin continguts i es participi d'un únic ens de mitjans de comunicació.

Vostès, avui..., algú el veig que el preocupa més que hi hagin 30 milions menys de televisió pública que no que es retallin alguns serveis socials. Jo ho veig, que estan molt preocupats.

Jo crec que els ciutadans també podrien fer un d'aquests referèndums que vostès practiquen vejam si els agrada, eh?, seguir posant diners en un lloc per retallar-los d'un altre. Nosaltres estem convençuts que no cal retallar més en serveis socials i que el que cal, en tot cas, és estrènyer-se el cinturó en allò que no és essencial de l'estat social –estat social– i de benestar que tenim a Espanya.

Miri, en aquesta llei, un podria dir: «Què abordarem: aprimament del sistema, menys burocràcia, despolitització, més democràcia, més pluralitat, més quantitat i millor qualitat d'informació?» No, no, aquest no és el debat. Ja ho han vist vostès, els ciutadans que ens estiguin veient. Què han vist aquí? Un debat de retrets, de «si jo col·loco el meu o tu el teu», «si ara en tinc sis, si ara en tinc dotze» o «si ara diré més vegades Catalunya o menys vegades Catalunya». Aquest és el debat que vostès..., la importància que vostès hi donen. Ja ho diuen en els pressupostos: «Eina de construcció nacional.» Jo pensava que les televisions públiques eren espais d'informació, de pluralitat i de qualitat. I aquest és el nostre model, el de Ciutadans, aquí i arreu.

I vostès parlaven d'exemples de Telemadrid i tal. Te-niu raó, té raó qui ho ha dit, tota la raó; tampoc serveix un model on el governant de torn tingui la tele per sortir cada vegada que vulgui el seu Govern. No creiem en aquest model. Creiem en un model on participin les administracions, on s'eixugui el deute que estan pagant els ciutadans de la seva butxaca. Però d'aquest model aquí no se'n parla; que ningú esperi d'aquest debat una racionalització veritable de deute, que ningú esperi un altre model diferent, que ningú esperi més independència professional i garantir i blindar els professionals perquè treballin millor. No s'esperin vostès això d'aquest debat ni d'aquesta votació. I molt menys encara del que se'n derivi. Tot continuarà igual, amb un altre canvi de govern. Serà el bipartit, serà el tripartit? Tant és. Al final, tindran vostès un instrument per

controlar l'opinió pública, un instrument per posar el seu missatge.

I, miri, als que es preocupen tant d'aquest pacte bipartit Convergència-PP, jo els diria, lamentablement, que no es preocupin, no es preocupin vostès, perquè, miri, estic convençut que la televisió pública de Catalunya, lamentablement –i ho dic així obertament, perquè saben que ho hem criticat–, lamentablement, seguirà creient que Andorra és part del territori català perquè s'hi parla català, seguirà fent les cavalcades des d'Andorra i passant tres dies per retransmetre la cavalcada des d'Andorra. Això serà així. I seguiran posant el mapa de l'imperi en comptes del mapa del temps a Catalunya, seguiran fent-ho, si ja ho hem sentit; si és que si algú en comptes de Mallorca o València digués Polònia i Àustria i ho digués en alemany, sortiria corrents. Aquest imperialisme, al segle XXI, no té sentit. Vostès han d'acceptar que el mapa del temps que vostès posen allà i el que haurien de posar no té res a veure.

Miri, a Euskal Telebista, va haver-hi un canvi de govern i han canviat coses. No pateixin, el Partit Popular –ja ho han vist–, en cap document, enlloc, diu que Catalunya s'hagi d'adaptar al mapa constitucional i estatutari. No es preocupin, si el Partit Popular no farà res, no es preocupin; si l'únic que vol són les diputacions, els consells comarcals, governar a Madrid. No hi ha cap problema, si TV3 continuarà igual! Amb un altre director, potser, no ho sé; amb un altre president, potser, també, segurament, posat per Convergència. Però no s'amoinin, continuarà igual; continuarà traduint pel·lícules com *Yo soy la Juani* –perdó, *Jo sóc la Juani*–, continuarà fent-ho; continuarà no fent una tele plural on es parlin les dues llengües de Catalunya i no només una; per exemple, com ahir Televisió Espanyola feia amb el futbol, podent posar en català o en castellà la retransmissió; un model on hi ha un bilingüisme i una descentralització. Això és una tele plural i de tots. Ja sé que a alguns no els agrada aquesta Catalunya, però paga els impostos igual que els que volen fer l'altre model.

Per tant, no tindrem, amb aquesta llei, una tele més plural; no tindrem, amb aquesta llei, una tele de més qualitat; no tindrem més independència per als professionals que hi treballen. No esperin vostès això. I, sobretot, que ningú vingui que aquí hi haurà cap estalvi. Estalvi?, 260 milions d'euros pressupostats, quasi 50.000 milions de les antigues pessetes, amb un pressupost que retalla els centres de salut, que retalla les llars d'infants? A vostès els sembla normal? Home, a vostès, potser sí, però als ciutadans que ens estiguin veient...? Jo em pregunto si a tothom li sembla normal? Vostès pensen... Si el PP s'ha abstingut, si ha retirat les esmenes, si s'ha aprovat. No enganyin la gent; s'ha aprovat un pressupost amb gairebé 50.000 milions de les antigues pessetes per a TV3 i Catalunya Ràdio. És així, és la realitat del que hem votat avui.

Per tant, deixin el debat de tripartit i bipartit i parlem de la realitat. Això és el que venim a votar avui. Per què estem en contra i votarem en contra d'aquesta llei? Perquè no canvia el model, perquè no hi ha un debat a fons, com els deia, ni de la llibertat periodís-

tica, ni de la pluralitat, ni de la despesa pública, no hi és, no hi és en aquesta llei. I tampoc hi ha més garanties de democràcia; en això estic d'acord amb algun altre portaveu. Aquí, al que passem és al fet que hi hagin majories parlamentàries que per majoria absoluta... –cosa que havien criticat els membres de Convergència i Unió a la legislatura passada, amb raó; ara els sembla bé, perquè tenen majoria i han arribat a un pacte amb el PP–, per tant, per majories absolutes i no majories qualificades, es triaran determinats càrrecs. Això és una pèrdua, un pas enrere d'aquesta qualitat a l'hora de garantir pluralitat. I això és una evidència.

Per tant, ni és més plural ni és una millor legislació ni garanteix menys costos per a la butxaca dels catalans. No es preocupin vostès, lamentablement, seguiran vostès pagant gairebé aquests dos-cents euros per família catalana de mitjans de comunicació públics, no es preocupin que això no canvia. No es preocupin, seguirem veient la mateixa tele per a uns quants i no per a tots els catalans. No es preocupin que el Partit Popular no mourà fitxa per canviar res; potser sí que ho fa a València, potser sí que ho fa a Madrid, però aquí, amb Convergència i Unió, no s'amoinin vostès que això està garantit. Ja ho saben: és un instrument de construcció nacional, no és un instrument d'informació per als ciutadans de Catalunya.

Tant de bo algun dia poguéssim debatre aquest model seriosament, tant de bo algun dia poguéssim parlar d'aquest model a Catalunya i a tot Espanya, perquè el que no ens agrada aquí no ens agrada tampoc a altres comunitats, a diferència del Partit Popular o del Partit Socialista; no creiem que es puguin mantenir models diferents.

Per tant, nosaltres, amb totes aquestes qüestions, amb les esmenes bàsicament presentades sobretot pel tema de la democràcia, pel tema dels nomenaments, pel tema de la independència d'aquests organismes, hi votarem en contra. I sobretot lamentant que, després d'un debat, després d'una òmnibus, com vostès diuen, l'únic que canvia, o millor dit, no canvia..., canvia alguna cosa perquè tot segueix igual. I tot seguirà igual, tot seguirà..., la mateixa televisió pública de sempre. I vostès, quan posin els canals de televisió, veuran el mateix. Com a molt, sí que els reconec que potser –ara que ens acompanya aquí, i el saludo, el portaveu del Govern, el senyor Homs–, com a molt, potser, es vendran algun canal a algun mitjà de comunicació privat –això és veritat–, per algun pagament de favors que hi han sempre en grups i mitjans de comunicació, això potser sí, però no es preocupin que el mitjà de comunicació privat també farà el que digui aquest Govern.

Moltes gràcies, senyors diputats i diputades.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputats, honorables consellers, conselleres, bé, ens trobem

davant d'un nou pacte Convergència i Unió - Partit Popular. Avui ja hem vist el dels pressupostos; ara veiem el de la llei catalana de mitjans audiovisuals. Com que no poden controlar la contestació social de la ciutadania de Catalunya davant dels seus pressupostos de retallades, d'increment d'impostos, d'empobriment, ara el que volen fer és controlar els mitjans de comunicació públics perquè reflecteixin la realitat que vostès volen que reflecteixin.

Què deia el senyor Artur Mas fa pocs anys? «El PP no podrà contar con CiU durante toda una generación.» Portada del diari *La Vanguardia*. Mentida. Menteixen. Ho hem dit aquest matí. Vostès no paren de mentir. El senyor Artur Mas ho feia en aquella època. També és veritat que deia: «Zapatero es una persona abierta, flexible, constructiva con la que es fácil dialogar.» Ja veuen que la percepció que té dels presidents espanyols el senyor Artur Mas és molt errònia: el senyor Rajoy el tornarà a enganyar, el tornarà a enganyar una vegada més, perquè al senyor Artur Mas ja veiem com li van prenent el pèl els diferents presidents del Govern espanyol.

I això a què ens porta? Doncs, evidentment, ens porta a aquest control que a partir d'ara exerciran Partit Popular i Convergència i Unió dels mitjans audiovisuals.

També ho van signar davant del notari. També van signar davant del notari que no pactarien amb el Partit Popular i se n'han oblidat. Deia el senyor Santi Rodríguez que han enviat el notari a l'atur. Oi, senyor Santi Rodríguez? Doncs, el notari no ha anat a l'atur. Saben on està el notari? Allà, al fons d'aquest hemicle, a Solidaritat Catalana per la Independència; cansat de les seves mentides, el notari Alfons López Tena és aquí on està, amb tots nosaltres, perquè es va cansar de les seves mentides, es va cansar de la seva hipocresia, es va cansar dels pactes amb el Partit Popular. Aquesta és la crua realitat –aquesta és la crua realitat. El que passa, que en lloc de caure'ls la cara de vergonya el que fan és, histriònicament, aquí mostrar una actitud que no se la mereixen els ciutadans de Catalunya.

Pacten Convergència i Unió amb el Partit Popular. I què fa el Partit Popular al País Valencià? Tanca les emissions de TV3. El Partit Popular al País Valencià es dedica a tancar les emissions de TV3. I vostès pacten amb el Partit Popular la sostenibilitat, la garantia, el control de TV3, la viabilitat de TV3? Escoltin, el Partit Popular el que vol és tancar TV3. Perquè allò que han fet al País Valencià és exactament el mateix que volen fer aquí. I sembla, ja, que vostès s'apunten a aquest tancament de TV3.

Què aconsegueixen retallant els pressupostos de TV3? Què aconsegueixen subvencionant mitjans de comunicació privats? Vostès el que volen és garantir-se l'hegemonia comunicativa manin o no manin –manin o no manin, com ara, que mana el Partit Popular– a través de carregar-se TV3, carregar-se Catalunya Ràdio, subvencionar amb milions d'euros grups de comunicació privats, i d'aquesta manera, passi el que passi, vostès ja tenen garantida l'hegemonia comunicativa al nostre país.

I cal que la ciutadania s'adoni del que vostès estan perpetrant. Cal que la ciutadania sàpiga el que vostès estan perpetrant i per què ho estan perpetrant.

Si vostès volen garantir polítiques d'austeritat, si vostès volen promoure polítiques d'austeritat, deixin de finançar els mitjans de comunicació privats, que aprenguin a treballar austerament, sense subvencions públiques, que puguin treballar a partir dels anuncis, de la publicitat que s'insereixi en aquests mitjans de comunicació privats, no a través de les seves ajudes a canvi de favors –a canvi de favors. Per cert, ja posats a demanar un favor, podrien dir a *La Vanguardia* que ho tregui de la seva hemeroteca, i així, doncs, miri, vostès podran anar una miqueta més tranquils pel món, oi?

Vostès estan portant la televisió pública catalana a, en lloc d'homologar-se amb la BBC, en lloc d'homologar-se amb els mitjans de comunicació transparents, neutres, que garanteixen la qualitat informativa en el món..., amb televisions controlades des dels governs, totalment governamentals, del tipus Marroc, del tipus Xina. I, si no, ja veurem com va passant durant els propers mesos i durant els propers anys la pluralitat informativa a un segon pas, a una segona línia, a causa d'aquestes polítiques que vostès estan promentent.

Aquí, es parlava, doncs, de, si volíem garantir uns mitjans de comunicació públics, transparents, amb qualitat informativa..., doncs, que hi hagi pluralitat en els seus òrgans de direcció. Què passa? Que només hi haurà Convergència i Unió, Partit Popular i el PSC per garantir-se la seva quota, i la resta de representants democràtics del poble català no han d'exercir cap tipus de control, no han d'exercir cap tipus de control en els mitjans de comunicació públics que paguen tots els ciutadans de Catalunya a través dels seus impostos?

Aquí hi haurà grups parlamentaris que quedaran totalment fora. També és cert que els que hi volien entrar no pensaven precisament ni en els nostres ni en els altres de minoritaris. Però en qualsevol cas la crua realitat és que aquí vostès es van a repartir el pastís amb recursos públics, els pocs que enviaren als mitjans de comunicació controlats a través d'aquells òrgans de govern que vostès han dissenyat.

En definitiva, anem reculant cap a un país que estava avançant. Respecte a un país que vol progressar, respecte a un país que vol ser transparent, respecte a un país que vol garantir la llibertat informativa, respecte a un país que vol el català a l'escola, respecte a un país que vol controlar els impostos que paguen els seus ciutadans i poder invertir-los al país, vostès, amb aquests pactes amb el Partit Popular, el que estan fent és fer recular el país en cadascun dels limitats avenços que s'havien aconseguit en trenta-dos anys d'autonomia política. Aquesta és la crua realitat amb què ens trobem avui.

Per què fan vostès això? Per garantir els seus interessos particulars, la seva hegemonia política, la d'alguns mitjans de comunicació privats, la d'alguns entramats empresarials, pocs, que es beneficien de la dependència política amb l'Estat espanyol... Tot això és el que haurem d'anar explicant al llarg d'aquesta legislatura, tot això és el que els ciutadans de Catalunya han de

conèixer. Ja veurem si vostès a partir d'ara imposaran la censura a TV3 i veus com la nostra, de Solidaritat Catalana per la Independència, començaran a desaparèixer. Però no es preocupin, que per sort hi ha xarxes socials, hi ha altres mitjans on vostès no poden arribar; els seus tentacles no arriben més enllà de les quatre províncies catalanes.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació té la paraula l'illustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, bé, els mitjans de comunicació públics han estat una eina fonamental de recuperació nacional, lingüística i cultural del nostre país. Jo sempre donaré i he donat suport a totes les propostes dirigides a enfortir aquestes eines centrals de la nostra identitat. I en els mitjans de comunicació públics el que cal, doncs, és confiança, cal valentia, i no pas control, dependència informativa o una cultura subvencionada. Entenc que un país necessita uns mitjans i unes entitats culturals fortes, eficients i de projecció internacional. L'eficiència del model, doncs, ens enforteix.

Per tant, jo estic a favor d'una revisió del funcionament dels òrgans rectors dels mitjans públics de comunicació audiovisual, estic a favor d'endegar polítiques racionalitzadores de les seves estructures, i també de la redistribució de les funcions dirigides a una gestió i a una estratègia empresarials més àgils i més eficaces.

Per tant, el meu vot en aquest cas d'aquesta llei serà favorable, en coherència amb el meu vot en els pressupostos i en les altres lleis anomenades «òmnibus», també en coherència amb la situació econòmica que patim, en coherència amb quina és la via per millorar-la, que no és altra que la de tenir la plena disposició dels recursos que generem els catalans i les catalanes. I, òbviament, dol –dol– fer retallades en unes eines de construcció nacional –encara que a alguns no els agradi–, però també dol fer retallades a sanitat, també dol fer retallades a educació, i, per tant, els mitjans de comunicació públics no en poden ser una excepció.

Mentre patim aquesta espoliació fiscal, mentre el Govern, doncs, no us decidíu ja a demanar el concert econòmic, a exigir-lo i, al meu entendre, a incorporar a l'agenda política del Govern el que és el referèndum per la independència, doncs, el país patirà aquesta situació i, per tant, els mitjans de comunicació també.

I no em puc estar de dir dues darreres coses. La primera és que ho tinguin ben clar tots els treballadors de la corporació, tant de TV3 com de Catalunya Ràdio, als quals els agraeixo la seva presència aquí: tots els partits d'aquesta cambra o tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra estan a favor de les retallades, tots. I, excepte els que formem part del Grup Mixt, uns han

votat a favor d'aquesta llei i altres en contra en funció de les pretensions..., si han aconseguit les seves pretensions o no, que no són altres que, bàsicament, la de tenir una cadira en el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. Que us quedi clar.

I després s'ha fet demagògia amb el futbol, algun intervinent ha fet demagògia amb el futbol. El futbol no és a TV3 per una raó molt clara, i jo he tingut converses directes amb el director general de la corporació de l'aleshores tripartit, que governava el país, i és perquè no ho considerava important, al Barça no el considerava important. I després la directora general de TV3 no podia pagar els drets del futbol. Per tant, és per la manca de recursos que no tenim Barça a TV3, i no pas per raó d'aquesta llei.

Gràcies.

(Remor de veus i alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Govern de Convergència i Unió, l'illustríssim senyor Santi Vila.

Santi Vila i Vicente

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, consellers aquí presents, senyor Francesc Homs –que quan hem fet el relat de com havien anat els treballs en ponència, doncs, no estava vostè encara a la sala–, el secretari de la Presidència –senyor Josep Martí–, secretari general, diputades i diputats, d'entrada no em puc estar, després d'haver-los escoltat a tots vostès, de fer una reflexió en veu alta sobre el debat que estem protagonitzant aquí. Vostè s'imaginem formar part d'un consell d'administració que tingués per missió garantir la viabilitat d'una empresa, garantir la promoció, la projecció, el bon nom de la marca d'una empresa, i que vostès mateixos, membres d'aquest consell d'administració, es referissin a la mateixa empresa amb qualificatius com «governamentalitzada», «contrareforma», «tocada de mort, la nostra empresa», «castanya corcada», «cop de destrà a la nostra activitat»? Vostès s'imaginem un consell d'administració d'una empresa que dient que vol el bé de la seva empresa s'hi referís en aquests termes?

A mi em sembla que vostès, sincerament, prediquen una cosa, però no té res a veure el que prediquen amb el que acaben fent, eh? I em sembla que en aquest debat –i els ho dic molt honestament– hi ha hagut un greu –un greu– dèficit de responsabilitat envers allò que tant diuen valorar i allò que diuen que realment havien de defensar. Perquè després d'escoltar-los..., vostès han parlat de moltíssimes coses excepte de la llei i excepte de l'articulat. Han parlat de futbol, han parlat dels terribles pactes Partit Popular - CiU i han fet història i han anat als ancestres i han anat a l'hemeroteca i han fet moltíssimes coses; ni una sola referència que realment anés a la llei, a la realitat de les coses, a l'articulat de la llei. Per què? Perquè quan vas a l'articulat de les lleis t'adones que realment –realment– hi han hagut acords, realment hi han hagut transacci-

ons i fins al darrer minut hi ha hagut la vocació que hi hagués un ampli suport en aquesta llei.

Bé, a més a més, no deixa de ser xocant que algun membre d'aquest consell d'administració d'aquesta empresa que teòricament que tant estima, doncs, sigui, per dir-ho així, oscil·lant la seva posició a l'entorn d'aquesta empresa, en funció de si està al consell d'administració o no. Perquè no deixa de ser xocant que en funció del moment es parli de «joia de la corona» i en funció del moment es parli de «crosta nacionalista», eh?, en funció del moment en què estem. (*Remor de veus.*) Per tant, home, potser ara no estem davant d'una joia de la corona, segurament no, però segur que tampoc quan vostè denunciava –i en tinc la data precisa, 4 del XII del 2007, en el seu propi bloc– que estàvem davant d'una crosta nacionalista de la qual ens havíem d'alliberar..., doncs, alguna cosa no lliga.

En tot cas, però, voldria dedicar el meu temps a posar en valor la feina que sí que hem fet en ponència i en la negociació i en la discussió dels articles de la llei. Només els en destacaré quatre aspectes.

En primer lloc, després de la feina que hem fet en ponència, després de la feina que han fet també vostès... Perquè moltes de les transaccions les hem pactat amb el Partit Socialista, les hem pactat amb el Partit Popular, efectivament, però també amb Esquerra Republicana, també amb Iniciativa per Catalunya Verds –la que menys, ho reconec, senyora Camats, la que menys, perquè aquí hi ha un problema de model, eh? Però després de tota aquesta feina que hem fet, per exemple, hem reforçat sense cap mena de dubte la independència del Consell de l'Audiovisual de Catalunya; un òrgan regulador que ens hauria d'omplir d'orgull com a país, un òrgan regulador que precisament en contextos de retallades altres comunitats autònomes, governades per altres colors polítics, han eliminat o, senzillament, han evitat ja que naixessin, en nom fins i tot, en algun cas, de la llibertat d'expressió. A Catalunya, després d'aquesta llei, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya surt reforçat: passa de cinc a sis membres. Això deu tenir a veure amb garantir el pluralisme. Ho hem transaccionat amb vostès, del Partit Socialista i del Partit Popular i d'Esquerra Republicana. Passar de cinc a sis membres al Consell de l'Audiovisual deu tenir a veure amb el major pluralisme. Com deu tenir a veure amb el major pluralisme garantir que l'elecció del president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya la faci aquest Parlament; a mi em sembla que aquest és un indicador de qualitat democràtica. Com hi deu tenir a veure que al final hàgim garantit la independència de tots els membres del CAC, en la mesura que la llei ja no es revoca, com es preveia inicialment, i després de negociar deixa de revocar la continuïtat dels membres i permet que esgotin el seu mandat. Aquest em sembla a mi que és un indicador de qualitat democràtica, és un indicador de garantia d'independència de la feina que ha de fer aquest òrgan regulador.

Segon aspecte que crec que val la pena posar en valor: hem simplificat, efectivament, els òrgans de govern de la Corporació Catalana de Mitjans, per fer possible l'eliminació dels conflictes que han fet sovint inviable

la gestió de la corporació. Problemes de gestió, estem parlant de problemes que alguns en dirien «mercantils», operatius, no estem parlant de problemes de línia editorial. Estem parlant que no es podia fer la feina que s'havia de fer en el marc dels òrgans de govern de la Corporació Catalana de Mitjans, i així ens havien reclamat que actuéssim, i així ho recollia el projecte de llei del Govern, i la feina que s'ha fet en treball en ponència crec que l'enriqueix. Suprimim definitivament la figura del director general; apoderarem la figura del president, dotant-la realment de funcions executives; reforcem el caràcter col·legiat i la professionalitat –esmena 36, transaccionada amb el Partit dels Socialistes de Catalunya, transaccionada amb Esquerra Republicana– dels membres de l'òrgan de govern. Es reconeix també la possibilitat de la figura de vicepresident, les funcions executives del qual poden estar vinculades a les que li delegui el president, precisament per no cometre de nou l'error de la disfunció de la bicefàlia entre president i director general. Això deu ser element de valor, deu ser element a tenir en compte a l'hora de, precisament, reconèixer la qualitat dels nostres mitjans audiovisuals públics.

Tercer aspecte, el més controvertit i que ha estat finalment, lamentablement, motiu de discrepància, sobretot amb el Grup d'Esquerra Republicana, que reconec –i ho vull manifestar públicament–, doncs, que fins al darrer moment ha buscat l'entesa i s'ha concentrat en aquest aspecte: el tema de la publicitat a la corporació. Efectivament, el Grup Popular va plantejar aquesta qüestió a través de dues esmenes, una d'elles s'ha retirat fa pocs minuts –li ho agraeixo moltíssim, crec sincerament que era innecessària– i l'altra, al final, doncs, recull –i així ho han volgut o ho voldran vostès quan exercim la votació– el cas de les emissores de ràdio, la reducció progressiva de la publicitat, que ha de tendir, efectivament, en un horitzó ideal, cap a la seva desaparició. Deixin-me que molt serenament, molt tranquil·lament, els faci una reflexió a l'entorn d'aquesta qüestió.

Efectivament, les institucions europees, amb la Comissió al davant, consideren que no hi ha cap tipus d'objecció en l'elecció d'un sistema de finançament mixt per als mitjans audiovisuals; aquest ha estat i és el nostre model. La seva revisió només s'hauria de plantejar, efectivament, si hi hagués un risc de distorsió dels mercats. Des de Convergència i Unió pensem honestament que aquest risc de distorsió dels mercats en aquests moments no hi és i que el model mixt en aquests moments és absolutament imprescindible, si més no en un context de recessió econòmica, en un context en què no podríem compensar pressupostàriament una reducció significativa de la publicitat.

L'esmena que hem incorporat recull aquesta graduació. Vostès potser per tacticisme, pel que sigui, o per excés de zel, o per zel, no ho voldran reconèixer, però aquesta esmena és una esmena feta des del sentit comú al final, en què admet que hi hauria un horitzó ideal al qual tendir, que és l'eliminació de la publicitat en els mitjans públics, però també reconeix que en un context de recessió, en un context en què no podríem assistir i dotar suficientment la Corporació Catalana de

Mitjans pressupostàriament, no ho farem. I així s'ha expressat, amb aquesta claredat, amb aquesta contundència, als òrgans competents del Govern, amb el secretari de la Presidència al davant, i així ens hem manifestat també en ponència, per deixar les coses clares. El marc ideal és un marc de referència. I quan arribarem a aquest marc ideal?, algú es podria referir. Algun diputat fa poc em comentava: «Doncs, quan aconseguim la sobirania fiscal», potser serà un marc ideal, eh?, tinguem-ho com a horitzó. Potser el dia que siguem un país sobirà des del punt de vista fiscal ens podrem plantejar de veritat avançar i donar compliment al que aquesta llei imposa.

És un fet realment insòlit –i vostès no sé si és que no ho han recordat o han vist innecessari de referir-s'hi– que el mateix Govern, a través del seu secretari de la Presidència, el senyor Francesc Homs, a petició pròpia, el 25 de novembre comparegués a la Comissió de Control de Mitjans Audiovisuals i expliqués en quina situació es trobaven realment els mitjans audiovisuals al nostre país. Va explicar la gravetat de la situació, va explicar els ajustos pressupostaris que hauríem de fer; però va fer una altra cosa: va confirmar el compromís del Govern amb el mitjans audiovisuals de Catalunya, amb la televisió pública, amb la ràdio pública, i van dir..., i va convidar que realment els diputats i diputades, amb la nostra feina, garantíssim –garantíssim– que aquest espai central polític, aquesta centralitat que veu absolutament legítim fer d'aquests instruments també un espai de construcció nacional..., doncs, féssim la feina que havíem de fer i que, lamentablement, avui sabem que no haurem fet prou bé. Em sembla que això també hauria de ser tingut en compte a l'hora de graduar algunes de les intervencions que s'han fet i que, lamentablement, crec que han estat desafortunades.

Hi ha un darrer aspecte que crec que hauríem d'aprofitar per reconèixer, perquè ha estat propi dels treballs que s'han fet, i són les esmenes transaccionades a l'entorn del Consell Assessor de Programes i Continguts. Algú ha tingut la mínima honestetat de referir-s'hi; altres intervinents senzillament no han dit res. *(Veus de fons.)* Ha estat vostè, senyora Camats, ja ho sé, sí, sí, i poder algú altre, sí, sí. *(Remor de veus.)* La senyora Camats segur que s'hi ha referit, perquè ha estat un dels espais en què la seva participació hi ha estat i la transacció i la voluntat del grup de la majoria d'arribar a consensos ho han fet possible. Ens trobem davant d'un Consell Assessor de Programes i Continguts finalment consensuat per tots els grups polítics d'aquesta cambra. Es passa de catorze a setze membres per consens; s'incorpora la veu dels treballadors, finalment votat consensuadament, i, a més a més, es garanteix que la seva elecció es fa per acord de dos terços del Parlament, aquesta majoria qualificada que tant busquen en altres espais però que en altres espais serveix precisament per entrar en dinàmiques de bloqueig, i alguns saben de què parlen, diuen, no? –dinàmiques de bloqueig.

Fixin-se, per tant, que els he citat quatre exemples clàssics que acrediten que ens hauríem de sentir orgullosos dels mitjans audiovisuals que tenim al nostre país. I ens hauríem de sentir prou satisfets de la

feina que haurem fet aquests darrers mesos per donar compliment a un propòsit d'austeritat, a un propòsit de major eficiència que ens demanava el Govern de Catalunya que féssim; no de grat, per força. Perquè les mesures d'austeritat que duem a terme, les mesures de major eficiència que duem a terme les fem per força, no de grat, perquè ens hem trobat la realitat que ens hem trobat, eh? I no cal que hi donem més arguments, perquè són coneguts de tots.

En definitiva, crec sincerament que avui hem perdut l'oportunitat d'aconseguir un ampli consens a l'entorn d'una llei merament instrumental, que no posa en risc el model, que senzillament simplifica estructures, les fa més àgils, les fa més eficients, que les fa amb criteris d'austeritat i que, com es demostrarà amb el temps, allò que a alguns els preocupa tant, doncs, l'acció del Govern, l'acció del dia a dia, la realitat dels fets confirmarà que era absolutament infundat.

Només em resta, sincerament, doncs, agrair les paraules que hi ha hagut, de reconeixement cap a la feina que s'havia fet en ponència; lamentar si alguna de les valoracions que he fet com a relator han considerat que era impròpia del moment processal en el qual ens trobàvem, però, en tot cas, compreguin vostès que realment dol i disgusta que en un tema tan i tan important, en un tema tan i tan sensible, quan som tots conscients que el que enviem a l'opinió pública és tan important com el que realment fem..., doncs, sorprèn que hi hagi hagut tan poca responsabilitat per diputats experimentats, per diputats que coneixen realment què passa a la Corporació Catalana de Mitjans, i al final que hagi hagut de ser aquest dimoni amb cua que es diu el Partit Popular per alguns el que hagi fet aquest exercici de responsabilitat i hagi tirat endavant aquesta llei, que buscava el consens i el concurs de tots vostès i que no hem sentit cap argument que impedisés que arribés aquest concurs.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Santi Rodríguez. Trenta...

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. No, hi ha moltes coses a dir, però només em limitaré a una, perquè considero..., totes són injustes, però n'hi ha una que considero especialment injusta. Afirmar que el nombre de consellers del CAC s'incrementa de cinc a sis perquè el Partit Popular hi vol una cadira és una fallàcia tan gran que queda demostrada pel simple fet que fa dos anys i mig que el Grup Parlamentari del Partit Popular té dret a proposar un nom per ocupar en el Consell de l'Audiovisual de Catalunya i no ho ha fet. Precisament per això és pel que li deia al senyor Mòdol que, si fa números, veurà a qui beneficia aquest increment de cinc a sis.

Gràcies, senyora presidenta.

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

Només per aclarir-li al senyor Homs...

La presidenta

Trenta segons.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. Només per un aclariment. El senyor Vila diu que passem de cinc a sis. No, senyor Santi Vila, passem de dotze membres del consell de govern a sis; el consell assessor passa de vint-i-un, com vostès volien, a setze –ho dic perquè quedi clar. Recordar-li que l'únic conflicte inviable que ha passat a la corporació és el seu bloqueig quan calia nomenar un president, i això va portar a canviar per decret la llei. I que, sí, el nostre zel és que passi a la corporació el que avui ha passat aquí, i és que vostès es dediquin a dir qui té dret i qui pot fer les preguntes pertinents, igual que el senyor Duran es dedica a dir quines són les preguntes pertinents a la corporació i a la gent que l'entrevista.

(Remor de veus. Carmel Mòdol i Bresolí i Santi Vila i Vicente demanen per parlar.)

La presidenta

Senyor Carmel Mòdol... Trenta segons.

Carmel Mòdol i Bresolí

Sí. És per dir-li al senyor Santi Rodríguez que, en tot cas, el nombre era de cinc, el nombre al projecte de llei era de cinc, no hi havia cap esmena, i ningú ha sabut explicar satisfactòriament per què s'ha augmentat de cinc a sis. Tenint en compte que aquesta llei era d'austeritat, diguéssim, aquest regal d'un conseller més suposo que el senyor Mas-Colell el deu trobar sobrer.

De totes maneres, també voldria assenyalar que la referència que s'ha fet directament per part d'un diputat a la qüestió del futbol i dels drets esportius, Déu me'n guard de discutir-la-hi; sé que és molt més experimentat que jo. Però si m'hagués escoltat hauria entès que quan m'estava referint a la pèrdua del futbol m'estava referint a la votació de pressupostos anterior, que limita molt els recursos de la corporació. Ja ho sé, que els drets esportius estan directament relacionats amb la capacitat financera de l'empresa. No cal que m'ho aclareixi, això, senyor Laporta.

La presidenta

Senyor Santi Vila...

Santi Vila i Vicente

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora Camats...

La presidenta

...trenta segons.

Santi Vila i Vicente

Sí, molt ràpidament. La posició d'aquest grup ha estat respecte al projecte de llei, no respecte a la situació que hi havia.

Segona consideració: crec que no hauríem de confondre pluralisme amb quota de partit.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem a la votació del projecte de llei. Ho farem de manera similar a l'anterior; per tant, ho farem per blocs... *(Joan Laporta i Estruch demana per parlar.)* Senyor Laporta?

Joan Laporta i Estruch

També per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Joan Laporta i Estruch

Sí, miri, referent al que ha dit ara el senyor Mòdol i a la seva intervenció, ha deixat ben clar que per raó d'aquesta llei no tindríem futbol. I jo només li he dit que els motius eren per manca de recursos, i no per raó d'aquesta llei. I he cregut que era convenient recordar-li-ho, perquè m'havia semblat que havia fet un exercici de demagògia. En qualsevol cas, havent reconegut això, doncs, ho celebrego, senyor Mòdol.

La presidenta

Passem, doncs, a la votació, i ho farem també per blocs.

I començarem pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Tenen vostès el guió de les votacions a mà. D'acord; doncs, comencem la primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 82 en contra i 38 abstencions.

Passem a la segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 81 en contra i 47 abstencions.

Passem a la tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 15 vots a favor, 79 en contra i 38 abstencions.

Passem a la quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 79 en contra i 28 abstencions.

Passem a la cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 82 en contra i 28 abstencions.

Passem a la sisena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 82 en contra i 28 abstencions.

A continuació farem la votació del bloc d'esmenes presentades pel Subgrup Parlamentari Ciutadans. Comencem amb la primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 100 en contra i 29 abstencions.

Passem a la segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 79 en contra i 28 abstencions.

Continuarem ara amb el bloc d'esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Primera votació.

Comença la votació... (*Veus de fons.*) Sí? Un moment –un moment. (*Pausa.*) Sí, ja tinc la petició, però quan arribi l'esmena 109 ho faré, d'acord? La petició és aquesta, i s'haurà de votar si es fa o no es fa secreta. Però comencem per la primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 82 en contra.

Continuem amb la segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 53 vots a favor, 79 en contra.

Passem a la tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 81 en contra i 38 abstencions.

Passem a la quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 79 en contra i 41 abstencions.

A continuació, la cinquena votació és l'esmena número 109, que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ha demanat petició de votació secreta. D'acord amb l'article 88 del Reglament, ha de ser a sol·licitud

de dos grups parlamentaris, que ja m'ha presentat a la firma..., l'acceptació per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i s'ha d'acordar pel Ple. Per tant, en principi votarem si aquesta esmena 109 es vota secretament o no, d'acord? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 50 vots a favor i 82 en contra.

Per tant, votem... (*Anna Simó i Castelló demana per parlar.*) Sí...

Anna Simó i Castelló

Abans de votar, voldria recordar la petició que ha fet el nostre ponent, de lectura de l'esmena, si us plau. (*Pausa.*) Sí, sí, hem fet la petició i demanem que es llegeixi aquesta esmena...

La presidenta

D'acord –d'acord.

Anna Simó i Castelló

...si no és que això també ho hem de votar...

La presidenta

La 109 és un nou article que diu: «Supressió de la disposició addicional segona, reducció de la publicitat en les emissions, Llei 11/2007». D'acord? (*Pausa.*)

Doncs, passem a la votació.

Comença la votació... (*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) No? Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta, és per fer l'explicació de vot respecte a la petició que havia fet Esquerra Republicana, que hem votat que no a la votació secreta... (*Remor de veus.*) Ah, no els interessa? D'acord. Veig que... Nosaltres hem votat que no perquè en aquesta cambra la votació secreta és tradicionalment quan es vota o es fa referència a persones, no a articles. I nosaltres, el nostre posicionament en articles, l'assumim amb totes les conseqüències i amb tot el grup. (*Remor de veus.*) Per tant, per això votem que no.

I vull dir una altra cosa: la votació valenta, diguin el que vulguin, la votació valenta és aquella que no és secreta.

Gràcies.

(*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

També per fer explicació de vot, senyora presidenta. I en el nostre cas és molt més senzill: hem preferit que no hi hagués votació secreta perquè el nostre grup no té absolutament res a amagar.

Gràcies, senyora presidenta.

(Veus de «Molt bé! i aplaudiments en un sector de l'hemicicle. Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta. A nosaltres ens sembla molt legítim que hi hagi un grup parlamentari que, per por que la seva disciplina de vot impedeixi als seus diputats votar en consciència (*forta remor de veus*), demani votació secreta...

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats...

Dolors Camats i Luis

Si vostès no s'atreveixen a permetre una votació secreta, aquí queda. Tenen la majoria per fer-ho. Però no ens vinguin a dir que això és valent.

(Alfons López i Tena demana per parlar.)

La presidenta

Senyor López Tena...

Alfons López i Tena

Sí, gràcies, presidenta... *(Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Senyors diputats, senyores diputades... Un moment... Senyor López Tena.

Alfons López i Tena

En primer lloc, que la decisió sobre la votació secreta..., el senyor Turull deu conèixer què es vota. El criteri reglamentari i l'obligació parlamentària que el vot sigui secret és quan es nomenen persones; però no és un costum, és una norma. En el cas que no sigui una votació de persones és quan la cambra decideix si és o no secreta. Hem votat a favor que sigui secreta precisament per això, per alliberar els diputats de la dictadura dels seus grups clientelars. *(Forta remor de veus.)*

La presidenta

Passem a la votació.

Per tant, passem a votar l'esmena número 109, que és la cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor i 82 en contra.

Passem a la sisena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 79 en contra i 28 abstencions.

Passem a la setena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 82 en contra i 28 abstencions.

Passem a la vuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 79 en contra i 31 abstencions.

A continuació farem la votació del bloc d'esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Votem, en primer lloc, la primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

Segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 53 vots a favor i 78 en contra.

Tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 82 en contra i 28 abstencions.

Quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 90 en contra i 31 abstencions.

Cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 79 en contra i 39 abstencions.

Sisena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 79 en contra i 37 abstencions.

Setena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 79 en contra i 31 abstencions.

Passem a la vuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 79 en contra i 28 abstencions.

Atès que l'esmena reservada pel Grup Parlamentari del Partit Popular ha estat retirada, passem al bloc d'esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista.

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 79 en contra i 24 abstencions.

Passem a la segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 79 en contra i 16 abstencions.

Tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor i 82 en contra.

Quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 79 en contra i 3 abstencions.

Cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 53 vots a favor i 79 en contra.

Finalment, un cop acabades les votacions de les esmenes reservades, passarem a la votació del text del dictamen, que incorpora l'esmena tècnica a l'article 6, que consisteix a substituir l'expressió «en la difusió de continguts audiovisuals», per «la prestació de serveis de comunicació audiovisual».

S'inicia la votació.

El Projecte de Llei de modificació de diverses lleis en l'àmbit audiovisual ha quedat aprovat per 79 vots a favor i 53 en contra.

Projecte de Llei

de modificació del text refós de la Llei d'urbanisme, aprovat pel Decret legislatiu 1/2010, del 3 d'agost (tram. 200-00011/09)

Passem al punt següent de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Territori i Sostenibilitat sobre el Projecte de Llei de modificació del text refós de la Llei d'urbanisme, aprovat pel Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost. D'acord amb l'article 112.1 del Reglament, presenta la iniciativa l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

(Pausa.)

Conseller, ja pot començar.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Membres del Govern, senyores i senyors diputats, ara fa deu anys de l'aprovació de la Llei d'urbanisme de Catalunya, una llei que va suposar un gran avenç i que va marcar un abans i un després en el desenvolupament de les polítiques urbanes en el nostre país. Va ser una llei al redós de la qual s'ha desenvolupat tota una generació de nou planejament urbanístic de gran qualitat; una llei que va introduir per primer cop aspectes tan rellevants com les reserves per habitatge protegit, les cessions d'aprofitament urbanístic al sòl urbà o els criteris per a la preservació del sòl no urbanitzables. A aquella llei la van seguir tota una sèrie de modificacions, fet que ha anat complicant els processos d'aprovació i execució del planejament; també càrregues sovint inassolibles, especialment en un moment de crisi econòmica, com l'actual.

Una bona part dels mecanismes a través dels quals es van anar construint i van madurar les nostres ciutats i viles no són opcions viables sobre les quals poder seguir fonamentant el nostre futur. La regulació urbanística és essencial en el desenvolupament econòmic d'un país i ha de combinar els principis del desenvolupament sostenible del territori i la qualitat amb l'agilitat en els processos del planejament i la proporció entre l'exigència i la viabilitat de les actuacions urbanístiques. Aquesta llei que tinc l'honor de presentar pretén això: perseguir dos objectius fonamentals com són la promoció de l'activitat econòmica i la simplificació de la regulació administrativa.

També modula els requeriments quant a les reserves mínimes de sòl per a sistemes urbanístics i a les dotacions per habitatge protegit, ajustant-se a les especificitats dels municipis. Perquè Catalunya saben vostès que té una gran diversitat de nuclis urbans: tenim ciutats grans amb una forta complexitat, ciutats mitjanes i pobles i viles amb poca població i poca complexitat urbana. La llei ha d'atendre aquesta diversitat, que fins ara pensem que no es tenia prou en compte.

Un aspecte essencial de la nova llei és la introducció de canvis que permeten la millora de la gestió dels recursos en sòl per part dels municipis, flexibilitzant-ne els marges de gestió de forma que puguin adequar-se millor a les necessitats de cadascun d'ells i, alhora, que puguin exercir amb major autonomia i responsabilitat les funcions que els són pròpies.

En definitiva, la llei no introdueix un canvi conceptual en els principis reguladors de l'urbanisme, però busca millorar-los i ajustar-los a les circumstàncies actuals i planteja nous instruments per abordar proactivament les necessitats urbanístiques de Catalunya.

Deixin-me fer una ràpida repassada a la llei. Per exemple, en relació amb l'objectiu de facilitar i promoure l'activitat econòmica del país, què aporta aquesta nova llei? Doncs, en primer lloc, s'introdueix el supòsit de la delimitació i l'ordenació de sectors d'interès supramunicipal per actuacions d'especial rellevància social i econòmica, mitjançant plans directors urbanístics. Es tracta d'un instrument decisiu en l'abordatge del repte de millorar la competitivitat del país.

En segon lloc, es clarifiquen els criteris quant als percentatges de cessió de sòl amb aprofitament urbanístic. Pel que fa al sòl urbà no consolidat, el percentatge és del 10 per cent per als supòsits de remodelació i renovació urbana i del 15 per cent quan s'incrementi el sostre edificable amb relació al planejament anterior. En sòl urbanitzable, el percentatge de cessió és del 15 per cent de l'aprofitament urbanístic per als sectors que es classifiquin a partir d'aquesta llei. L'establiment d'aquests percentatges en termes clars i taxats pensem que acaba amb la incertesa actual, ofereix transparència i seguretat jurídica i vol també estimular la remodelació dels teixits urbans existents abans d'anar a emprendre nous creixements.

En tercer lloc, s'amplien els supòsits d'usos i obres provisionals en edificacions afectades per alguna determinació urbanística, facilitant així la utilització d'aquest tipus d'edificacions, especialment quan s'hi desenvolupin activitats econòmiques. En el cas d'activitats industrials en sòl no urbanitzable, podran fer obres de conservació, adequació i ampliació necessàries per al desenvolupament de l'activitat.

En quart lloc, dir que en el sòl no urbanitzable es flexibilitza la implantació d'activitats de restauració, artesanals i d'altres similars, i s'amplien els supòsits per a la reconstrucció o rehabilitació d'edificacions rurals.

En cinquè lloc, i amb relació al desenvolupament dels sectors de sòl urbanitzable, s'introdueixen dues importants disposicions. Per una banda, s'elimina l'obligació de tramitar i aprovar els projectes d'urbanització com a requisit per a l'executivitat dels plans parcials, i s'amplien els terminis per constituir les garanties dels plans parcials, que passen de tres mesos a un any. Per l'altra, s'acoten les reserves de sòl per a equipaments públics en sectors d'ús residencial.

I en sisè lloc, s'estableix una pròrroga extraordinària, fins a l'any 2014, per tal que les llicències d'obres atorgades amb anterioritat a l'entrada en vigor de la llei i paralitzades com a conseqüència de la crisi puguin reiniciar-se sense haver de reajustar els projectes aprovats.

Amb relació a l'objectiu de simplificar la regulació i agilitar la tramitació administrativa, els aspectes concrets que la llei contempla són diversos. Permetin-me que n'esmenti també alguns.

Es qualifica, per exemple, la tramitació ambiental dels plans i dels programes evitant l'anterior remissió a d'altres legislacions, i s'unifiquen els tràmits mediambientals amb els informes urbanístics previs a l'aprovació del planejament per part dels ajuntaments, fet que garantirà la coherència i evitarà disfuncions i alhora agilitarà els processos de tramitació dels plans i dels programes.

En segon lloc, es possibilita en alguns supòsits l'ordenació directa dels sectors de sòl urbanitzable als plans d'ordenació urbanística municipal sense que calgui un pla parcial, fet que agilitarà molt els processos d'ordenació dels nous sectors de creixement de superfície reduïda o d'escassa complexitat, que són els que es poden acollir a aquesta possibilitat.

En tercer lloc, s'obreuen els procediments dels plans directores urbanístics quan es refereixen a determinacions pròpies del planejament derivat, fent coincidents en el temps el tràmit d'audiència municipal i el d'informació pública, i es redueixen a la meitat els terminis del silenci administratiu en la confirmació dels textos refosos del planejament general.

En quart lloc, en el tràmit de les llicències de primera ocupació, el règim de llicència passa al de comunicació prèvia.

En cinquè lloc, es simplifica el procediment d'autorització de les edificacions en sòl no urbanitzable incloses en el catàleg i molt especialment dels processos d'autorització de les granges.

I, tal com he indicat abans, hi ha un seguit de disposicions orientades a adaptar el marc legislatiu a les especificitats dels municipis, superant així la uniformització que planteja i ens ha plantejat moltes disfuncions, i per exemple s'ajusten les exigències quant a les reserves mínimes de sòl per a la construcció d'habitatges de protecció pública, segons la tipologia de municipi.

I és de destacar també que la llei incorpora per primer cop una regulació específica en relació amb l'ordenació i la gestió del litoral en matèria de costes, conseqüència de les competències que varen ser assumides per la Generalitat de Catalunya.

A mode de conclusió, la nova llei vol esdevenir un instrument legislatiu intemporal que s'adapti a les necessitats canviants de la societat catalana amb rigor però sense rigidesa i sense perdre de vista mai el model de país de qualitat urbanística i mediambiental que defensem. La tradició de l'urbanisme democràtic català ha defugit modes i pressions liberalitzadores o proposades que amb ànim de flexibilitzar el desenvolupament del sòl han produït efectes nefastos i visibles en punts de la costa espanyola. Aquesta llei continua en aquesta tradició, fet que ve avalat pel pacte ampli que dona recolzament a aquesta reforma, i que, per exemple, és un pacte que agrupa les dues forces principals d'aquest Parlament de Catalunya.

Per finalitzar, no me'n vull estar d'agrair molt especialment el treball que han desenvolupat els redactors i redactores de la llei –la senyora Carme Sardà, la senyora Blanca Feliu, el senyor Jordi Guiteras i el senyor Lluís Corella–; també la relatora de la ponència, la senyora Meritxell Roigé; la resta de diputats i diputades que han participat a la ponència, i, naturalment, la feina inestimable dels senyors Pere Solà, Agustí Serra i Damià Calvet, que avui també ens acompanyen.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors i senyores diputades.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. A continuació té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, la diputada il·lustre senyora Meritxell Roigé, que en fou designada relatora.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Consellers, secretari de Territori i Mobilitat, director general d'Ordenació del Territori i Urbanisme, senyores i senyors diputats, avui culminem en aquest Ple un procés que ens porta al fet que el nostre país tingui una nova llei d'urbanisme que modifica el text refós encara vigent.

Em correspon a mi, com a ponent relatora, efectuar un breu relat del que han estat els treballs d'aquesta ponència; una ponència que al llarg de les seves sessions ha permès enriquir i millorar el text que avui els portem a la seva consideració.

I em permetran començar exposant quins han estat els objectius de la llei. Les modificacions que suposa aquest projecte de llei són fruit de l'experiència en l'aplicació de la vigent normativa urbanística, amb l'objectiu d'adaptar-la a la realitat del nostre país.

En aquest sentit, aquest projecte de llei s'emmarca dintre dels objectius definits al Pla de govern 2011-2014 d'agilitat, reestructuració de l'Administració, simplificació de la regulació administrativa i promoció de l'activitat econòmica. Per tant, l'objectiu d'aquesta llei ha estat aconseguir una eina legislativa que ens permeti reactivar l'economia, agilitzar processos i aconseguir, en definitiva, una administració més àgil i més al servei del ciutadà.

Aquesta llei inicia la seva tramitació, després del debat a la totalitat, amb un total de divuit compareixences que ens han permès endinsar-nos en aquells aspectes que més preocupen els diferents sectors de la nostra societat. I en molt bona mesura els treballs de la ponència han volgut recollir i reflectir el que ens van explicar els diferents compareixents. I aquí voldria destacar les aportacions dels col·legis professionals, dels representants del món municipal, sense oblidar totes les aportacions rebudes des del món agrari, que ens han permès millorar i resoldre les necessitats dels diferents territoris del nostre país pel que fa al sòl no urbanitzable.

Fruit d'aquest procés es van presentar 333 esmenes, de les quals bona part han estat transaccionades, assumides o retirades per part dels grups polítics, fet que avui em porta a exposar que es tracta d'una llei amb una part important de pacte assolit.

Aquesta ha estat una ponència que ha comptat amb quatre reunions formals, però amb nombroses reunions de caràcter bilateral, amb l'objectiu d'arribar a acords i consensos que ens han permès avançar notablement en els treballs de la mateixa ponència. I aquí voldria destacar el suport que hem rebut, la implicació del Govern en aquesta ponència, que va comptar amb la compareixença del director general d'Ordenació del Territori i Urbanisme, que ens va permetre clarificar molts dubtes i resoldre aquelles qüestions que plantejàvem des dels diferents grups parlamentaris.

Aquesta és una llei que es debat a la seva totalitat al plenari del darrer mes de setembre i que finalitza avui, un 15 de febrer, de manera que aquest ha estat un procés de ràpida tramitació en una matèria –l'urbanisme– de gran complexitat, fet que ens ha de fer sentir orgu-

llosos dels treballs de la ponència i de la feina feta per tal d'assolir un text que compta amb un elevat nombre de consensos pel que fa a l'arc parlamentari.

La nova llei d'urbanisme que avui portem a votació no pretén introduir un canvi conceptual en els grans principis reguladors de l'urbanisme, sinó que ha pretès millorar-los i ajustar-los a les circumstàncies i als requeriments actuals. Però també ha volgut plantejar nous reptes amb nous instruments i criteris que ens han de permetre resoldre de manera més eficient les problemàtiques del nostre país.

I, partint d'aquests principis, portem avui a aprovació una nova llei d'urbanisme que s'estructura en noranta-un articles i vuit disposicions addicionals, tres transitòries, una derogatòria i una final.

Amb aquest nou articulat, com he exposat, s'introdueixen així novetats a la llei, responent a una necessitat molt evident de donar resposta a les problemàtiques més greus que afecten la situació econòmica dels nostres municipis.

I vaig acabant, i em correspon fent-ho donant les gràcies a tots els que han fet possible aquest nou text legislatiu. I començo pels ponents, als quals agraeixo la seva feina, les seves aportacions i el bon clima de la ponència, malgrat, evidentment, les discrepàncies de caire polític.

Agraeixo, per tant, la feina feta al diputat Roberto Labandera, del Grup Parlamentari del Partit Socialista; al diputat Pere Calbó, del Grup Parlamentari del Partit Popular; al diputat Salvador Milà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; al diputat Marc Sanglas, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i al diputat Jordi Cañas, del Subgrup Parlamentari Ciutadans. A tots vosaltres, gràcies per la vostra feina i per la vostra implicació en els treballs de la ponència, i també gràcies per la vostra comprensió en uns tràmits que han estat ràpids i complexos. Tots plegats hem aconseguit un text que, fruit dels treballs de la ponència, avui resulta enriquit i millorat.

I acabo amb un agraïment especial i important al lletrat, el senyor Xavier Muro, i al gestor parlamentari, el senyor Frederic Solé. Ells amb la seva feina ens han ajudat a posar negre sobre blanc tot el treball de la ponència, i sense la seva tasca, sense la seva gran implicació i dedicació al llarg d'aquestes setmanes no hauria estat possible portar avui a aprovació aquest projecte de llei.

Tots plegats hem posat el nostre gra de sorra per fer possible la tramitació i avui aprovació d'aquest projecte de llei.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació passarem al debat amb les intervencions dels grups parlamentaris per a la defensa de les esmenes reservades i per posicionar-se sobre el text del dictamen. En primer lloc té la paraula, en nom del

Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

Roberto Eduardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Consellers, conselleres, diputats, diputades, s'ha dit abans, el resultat que avui presentem com a dictamen de la comissió per a l'aprovació en el Ple de modificació del Projecte de Llei del text refós de la Llei d'urbanisme de Catalunya ha tingut un procés de negociació en el qual el Grup Socialista ha tingut, ha volgut tenir, ha necessitat tenir un paper actiu, de primera fila, atès que del que estem parlant justament quan parlem de l'urbanisme és del patrimoni total, global, dels catalans i de les catalanes.

Ho hem volgut fer també pel factor i per la vocació municipalista del nostre partit, perquè entenem que les modificacions i les reformes que s'han introduït en el text refós s'orienten justament a millorar la gestió urbanística dels ajuntaments de Catalunya en un moment especialment delicat.

I, ho torno a dir, ens ha animat i ens ha mogut justament a participar i arribar als acords la situació de molts ajuntaments, de molts alcaldes i de moltes alcaldesses que han manifestat la necessitat de certes reformes en la gestió de l'urbanisme de Catalunya a fi i efecte de facilitar la gestió, la seva tasca de gestió pel que fa als ajuntaments que governen.

I la tercera qüestió: perquè en aquesta Llei d'urbanisme..., que, com s'ha dit abans, no és una nova llei sinó que és una modificació d'un cos legislatiu en el qual els socialistes ja el 2002 però fonamentalment en la reforma de l'any 2004 vam tenir un paper fonamental, atès que ens pertocava l'any 2004 la responsabilitat del departament, llavors de Política Territorial i Obres Públiques.

Els acords han tingut bàsicament cinc principis que a mi m'agradaria explicar com a fonamentació política de la nostra posició davant els treballs de ponència i avui en la presentació final dels seus resultats. Hem volgut introduir aquestes modificacions en els treballs, modificacions legislatives, per facilitar la gestió urbanística als ajuntaments del país en un moment de crisi, tot garantint al màxim les seves competències, tot garantint la seva capacitat de decisió sobre els interessos generals que representen i en especial garantint-los una major capacitat per a l'ús dels instruments de gestió urbanística, i després segurament podrem posar algun exemple en especial pel que fa al fons d'habitatge i de sòl.

Preservar –que és el segon element fonamental de la nostra tasca, de la voluntat que ens va portar a arribar a acords, a cercar-los i a concretar-los–; preservar en el planejament urbanístic l'equitat de la distribució de les figures del residencial protegit, una garantia social i a la vegada política per evitar segregació, per la no-segregació per raons espacials en les nostres ciutats, en les nostres viles, en els nostres pobles. La retirada de l'article 25 del projecte de llei considerem que és un dels elements fonamentals, una de les inflexions necessàries per garantir justament aquest principi de la

uniformitat del planejament i de la uniformitat de les reserves.

El tercer punt, que per nosaltres ha estat fonamental també, és garantir la jerarquia normativa conceptual i directriu del planejament urbanístic i territorial al per sobre de les influències dels grups de pressió. Creiem que aquesta llei venia viciada en alguns casos d'aquesta pressió de diversos grups, de diversos interessos econòmics que podien existir sobre la gestió del sòl, i que en tot cas el que s'ha volgut i hem volgut modificar és posar el blindatge necessari perquè la seva reivindicació, que pot ser legítima, no es transformi en principi general.

Introduir, com a quart punt, nous usos en el no urbanitzable. Tenim un debat, que no s'acaba amb aquesta modificació legislativa. I això va ser un tema també manifestat per alguns dels compareixents. El debat sobre el no urbanitzable al nostre país requerirà, evidentment, un debat aprofundit, més tranquil que el d'una ponència de llei, amb unes determinades urgències en la gestió, però que en tot cas s'haurà d'afrontar –i esperem que ho puguem fer ja des d'aquesta legislatura–, mantenint la preeminència de l'activitat econòmica agrària, ramadera i forestal, que ha estat un principi fonamental manifestat per aquells compareixents, els mateixos del sector i aquells que han vingut a parlar des del món professional i el món acadèmic; promovent, això sí, l'accés als valors arquitectònics, culturals, paisatgístics i de llarga tradició agrària, i, per què no dir-ho, quasi antropològica i històrica, que hi són, en el no urbanitzable.

Hem pogut donar resposta a demandes que encara no la tenien, com podria ser tot el tema que fa a la gestió, la preservació i la conservació de les bordes i cabanes de pastor de la Vall d'Aran, un tema especialment estimat pels aranesos i les araneses, que els socialistes de la Vall d'Aran van voler posar justament també en el debat d'aquesta llei, que el nostre grup va recollir i que va provocar també un debat interessant al si de la ponència, però que li hem donat una solució important. I, fins i tot, hem obtingut que l'exposició de motius expliqui que aquestes peces de l'activitat agrària, com poden ser les cabanes i les bordes de pastor de la Vall d'Aran, però també les casetes i els masets de les Terres de l'Ebre o d'altres construccions del no urbanitzable, tinguin una nova ordenació que les preservi, que les garanteixi, no per a l'ús residencial, com bé queda aclarit, però sí per tot allò que fa referència al fet que per als col·lectius que les utilitzen, doncs, són necessàries.

Vagi, per tant, un reconeixement al treball d'aquests grups territorials de la Vall d'Aran, en especial, els companys de la Vall d'Aran que ens han fet arribar aquesta temàtica, aquesta problemàtica, perquè l'hem poguda introduir. «Introduir» era la intenció de la llei, i després a través de les modificacions de l'articulat pel que fa al tractament del no urbanitzable.

Un altre punt que, per nosaltres, ha estat important és la possibilitat d'haver introduït noves figures de planejament necessari i que el país espera que es desenvolupin, com és el tema del Pla territorial sectorial agra-

ri. En el debat de la darrera legislatura sobre el món agrari a Catalunya, era un dels temes, una de les conclusions. Ens plantejem un debat tranquil i mesurat també en aquesta qüestió. El país ha viscut durant set anys un esforç i un treball de planejament molt interessant, molt acabat. Érem un país que teníem greus deficiències en matèria de planejament. I aquesta tasca del planejament, que provoca en alguns sectors una certa al·lèrgia, doncs, realment és una de les capitals més importants que el país té, però no s'acaba aquí, sinó que, justament, és el planejament sectorial el que ha de continuar.

Tenim un pla territorial sectorial d'habitatge que també haurà de ser presentat i aprovat, i hem de començar els treballs en aquest sentit en el Pla territorial sectorial agrari, el que demanaven els representants del sector agrari, en especial de la Unió de Pagesos. I aprofito per saludar la senyora Maria Rovira, de la direcció d'Unió de Pagesos, que aquí ens acompanya.

Després, ens hem sumat, també, a aquesta modificació dels plans directors urbanístics destinats a noves finalitats econòmiques i socials. Però sí que hem plantejat la subjecció d'aquests nous plans al planejament territorial ja aprovat, perquè entenem que no podem tornar a crear una nova figura, sense que vinculi, sense que es relacioni amb aquells que ja havien estat aprovats en les etapes anteriors.

I nosaltres entenem que... –perquè el país ho té, perquè hi ha problemàtiques específiques i així se'ns va explicar per part d'alguns dels redactors de la llei–, que necessitaven donar resposta a aquestes demandes d'interessos supramunicipals, de caràcter social i econòmic que requerien, doncs, una ampliació d'aquesta figura.

I, per últim, com a punt també fonamental, acordar una nova regulació del règim del percentatge de deure de cessió. Hem tingut un debat interessant. Perquè nosaltres no volíem que baixés del 15 per cent, en la modificació del planejament, els deures de cessió. S'ha fet una modificació del 10. Faré una explicació diferenciada de la que s'ha fet abans: no comencem pel 10 per cent, nosaltres diem el 15 per cent a tot arreu, és el deure de cessió, el 10 per cent en alguns casos, en especial sobretot aquells llocs en què es pugui impulsar l'activitat econòmica en aquesta via.

Volem que els ajuntaments puguin gestionar millor una situació especialment delicada dels seus recursos, que són els recursos públics. Volem que les millores puguin animar una certa dinamització econòmica amb impuls públic. Volem garantir fórmules d'equitat en la gestió del patrimoni comú. Volem garantir racionalitat –racionalitat– i preservació de les noves modificacions en l'ús del no urbanitzable –racionalitat i preservació. Volem reforçar les capacitats de l'Administració pública davant la temptació organitzada de certs grups de pressió. Volem consolidar –volem consolidar-la– la preeminència del planejament territorial i urbanístic sobre la liberalització mal entesa, o sobre les intencions dels usos perversos del sòl que algun sector, que algun promotor pugui tenir en el seu camp.

Però és cert, també, que hem mantingut en aquest debat, hem ampliat a d'altres aspectes, i voldria fer una referència específica a una disposició addicional que s'ha incorporat a partir de les nostres esmenes que fa referència a les urbanitzacions, als municipis de Catalunya que tenen urbanitzacions, aquestes dues mil urbanitzacions ja disperses pel territori de Catalunya, que a vegades se sustenten amb municipis d'escassa població, i, per tant, municipis petits amb dificultats per a la seva gestió.

Hem aprovat una addicional, justament, que és una porta a resoldre les dificultats específiques que en el moment actual estan vivint molts d'aquests municipis amb la gestió de les seves urbanitzacions. I aquesta és, per a nosaltres, una de les conquestes importants d'aquesta modificació. Se'ns han adreçat alcaldes i alcaldesses que ens diuen: «Ens hem acollit a un instrument excepcional, tendre, encara, espero que no es mori», perquè hi ha dos anys sense convocatòria del Fons de projectes en urbanitzacions, amb dèficits urbanístics. Ho hem de salvar, conseller. Ho hem de salvar, perquè les urbanitzacions amb dèficits urbanístics a Catalunya, que són sis-centes i que afecten a molts municipis, necessiten del suport públic. I aquests ajuntaments, ja que ara fem una falca, justament des de la llei obrim aquesta porta perquè puguin fer per fases el procés d'urbanització; fer per fases el procés de responsabilitat; fer per fases el procés de finançament, doncs, puguin tenir una resposta i un suport contundent del Govern en aquesta matèria.

Hem introduït aquesta addicional i considerem que ha de ser un instrument bo, un instrument de treball realment eficaç, perquè el conjunt del sistema urbanístic avanci, i, sobretot, per poder resoldre en aquestes urbanitzacions, que evidentment són urbanitzacions amb dèficits urbanístics, puguin, de forma progressiva, perquè sabem que no podrà ser d'altra manera, doncs, pugui d'aquesta forma, també, avançar.

Hi havia alguns recels i algunes cauteles en el planejament, i jo voldria, sobretot, aturar-me en una d'elles: la constitució de les garanties davant dels ajuntaments per part dels promotors en un àmbit urbanístic determinat.

La llei parlava..., deixava el concepte de la necessitat i de la importància de la constitució de la garantia, com un valor genèric; però, en canvi, els terminis de la garantia desapareixien. L'Associació de Municipis i la Federació de Municipis es van adreçar de forma especial a tots els diputats de la comissió per dir-nos: «Aquest és un instrument, la garantia, que no queda prou ben resolt en la llei.»

Hem pogut tornar a introduir el termini per a la constitució d'aquesta garantia, d'un any –d'un any–, que és un temps prou suficient perquè pugui un promotor en l'actual circumstància econòmica que viu el país i la seva empresa –el país i la seva empresa– per poder resoldre tirar endavant en un determinat sector urbanístic.

Deixeu-me, també, que pugui assenyalar dos aspectes més per acabar la meua intervenció. Una de les qüestions que, per nosaltres, ha estat de forma molt impor-

tant, és la modificació que plantejava la llei dels estàndards dels espais lliures en municipis petits: aquella cessió de vint metres quadrats per cada cent metres quadrats. Us haig de reconèixer que el conjunt de les persones consultades per aquest diputat i pel nostre grup, no en tenen una opinió unànime. I tant és així que hem estat exclusivament dos grups els que hem demanat la supressió d'aquest article.

Retiro, per tant, president... –la retiro, per tant–, l'esmena 113; però sí que voldria deixar constància que hem de vetllar per al desenvolupament d'aquestes reserves. I, per tant, una de les qüestions importants que nosaltres..., s'ha acotat a partir d'una esmena d'Esquerra Republicana el sostre de població d'aquests municipis per fer aquesta modificació; però, en tot cas, nosaltres volem vetllar pel desenvolupament de la modificació d'aquest article per al que pugui tenir d'espais lliures en els municipis petits.

I una altra qüestió també, president, que demanarem la votació separada de l'article 6 bis, un article que fa referència als usos del subsòl i de quina forma l'ús del subsòl pot modificar els paràmetres d'edificabilitat d'un edifici. Això afecta de forma molt important el sector comercial i, sobretot, a les grans superfícies comercials. No volem ser... –i així ho hem acordat amb el Grup de Convergència i Unió–, no voldríem que aquesta modificació afectés econòmicament aquests sectors, sobretot en aquestes circumstàncies. I, per tant, doncs, voldríem demanar la votació separada per manifestar-nos en contra.

Manifestem el nostre vot favorable, president, a la darrera transacció feta sobre la base de l'esmena 315 del Partit Popular, que mantenim l'edifici de les ARE, les àrees residencials estratègiques, tant combatudes en èpoques anteriors per alguns grups d'aquesta cambra, que ara tenen la responsabilitat, però avui reconegudes estructuralment la seva importància i el seu rol, que es pugui fer algunes modificacions per: o modificar-les, deixar-les sense efecte, o per a reduir-les, però exclusivament –exclusivament– quan es constitueixen circumstàncies absolutament excepcionals, i que no sigui la norma, sinó que sigui l'excepció; i li donarem suport també, evidentment, per fer un seguiment acurat d'aquesta modificació.

Acabo la meva intervenció, president, agraït a tots els ponents, agraït als lletrats del departament, agraït als directors generals, amb els quals hem treballat de forma molt acurada i detallada en tots aquests aspectes, i, en especial, al senyor Xavier Muro, lletrat de la comissió, que ens ha pogut ordenar en moments dels debats, els embolics que a vegades provoca una tramitació tan complexa com és la Llei de l'urbanisme.

Espero que aquesta modificació tingui un bon suport de la cambra, però, en tot cas, ho torno a dir, nosaltres la fem perquè pensem que els municipis de Catalunya, que són la peça clau de la institucionalitat catalana, conjuntament amb la Generalitat, tinguin en aquesta època de crisi les millors eines per poder gestionar l'urbanisme, el patrimoni de tots.

Moles gràcies, president. Gràcies, diputades, diputats, conseller.

El president

Gràcies, il·lustre diputat. També, per posicionar-se sobre el text i per defensar les esmenes reservades, té ara la paraula l'il·lustre diputat del Partit Popular de Catalunya, senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, bé, el Partit Popular quan va entomar aquesta modificació legislativa, entenia que havíem de perseguir tres objectius fonamentals, segons el nostre parer. El primer d'ells seria adequar la legislació urbanística a la realitat econòmica que estem vivint, la realitat de crisi econòmica. Enteníem o partíem d'una afirmació molt simple, però crec que també, alhora, molt evident. No podem tindre la mateixa legislació urbanística en temps de creixement o de fort creixement que en temps de crisi econòmica. Això, que és una evidència, comportava adequar la legislació urbanística de Catalunya.

El segon gran objectiu que nosaltres ens vam plantejar o enteníem que s'havia de plantejar en aquesta modificació legislativa era la supressió de la burocràcia injustificada en el procediment urbanístic, en l'àmbit urbanístic; és a dir, la simplificació al procediment urbanístic.

I el tercer gran objectiu que ens plantejàvem, des del Partit Popular, és que els ajuntaments, els ajuntaments de casa nostra, tinguessin un paper més protagonista en el procediment urbanístic, es reconegués una major autonomia municipal i que el seu paper no es limités a ser una administració de segona que havia de ser constantment tutelada.

Aquests tres grans i principals objectius que ens vàrem plantejar..., i és amb aquesta voluntat que vam entomar el debat de la totalitat, que no vam donar suport a les esmenes a la totalitat presentades i als treballs de la ponència. I ara, un cop finalitzats els treballs, el que ens preguntem és quin ha estat el resultat de tot aquest treball legislatiu.

Nosaltres creiem que hem pogut avançar i que s'han assolit parcialment els objectius plantejats. Per això, el nostre Grup Parlamentari, el Grup Parlamentari del Partit Popular, donarà suport a totes aquelles modificacions legislatives que vagin en el camí d'assolir aquests objectius.

Però crec que, alhora, malgrat reconèixer aquest avenç, crec que no hem assolit plenament aquests objectius. I entenem que el Govern caldrà, en el futur, que continuï avançant en l'assoliment d'aquests objectius. I des d'aquest punt de vista ja li fem l'oferiment conseller que, si el Govern té aquesta voluntat, trobarà la col·laboració del nostre grup parlamentari.

Nosaltres sí que volem destacar, ara, dos elements substancials, que el senyor Labandera hi ha fet referència i que nosaltres hi volem aprofundir.

En primer lloc, l'esmena transaccional a l'esmena 315 que el nostre grup, conjuntament amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, hem presentat davant

de la Mesa i que ha estat lliurada al conjunt de grups parlamentaris. És la que fa referència a la possibilitat de modificar les àrees residencials estratègiques –les ARE. Per nosaltres és ben segur, eh? –i li ho reconeixem, senyor Labandera–, que aquesta figura va néixer amb bona voluntat; amb una voluntat de satisfer la demanda d'habitatge i la demanda d'habitatge de protecció. Li reconeixem aquesta voluntat respecte a com va néixer aquesta figura. Però, de la mateixa manera que fem aquest reconeixement, de forma taxativa, també li diem que ben segur que no s'han complert els objectius que es van plantejar quan vostès van planificar o van dissenyar aquesta figura de planejament.

Jo crec que la realitat s'imposa, senyor Labandera; la podem edulcorar tot el que vulguem, però la realitat s'imposa: les ARE no han funcionat –no han funcionat–, és la realitat; entre altres coses, perquè, si haguessin funcionat, no hauria estat necessari presentar l'esmena transaccional que s'està presentant. Perquè el que s'està plantejant amb aquesta esmena transaccional és que, en aquells casos en què es manifestin disfuncions essencials entre les determinacions que havien establert les àrees residencials estratègiques, les anomenades popularment «ARE», i les necessitats de sòl actuals i futures per crear nous habitatges es pugui deixar sense efecte, l'ARE aprovat, o reduir la delimitació i l'ordenació que feia l'ARE.

Per tant, amb aquesta disposició addicional el que es fa, a més a més, és introduir el procediment específic per dur a terme aquest deixar sense efecte o reduir l'ordenació i delimitació de les ARE. I entenem que, en aquest procediment, té un paper cabdal el municipi a l'hora de participar-hi d'una forma activa. És a dir, nosaltres estem convençuts que aquest procediment el Govern no l'emprarà si no hi ha una codecisió per part de l'ajuntament afectat.

I, alhora, aquest procediment especial no impedeix que, en cap cas, els plans directores urbanístics que contemplin les ARE es puguin modificar per a altres finalitats, seguint el procediment general establert a la Llei d'urbanisme.

Per tant, nosaltres creiem que, amb aquesta transaccional, del que estem dotant els ajuntaments és d'una nova eina per, davant de la situació econòmica en la qual es troben, en la realitat de crisi econòmica en què es troben, puguin decidir –si així ho consideren adient– reordenar o deixar sense efecte aquesta ordenació que s'havia fet a través de l'ARE.

Però, dit des de l'absolut respecte, senyor Labandera, si es planteja aquesta qüestió és, precisament, perquè les ARE, malgrat la bona voluntat en la seva concepció no han funcionat a casa nostra.

L'altra referència que vostè ha fet i crec que per nosaltres és fonamental –i, aquí, hi hauria un canvi substancial en el que s'havia plantejat fins al moment– és l'article 6 bis; article 6 bis que nosaltres ja en el dictamen vam votar en contra l'esmena que l'introduïa i que, en aquest sentit, crec que atemptava..., si ho vol, diguem-ho d'una altra manera, que posava traves importants al desenvolupament de l'activitat comercial a casa nostra. I, per tant, creiem que, en la situació eco-

nòmica que estem vivint, no només no hem de posar traves, sinó que hem de posar facilitats a la nostra activitat econòmica, i també a l'activitat comercial. I, per tant, nosaltres ens alegrem, doncs, que puguem trobar un consens en deixar sense efecte aquest article, perquè creiem que el sector ens ha posat en evidència a tothom, si s'aprovava en els termes en què es plantejava, ficava moltes pegues al desenvolupament present de l'activitat comercial a casa nostra. Per tant, satisfacció a l'hora de coincidir en aquesta qüestió.

També hi ha hagut dues esmenes tècniques que s'hi han incorporat després del dictamen de la comissió i que, per tant, nosaltres compartim i no tenim res a dir al respecte.

Creiem també, i és un aspecte positiu d'aquestes modificacions, que s'ha avançat molt en el fet de millorar la normativa que afecta el món agrari. I aquí hi ha un paper destacat i que cal reconèixer a la Unió de Pagesos; que ha fet un esforç d'explicar quina és la realitat, d'aportar solucions que, en gran part, avui, en aquesta modificació es poden veure, doncs, reflectides en el text legislatiu. I, per tant, nosaltres reconeixem aquest paper actiu de la Unió de Pagesos, sobretot, perquè s'ha buscat garantir que es pugui desenvolupar l'activitat agrària i ramadera a casa nostra amb qualitat i, alhora, també fent-ho compatible i preservant-la, aquesta activitat agrícola i ramadera, amb altres usos –que se n'incorporen de nous– que també han d'afavorir el desenvolupament econòmic d'aquest entorn agrari i ramader, i que la suma de tots aquests usos ha de permetre desenvolupar i ha de permetre que molts ciutadans de casa nostra puguin continuar vivint en els seus municipis i en les seves viles, i no hagin de marxar per falta d'oportunitats econòmiques. Però s'ha buscat aquest equilibri i aquesta protecció, alhora, que nosaltres compartim, de l'activitat agrària i ramadera; i, per tant, a nosaltres ens satisfà aquesta qüestió.

Un altre aspecte també –que a nosaltres, finalment, ens satisfà– és que hi haurà els representants dels col·legis professionals..., estaran presents en les comissions territorials d'urbanisme o en els informes tècnics, doncs, preparatoris d'aquestes comissions territorials d'urbanisme, malgrat el que nosaltres entenem que era la voluntat inicial del Govern. És a dir, nosaltres vam assistir a totes les compareixences i, si en una qüestió van ficar i van mostrar la seva preocupació els col·legis professionals, és..., temíem que aquesta participació que fins ara havien desenvolupat, amb la modificació legislativa, doncs, desaparegués aquesta implicació de col·legis professionals i Administració.

Finalment, queda clar en el text que podran continuar participant, i nosaltres ens n'alegem, i, sobretot, perquè entenem que és cabdal aquesta col·laboració dels col·legis professionals i l'Administració a l'hora, doncs, d'impulsar o decidir o ordenar els procediments urbanístics.

També –i vostè ho ha esmentat amb més extensió, i, per tant, per manca de temps, no m'hi entretindré tant–, s'introdueix un conjunt de mesures que van en la línia d'afavorir els ajuntaments, la gestió dels instruments urbanístics, tant siguin de planejament com

de gestió, davant d'una realitat de crisi econòmica. I, per tant, s'introdueixen modificacions, que nosaltres veiem bé, a l'hora que aquests ajuntaments, que aquestes administracions locals, puguin tindre uns instruments més adequats per al seu desenvolupament urbanístic, i, per tant, totes aquestes qüestions a què vostè s'ha referit les podem compartir a l'hora de dotar d'aquests instruments els nostres ajuntaments.

Nosaltres sí que hem mostrat algunes diferències respecte a alguns aspectes que s'han plantejat.

Vostè ha fet referència, senyor Labandera, al termini de constitució de les garanties. Nosaltres entenem que havia de ser més llarg. La realitat econòmica jo crec que s'imposarà. I que, per tant, hem d'afavorir que aquesta constitució de les garanties..., puguem donar un termini més llarg als promotors.

Ha parlat dels deures de la cessió de sòl. Compartim la petita modificació que s'introdueix en el text legislatiu. Però vostès saben perfectament que hauria anat molt més enllà, i, per tant, creiem que, des d'aquest punt de vista, es podia haver avançat una mica més en la idea de fer un urbanisme sostenible, socialment i econòmicament també. I, per tant, creiem que ens hem quedat curts, compartim el que s'ha fet. Creiem que hauríem d'anar una mica més enllà.

Un aspecte clar que ens demanava –i vostès ho van sentir igual que nosaltres– l'Associació de Micropobles de Catalunya: la possibilitat de suprimir els catàlegs de masies i cases rurals. Jo crec que el text legislatiu dóna la raó i avala aquesta proposta, perquè, malgrat mantenir-los, després introduïm una disposició que el que permet és fer l'actuació malgrat que no hi hagi aquest catàleg.

Reconeixem aquesta porta del darrere davant d'una realitat que s'imposa, de la dificultat de molts ajuntaments de poder-se dotar d'aquest catàleg, de la realitat que molts pocs ajuntaments disposen d'aquest catàleg, i de l'evidència, que el president de l'Associació de Micropobles de Catalunya ens va dir, que molts cops es fiquen en perill possibilitats d'activitat econòmica per l'aplicació d'aquest catàleg. I aquesta és la realitat de casa nostra. Ens podem posar una bena als ulls o no ens la podem ficar. Però això és el que ens diuen, precisament, aquests ajuntaments que estan més implicats a l'hora de la rehabilitació de les masies i cases rurals.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres hauríem sigut més valents, hauríem suprimit aquest catàleg. Aquí s'ha fet una operació mixta: mantenim el catàleg, però, alhora, permetem actuar malgrat que no es tingui aquest catàleg. Per tant, com deia abans, entenem que s'avalua el que nosaltres demanem.

Respecte als sectors d'interès supramunicipal..., nosaltres podem compartir que el Govern pugui tindre una eina de caràcter excepcional –i subratllem «de caràcter excepcional»– per a la implantació de determinades activitats econòmiques o equipaments o infraestructures.

Aquí s'ha volgut, en la intervenció del conseller, vincular-ho només a l'activitat econòmica. Nosaltres

creiem que, en el redactat que s'inclou amb el text legislatiu hi cap tot. I quan diem «hi cap tot» és que és una definició tan genèrica que es pot vincular a l'activitat econòmica o es pot vincular a moltes altres coses. I això és el que ens preocupa, que el que, des del nostre punt de vista, s'ha de concebre com un instrument excepcional s'acabi convertint en un instrument ordinari, i, per a determinades comarques, aquest tipus d'instrument molt pocs sabem el que vol dir. Molts cops, en comarques com la nostra, l'Anoia o l'Alt Penedès, aquest tipus d'instrument vol dir que acabem incorporant en el nostre territori determinats equipaments que altres indrets del país no volen per al seu territori. I, per tant, instrument excepcional del Govern, sí; la definició que s'ha fet en el text la veiem tan genèrica que hi cap tot, hi cap..., per qualsevol raó i en qualsevol moment, serà aplicable. I, per tant, aquells que donen suport a aquest tipus de mesures, després, quan s'apliquin al territori, hauran de ser conseqüents a l'hora d'aquesta defensa.

Nosaltres també establíem algunes propostes per agilitar els projectes d'urbanització; també proposàvem mesures per afavorir el coneixement dels instruments de planejament urbanístic, i, alhora, també, respecte a la restauració fàctica de la realitat fàctica i el règim sancionador.

Nosaltres ja ho vam dir en el debat a la totalitat, li ho vam dir al conseller, que, en aquells casos en què es cometia una infracció i es detectava, el projecte de llei inicial preveia que es podia reduir la sanció en un 90 per cent si es tornava a la realitat fàctica d'acord amb l'ordenació. Després del procés de ponència, aquest percentatge ha passat al 80 per cent, que nosaltres creiem que és absolutament excessiu. I nosaltres creiem que donem un missatge equivocat, que és allò de: «Vostè incompleix, però, si l'inxampen, li sortirà bastant barat, si s'adequa a la normativa.» Per tant, creiem que és un missatge perillós; ja vam dir-ho en el seu moment i mantenim la nostra tesi, i nosaltres plantejàvem un 50 per cent.

I, finalment, hem corregut molt al Parlament, ara caldrà veure –i aquesta serà la responsabilitat del conseller– si el Govern també correrà en el desplegament reglamentari; perquè no tindria sentit que des del Parlament correguéssim molt, si, després, el Govern no va al mateix ritme que va el Parlament.

Per tant, aquí estarem molt amatents si aquesta modificació entra ràpid en vigor, perquè s'aprova amb rapidesa el reglament, o veiem com part d'aquest text legislatiu no es pot aplicar per manca d'aprovació del reglament.

I, per acabar... –senyora presidenta, acabo molt ràpidament–, hem dit que nosaltres plantejàvem tres objectius a l'hora de plantejar aquest reforma, que eren: l'adequació de la legislació urbanística a la realitat de la crisi econòmica, la supressió de la burocràcia i un paper més actiu dels ajuntaments en el procés urbanístic.

Nosaltres creiem que el Govern, malgrat que ha avançat en la bona direcció, s'ha quedat a mig camí. Creiem també, senyor conseller –i així li ho diem cla-

rament–, que la realitat s'acabarà imposant i que el Govern haurà de continuar caminant per a l'assoliment ple d'aquests objectius. I, per tant, en el moment en què estigui disposat el Govern a fer i a continuar aquest camí comptarà amb el suport del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, aquesta és la cinquena llei òmnibus, la sisena vindrà –esperem que modificada– amb la llei de mesures.

També vull dir, per això, que el Govern va fer bé, en aquest cas, en separar aquesta llei del conjunt de les altres òmnibus. I vull dir, en ares de la veritat, que aquesta ha tingut un tractament diferent del que havien tingut les anteriors. I vull agrair a la senyora Meritxell Roigé el capteniment. S'hi ha referit, aquí hi ha hagut treball en comissió de veritat; el departament hi ha col·laborat; s'han acceptat suggeriments, i, per tant, ja avenço que, malgrat que el posicionament global és contrari pels motius que ara diré, no deixarem de manifestar-nos a favor de 30 articles i 5 disposicions, i altres temes que s'han consensuat.

Ara bé, deia el conseller Recoder: «L'urbanisme, la normativa urbanística, en aquest moment, és una tramba per al desenvolupament econòmic del país, tenim càrregues inassumibles i la regulació administrativa és molt feixuga.»

Creiem que el Govern i el Grup de Convergència parteixen d'un diagnòstic equivocat, realment, del que està passant en el territori i amb l'urbanisme; que és cert que ha estat en el centre, ha estat un dels elements clau de la crisi social i econòmica i ambiental que pateix el país. Però, si volien fer unes mesures provisionals per atendre problemes que s'havien detectat en la tramitació de determinats aspectes, s'han passat. I si volien fer la reforma que necessita segurament l'urbanisme per abordar l'urbanisme del segle XXI, un urbanisme per fer pobles i ciutats sostenibles, s'han quedat curts. I la veritat és que la proposta de modificació que ens proposen és parcial, presenta aspectes d'improvisació que no poden negar, perquè fins a l'últim minut hem anat afegint i traient articles, i sobretot és provisional. El fet que plantegin la formulació del reglament en divuit mesos i que no hi hagi una disposició que digui que obligui el Govern a fer una refosa, vol dir tant com que d'aquí a mig any o d'aquí a pocs mesos tindrem un altre text de reforma de llei d'urbanisme. Potser serà bo. Però, en tot cas, recordem que venim no d'una llei de l'any 2000, sinó d'una modificació del 2009, perdó, del 2004, modificada el 2009 i refosa el 2010.

Però anem per què dèiem que té aquest diagnòstic equivocat. La culpa no és de la regulació, és a dir, la culpa no és de la protecció del territori ni del medi ambient, la culpa no és dels habitatges de protecció oficial, la culpa no és que s'hagi de cedir a la comunitat una part de l'aprofitament urbanístic net que es generi per l'acció urbanitzadora. Tornem a la música de sempre. Sembla que alguns promotors immobiliaris no s'han tret encara unes ulleres que ells mateixos han reconegut, per altra part, que aquest model urbanístic no funcionava. I nosaltres hem presentat esmenes en aquest sentit, i després m'hi referiré, per redefinir quin ha de ser l'objecte de l'acció urbanística i com tractar les plusvàlues urbanístiques.

Diem «aspectes positius», i s'ha dit aquí: s'ha treballat bé en l'aspecte del sòl no urbanitzable amb una part, amb la part de dinamitzar el territori, de permetre –ja s'ha dit– determinades activitats complementàries i fer-les compatibles amb l'activitat agrària, simplificar determinats tràmits... Ara bé, també és veritat, com ara diré, que s'ha partit d'una profunda visió del territori no urbanitzable, del rural i del forestal, com a contenidor d'allò que no es vol en les proximitats de les zones urbanes, i amb una desconfiança cap al que pugui fer el món local, l'Administració local, en les comarques i territoris de l'interior.

Agrair aquí l'aportació que s'ha fet des d'Unió de Països, el contacte que hem tingut. Creiem que es fa compatible la dinamització econòmica, la possibilitat d'ocupar el territori amb activitats, amb el manteniment de la funció d'aquest territori, que és l'activitat agrària i ramadera.

Tema clau d'aquesta llei, que no es pot passar per alt: la creació dels sectors d'interès supramunicipal. I aquí és on vull dir que, respecte al territori, a la planificació territorial i respecte a l'autonomia municipal, res. I si estan atents a quina ha estat la primera resposta del Govern avui quan se li ha parlat de Las Vegas europees, d'Eurovegas, entendran per on vaig.

Miri, només els diré què diu l'article 37, que crea aquesta figura tan especial. És la que permet crear els sectors d'interès supramunicipal. «actuacions d'especial rellevància social, econòmica o de característiques singulars que promou la Generalitat mitjançant l'elaboració de plans directors que permeten directament la transformació urbanística del sòl». I, senyors socialistes, amb tot el respecte i amb tot l'afecte, ha dit el senyor Labandera: «Però hem posat una condició, que es respecti el planejament territorial.» Sí, vol que li'n llegeixi –potser li ha passat per alt– la part final? Diu: «En el cas que l'actuació d'interès territorial no estigui prevista en el planejament territorial, és requisit previ per a la formulació i l'aprovació d'un pla director urbanístic l'acord de la Comissió de Política Territorial.» Ja ens hem acabat el planejament territorial i passa a ser actuació d'interès territorial. Home! –home!

I després, per acabar-ho d'afegir, els plans especials autònoms, urbanístics autònoms: també una perla de la corona si sabem què és el que ens ve al damunt. L'article que regula aquests plans, l'article 21, ens diu

que amb aquests plans especials es pot aprovar implantar en el territori infraestructures no previstes en el planejament territorial, ni urbanístic!, relatives a tota mena de sistemes de comunicació, equipaments comunitaris –els sona, als pagesos, què són els equipaments quan es posen al medi rural?– o de caràcter general. I què passa? Doncs, que molt bé, que aquests plans especials determinen desenvolupaments no previstos en el planejament territorial o urbanístic i poden fer el que volen. Per tant, això del respecte al territori i a l'autonomia local... Perquè, és clar, això va acompanyat del corollari: cap participació dels ajuntaments afectats en aquest tema. Per als habitants del territori i per als ajuntaments. No hi poden dir re; se'ls escolta, i, si diuen quelcom, l'informe de la Comissió Territorial d'Urbanisme passarà pel damunt.

Per tant, això del respecte al municipalisme, quan sabem quins són els desitjos del Govern respecte a determinades implantacions territorials que ens vénen a sobre i moltes altres –i moltes altres– que susciten rebuig en el territori, ens ha de preocupar. I això ens preocupa. Perquè a més vull deixar-ho clar: nosaltres fins i tot vam fer esmenes en aquest sentit, en el sentit que sí que diuen els socialistes però que no ha sigut veritat, que era dir «sempre que, si cal, es modifiqui el planejament territorial i s'hi incorporin els criteris d'integració territorial i d'avaluació ambiental», i no és així, senyor Roberto Labandera. No és així, perquè quan volen s'ho carreguen. Jo ho dic perquè tots venim, tots, d'una vocació municipalista i de preservació del territori, i ens estem carregant un planejament territorial que a través de tot el projecte de llei s'obvia. Cada vegada que vam fer una esmena dient: «Ep!, s'haurà de respectar el planejament urbanístic i territorial i sectorial. –No cal, ja sortirà en l'informe integrat, l'informe integrat que farà la comissió territorial, que agafarà els aspectes territorials i ambientals.» Sistemàticament s'obvia això.

Per exemple, en el tema de les avaluacions ambientals, d'acord, estem d'acord i ho vam dir, que es faci un procediment unificat; però vam plantejar una esmena ben simptomàtica. Què passa quan dins del mateix departament l'òrgan ambiental, que hi és, formula un criteri discrepant, hipotètic, respecte a l'òrgan urbanístic? Nosaltres dèiem, com es deia abans: en aquest cas, encara que estigui en el mateix departament, que sigui el Govern de la Generalitat qui hagi de resoldre. No, qui resol és el conseller. Per tant, *yo me lo guiso, yo me lo como*, tot queda a casa i, en tot cas, ja sabem quins són els criteris que es prioritzen. Això ho vam dir des del dia que es van integrar urbanisme i medi ambient en el mateix departament.

L'altre gran tema: la disminució o exempció de les cessions d'aprofitament urbanístic a favor de les administracions actuals i de les reserves per HPO. Aquesta és la cantarella: «És que no podem especular prou. És que els números no surten.» En això, vull recordar que el 2009, com aquí també ha recordat el conseller, quan es van introduir aquestes majors càrregues, veníem del cas Pretòria; se'n recorden, del cas Pretòria? I llavors el jutge Garzón, que llavors era jutge, va descobrir que les plusvàlues generades per l'activitat urbanística,

amb el 90 o 95, o 80 per cent en el millor dels casos, s'apropriaven privadament. I va dir: «¡Caramba! Com pot ser, això?» Llavors vam córrer tots: vam modificar els articles, s'havia de dir qui eren, quants eren, qui havia comprat, qui havia venut, i vam incrementar. Any 2009, pèndol, passem a l'altre costat, tornem a la barra lliure.

Nosaltres vàrem presentar esmenes que crec que mereixien més consideració i que haurem de tornar a fer un model absolutament modern, senyor conseller. Definim quin és el model territorial que volem, quin és el producte urbà que volem, claus en mà –infraestructures, equipaments, dotacions, serveis, edificació–, fem l'estudi econòmic i social, fem l'estudi d'habitatge... Que hi ha plusvàlua? La plusvàlua excedent, després de la legítima retribució dels promotors, és de l'ajuntament o de l'Administració actuant. Que no n'hi ha? Que no n'hi hagi, però anem a veure el resultat final. Perquè això de dir «moltes càrregues»..., depèn: a vegades són moltes, a vegades són poques; a vegades aquestes càrregues haurien d'anar per fer infraestructures o dotacions escolars, sanitàries, recreatives en la mateixa actuació, o a vegades no dona de si i hauria de quedar còmput zero, saldo zero, perquè l'Administració diu: «No, no, miri, ja em va bé que faci això, encara que vingui molt just, no em doni re.» Però el que no pot ser és *tutti quanti* o en funció de quin territori estigui. Nosaltres estem d'acord que en sòl urbà s'hagi descomptat l'edificació existent, i els usos existents a calcular... No és un tema d'«incautació», eh?, això que diuen: «És que voleu “incautar”.» No, no, volem models urbans finalistes.

I què diem amb la modificació? Amb l'aprofitament mitjà, una altra cosa amb què no podem estar d'acord. En lloc de dir que es destini a polítiques de sòl i habitatge, eliminem la part d'habitatge. I llavors, com que la situació dels ajuntaments és realment dolenta, ho reconeixem: «Aquí teniu una bossa.» Allò que era sagrat, el producte de l'aprofitament mitjà urbanístic, la cessió d'aprofitament, que ha d'anar a nodrir el patrimoni de sòl i habitatge dels ajuntaments, es pot gastar a pagar obres urbanitzadores, a pagar despeses que tingui l'ajuntament, en lloc de dir: «Invertiu en el mateix sector, claus en mà. Construïu l'escola, construïu la guarderia, construïu el centre sanitari, construïu la infraestructura, el que calgui, però invertiu aquí o feu habitatge», no, el tema és que puguem tirar mans a aquest calaix, en comptes de dotar d'unes finances sanejades els ajuntaments, que és el que necessiten. Recursos, no; tirem de la bossa, i tots cap aquí.

Un altre tema fonamental: tornem a consagrar la retenció especulativa de plusvàlues virtuals, una cosa que s'havia corregit amb la Ley del suelo. Si un planejament, un territori, s'ha requalificat com a urbanitzable, té una agenda d'execució; si no s'executa en aquest període de temps, no consagrem plusvàlues expectants virtuals, no creem expectatives falses. Si qualifiquem és per executar; si no s'executa, torna a ser no urbanitzable, i fugim de les històries de: «No ho podem requalificar, perquè ens demanaran una indemnització...» Doncs, tornem a deixar que es prorroguin terrenys qualificats urbanísticament sense que s'exe-

cutin. Per què? Quina necessitat? Anem programant i anem executant en la mesura que sigui necessari, i, si el conseller diu que hem de fer-ho més amb sòl urbà consolidat, totalment d'acord. Per què aguantar aquestes expectatives? Per què?, per arreglar els balanços dels bancs i caixes, com ha fet el Govern de Madrid, que ha passat molt desapercebut, prorrogant la desprogramació, perquè així puguin mantenir el valor expectant, en lloc de reconèixer que ha estat una operació especulativa i que allò és sòl rústic, perquè és tal i no hi ha qui el promogui? No, mantenim plusvàlues expectants, i això no és el que necessita el país.

Després, respecte al model d'habitatge, de reserves d'habitatge, nosaltres també vam fer una esmena ben interessant, amb la famosa història de si n'havíem d'eximir municipis o no municipis. Vam dir: «Escolta, aprovem el Pla territorial sectorial de l'habitatge», que el tenen al calaix, senyor conseller. Adapti'l, modifiqui'l, justifiqui'l, el que faci falta per adaptar-lo a la realitat actual, però tenim un pla territorial sectorial que ens diu, comarca per comarca de Catalunya, ciutat per ciutat, quines són les demandes. I nosaltres varem dir: «Amb les reserves als municipis, que si tres mil...» S'ha arreglat quelcom a través d'una esmena d'Esquerra Republicana que saludem, no?, que de fet sembla que ha deixat molt reduït el nombre de municipis que es poden eximir d'aquestes reserves. Però nosaltres dèiem: «Fem-ho d'una altra manera. Els plans territorials sectorials o els plans d'habitatge de cada comarca..., determinin quines són les necessitats.» No l'excusa: «És que aquell municipi tan petit a dalt de la muntanya no en necessitarà.» No, però potser el Pallars Jussà, o el Pallars Sobirà, o la Vall d'Aran globalment necessitaran habitatge de protecció oficial per als joves i la gent que treballa allà. Diem quants en necessita i on els distribuïm; els que facin falta els col·loquem. Tan difícil era, això? Creiem que no.

I al límit de l'autonomia, a limitar l'autonomia municipal ja m'he referit. Escolti, ens hem hagut de barrallar perquè s'admeti que en les comissions territorials d'urbanisme podran ser presents els ajuntaments. Però atenció –i per això no hi hem votat a favor i no entenem com es pot acceptar això des d'un punt de vista municipalista–, quan es tracti d'aprovar plans directors urbanístics o plans directors de sectors d'interès supramunicipal, reglamentàriament es determinarà com i quan; pot estar a la sala d'espera, se'l pot escoltar i sortir, etcètera. Tant costa? I en això sí que vam coincidir amb el Partit Popular, de dir: escolta, hi ha d'haver presència dels ajuntaments, hi ha d'haver presència de l'Administració..., dels representants de la societat civil.

En definitiva, i per no allargar-nos, també el tema de llicència, de comunicació prèvia: d'acord, però vam avisar en les compareixences que hi ha la llei que va fer l'Estat, llei orgànica, sobre sostenibilitat econòmica, que diu que les llicències de primera ocupació, etcètera, no poden donar-se en règim de comunicació prèvia. Vam demanar un dictamen jurídic d'això i ningú ens ha dit re. Nosaltres respectem l'autonomia catalana i no en farem qüestió, d'això; però, home, mireu-nos-ho una mica, el que fem, eh?

Per últim, per tant, en definitiva, s'han equivocat amb el diagnòstic, no és la llei d'urbanisme que necessitem, esperem que la puguem fer. Hi han mesures que aniran bé, que saludem i que ajudaran a sortir de la situació de crisi en què estem en determinats aspectes. Però respectem els ajuntaments, reconeixem que són els que millor coneixen el territori, escoltem la població, fem planejament territorial i apliquem-lo, que és el que necessitem per poder anar a un país que realment faci del territori –el que deia el representant del Grup Socialista–, doncs, el principal patrimoni del país, ben gestionat, amb respecte als seus valors, i que aquest valors no hagin de caure quan en determinades activitats se'ns vulgui imposar el clau per la cabota. Perquè si no és bo per al territori, si no és bo per a la seva gent, no s'equivoquin, no és bo per a Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta, senyor i senyors consellers..., senyor conseller i senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, il·lustres diputats, membres del Govern, en el debat de l'esmena a la totalitat sobre la modificació de la Llei d'urbanisme, nosaltres vam plantejar d'entrada que no donàvem suport a l'esmena a la totalitat. Enteníem que calia donar un vot de confiança a la llei, enteníem que hi havia un seguit de qüestions que no ens agradaven però que, en tot cas, esperàvem que durant la tramitació parlamentària podríem anar arreglant alguna d'aquestes qüestions, algun d'aquests temes que no vèiem inicialment clar.

A hores d'ara els podem dir que des d'aquest grup parlamentari estem en part satisfets amb la feina que s'ha fet. La senyora Roigé parlava d'una modificació molt ràpida. Jo els diria que és una modificació express, en les últimes setmanes. És a dir, és cert que va començar el setembre, vam fer les compareixences, però els últims dies allò..., la senyora Roigé tenia una certa, diguem-ne, pressa, i ha complert amb el mandat que algú li va encarregar; amb molt bones maneres, també li ho haig de dir. Però, en tot cas, sí que, segurament, si haguéssim tingut una mica més de temps..., res, poquet. Senyora Roigé, li demanàvem una mica més de temps per poder mastegar una mica la llei. Entenem que són temes suficientment importants per al país, són temes que entre tots ens hem de mirar. I em penso que hi ha hagut una bona predisposició per part de tots els ponents de la llei. I, per tant, entenem, doncs, que, bé, allargar una mica la tramitació no hauria anat en detriment de ningú i, en canvi, hauria anat en benefici de tothom.

Però, en tot cas, algunes mostres, com l'article 6 bis; algunes qüestions que ens han arribat gairebé –perdoni'm la broma– de matinada, allò..., i a última hora, ens anaven entrant pel correu electrònic: i ara una cosa

nova, no?; el mateix fet que el grup que dona suport al Govern, doncs, ha presentat també un munt d'esmenes. Requereix, doncs, que... Hi han hagut moltes modificacions i s'han fet les coses molt de pressa, però que en tot cas segurament..., i a algunes hi hem donat suport. I ha quedat clar també, doncs, que han accelerat. Hauríem d'haver anat una mica més tranquils.

Estem d'acord amb el plantejament inicial de la llei, amb tot el que són adequacions formals de sentències i de les diferents resolucions. Entenem, doncs, que aquest seguit de modificacions en definitiva el que ha de fer és dotar els operadors jurídics, els operadors urbanístics de majors garanties, de major seguretat jurídica a l'hora de prendre decisions, a l'hora de tirar endavant tot el que és la tramitació urbanística. I, per tant, doncs, des d'aquest punt de vista, tot aquest seguit de modificacions que van en aquest sentit tenen el nostre suport.

Entenem també que hi ha un seguit de mesures, de modificacions que són positives i que, per tant, també tindran el nostre suport explícit, com apuntava bé el conseller: mecanismes de simplificació administrativa per agilitzar la tramitació urbanística; com, per exemple, establir processos paral·lels per escurçar el temps però mantenint garanties jurídiques i de participació especialment dels ens locals, o bé, per exemple, la integració del procediment urbanístic i ambiental. Entenem que si la compressió d'aquests processos no va en detriment de les garanties de la mateixa Administració ni del conjunt de l'interès públic, ha de, també, tenir el nostre suport.

Nosaltres els dèiem aquell dia, també, en la defensa del nostre posicionament a l'esmena a la totalitat, que des d'Esquerra defensem un model urbanístic tendent a reorientar el desmesurat creixement urbanístic dels darrers anys cap a un model sostenible i adaptat al territori. Jo penso que en certa manera s'ha aconseguit. En altres aspectes no. I ja em referiré amb posterioritat a alguns aspectes que segueixen sent per nosaltres nocius en aquest plantejament que es fa.

Ens alegrem molt, per exemple, i tenint en compte que pensem que l'urbanisme és una manera de fer política social, una manera de generar integració, de generar cohesió, del fet que, arran d'una esmena presentada per Esquerra Republicana, desaparegui del projecte de llei la previsió de concentració de tot l'habitatge públic en un sector, com es preveia inicialment. Entenem que no podem concentrar l'habitatge públic en guetos. I això era el que feia inicialment la previsió del projecte de llei. A mi em sembla que..., a banda que altres grups també havien presentat alguna esmena en aquest sentit, ens alegrem, doncs, que l'habitatge públic segueixi mantenint aquest sentit que ha de ser un habitatge escampat en el conjunt de la trama d'una ciutat o d'un municipi per evitar precisament aquests guetos i, per tant, per donar major projecció i major fortalesa i major implicació en el territori, que permet, en definitiva, generar major cohesió social.

Entenem també l'urbanisme com un element que ha de ser respectuós amb l'arquitectura tradicional i amb el que s'ha anat fent al llarg dels anys en el territori.

I, per tant, les propostes que se'ns han presentat per poder recuperar construccions tradicionals, com s'esmentaven les bordes a la Vall d'Aran o les casetes a l'Ebre, per nosaltres també requereixen també un suport, perquè entenem, doncs, que no podem entendre tampoc el paisatge, el nostre territori com un museu en el qual no es pugui fer cap tipus d'activitat. Entenem que s'hi ha de poder actuar, com s'hi ha actuat durant molts anys. Ara, sí, vigilant que això no serveixi per depredar el territori, com sí que ha passat en altres ocasions o ha passat en territoris molt concrets. Vetllarem des d'Esquerra Republicana perquè això no passi. No volem mantenir els territoris tancats en una caixa, en una urna de vidre, perquè només es puguin mirar, sinó que entenem que han de ser accessibles, però de manera respectuosa amb el medi.

Entenem que l'urbanisme també ha d'estar adaptat a la realitat social i econòmica. I, com els deia abans, entenem també que no volem pobles de postal; de res ens serveix tenir una metròpoli molt gran, on es genera un seguit d'activitat econòmica, i tenir un rerepaís on només es va a passar el cap de setmana o el mantenim intacte. Ha d'haver-hi activitat econòmica; es poden desenvolupar diverses activitats econòmiques en aquest territori.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, la modificació del règim d'usos del sòl en terreny no urbanitzable la trobem adequada i tindrà el nostre suport; inclús també hem fet algunes aportacions que ens semblava interessant de poder treballar, algunes coses que no estaven previstes i que hem trobat una bona acceptació per part de la ponència, com el fet que aquelles construccions rurals preexistents en el territori que es puguin transformar de cara a incloure'ls en un catàleg de masies i edificacions agrícoles que permeti endreçar també paisatgísticament..., ens sembla que és donar sortida a una realitat existent avui en dia en els municipis i que no troba cap sortida; queden allà unes entelèquies, queden uns edificis que ningú en traurà cap rendiment. I, per tant, pensem que és una bona ocasió per aprofitar i endreçar tot aquest territori.

Volem agrair també les aportacions fetes per Unió de Pagesos pel que fa referència a les activitats agrícoles. Hem agafat algunes de les esmenes que ens van presentar i les hem portat al conjunt de la ponència, com bé s'ha esmentat, i que, en tot cas, han estat recollides en el text. Ens sembla important de cara a poder preservar l'activitat agrícola, l'activitat en aquest territori..., ens sembla que no pot ser que hi hagi activitats que apareguin amb posterioritat en el territori que posin en qüestió, que vulnerin, que obliguin o que puguin atacar o que puguin provocar que aquesta activitat hagi de deixar d'actuar. Per tant, ens sembla que la previsió d'informes previs que l'activitat nova ha de ser compatible amb l'activitat agrícola prèvia ens sembla que és molt raonable.

Alguns dels diputats que m'han precedit plantejaven algunes de les altres esmenes que nosaltres hem plantejat, com era el tema de l'establiment dels espais lliures en municipis petits. El senyor Labandera deia que no ho tenien clar. Nosaltres sí que ho tenim clar, especialment perquè la nostra realitat en municipis petits

fa que aquesta realitat..., és a dir, segurament és un absurd que municipis de poca població, on, diguem-ne, la realitat del verd, on els espais lliures existeixen només en sortir per la porta de casa..., ens sembla que havia de trobar alguna sortida, perquè no podem aplicar..., i en això vam coincidir en el seu moment amb el conseller i hi segueixo coincidint, no podem governar des de Barcelona la realitat dels 947 municipis d'aquest país, que és molt àmplia i és molt gran. I, per tant, ens sembla que en aquest cas calia introduir aquest matís concret.

Entenem que també estem contents i satisfets del fet que de la llei s'hagi retirat una previsió que existia, que havia suprimit l'obligació dels promotors de costejar les línies de transport públic. No acabàvem d'entendre per què sortia. Vam presentar una esmena en aquest sentit, que també ha estat recollida. Després se'ns va explicar que era un tema que sí que hi figurava. Però, bé, en tot cas...

I finalment hi ha dos punts que sí que m'hi agradaria aprofundir una mica més, que són els que motiven que nosaltres no puguem estar plenament satisfets amb el suport a la llei.

Manifestar el suport a l'esmena 315, que s'ha presentat o es va presentar el dia d'ahir, amb relació al tema de les ARE, en el sentit de deixar sense efecte o reduir l'àmbit de les ARE, ens sembla que és adequat i és real i toca, diguem-ne, la mateixa realitat dels municipis que ja va topat en el seu moment.

I deixin que aprofiti aquesta referència a les ARE per fer referència a l'oposició més gran que nosaltres tenim com a grup parlamentari a aquest projecte de llei; són els sectors d'interès supramunicipal. Si l'experiència de les ARE, que vostès en aquests moments, tots plegats, han reconegut que no ha tingut la sortida perquè no va tenir l'entrada ni va tenir l'acolliment per part del territori ni per part dels municipis..., ens sembla que la creació de la figura dels sectors d'interès supramunicipal, amb un mecanisme que vulnera, deixin-m'ho dir així, passa per damunt de l'autonomia local, ens sembla que és una qüestió abocada al fracàs una altra vegada, perquè tindrem el mateix conflicte territorial. Aquest país els darrers set anys ha fet moltes coses, algunes positives i d'altres no tant, però si d'una cosa podem estar tots contents i satisfets és de la feina que es va fer en l'anterior Govern de planificació del país: plans territorials, plans sectorials, aconseguir que molts dels municipis que no tenien planejament urbanístic aconseguissin tenir normes urbanístiques, van fer que poguéssim endreçar una miqueta aquest país.

Doncs, si tenim una figura que regula com ens volem distribuir el país, com hem pensat entre tots plegats, amb la col·laboració i la participació de molts sectors, on han d'anar a parar cadascuna de les grans infraestructures, com pot ser que ara el Govern, de cop i volta, amb l'excusa de la crisi econòmica, amb l'excusa de dinamització econòmica, es dediqui a aprovar una figura que servirà per plantejar qualsevol infraestructura, perquè, com deia el senyor Milà, la redacció de l'article és tan, tan, tan àmplia que serà molt difícil acotar quins són aquells casos. Vostès han deixat aquí

una porta oberta a fer qualsevol instal·lació, que pot passar des del casino de Las Vegas, com deia el senyor Milà, a qualsevol altra infraestructura de qualsevol tipus que passi per damunt i vulneri l'autonomia local. Ens sembla que hi havia mecanismes per poder incorporar aquestes necessitats, si figuren en el territori i si figuren a l'agenda del Govern, de modificació dels plans territorials.

Senyor Labandera, discrepo de vostè. Vostès ara ens diuen que sí, que han introduït una modificació pel tema dels supramunicipals. Ens van oferir una transaccional, però la transaccional no acabava de dir... Vostè diu que «segons digui el planejament», però queda tan obert que diu que, si no està previst en el planejament territorial, la comissió d'urbanisme podrà aprovar-ho. Per tant, això i res... En definitiva, és deixar la porta oberta que qualsevol iniciativa del Govern, estigui en el planejament o no estigui en el planejament, passarà per damunt de tothom.

I no ens volem oposar al creixement econòmic. És cert que poden haver-hi necessitats del país, però si fem una activitat, si ens dediquem a planificar a cop de necessitat, d'aquí a uns anys ens trobarem que tot això se'ns girarà. Hi han prou experiències en el territori per veure que infraestructures fetes sense la planificació necessària, fetes de manera de pressa i corrents, a toc de «pito», per una necessitat imperiosa en un moment, han quedat obsoletes, han quedat sense cap necessitat real.

Per tant, la nostra ferma oposició, des del Grup Parlamentari d'Esquerra, als sectors d'interès supramunicipal, perquè entenem que no es planifica així un país. Necessita planificar-se amb temps, amb consens amb el territori, i ens sembla que aquesta figura no va en aquesta línia.

I finalment, ja per acabar la meua intervenció, deixi'ns un altre tema al qual ens oposem: les llicències de primera ocupació. Passar del règim de llicència a la comunicació ens sembla treure un instrument de fortaleça dels ajuntaments, en tot el que és la tramitació i la gestió urbanística, que afavorirà que algunes persones sense cap tipus d'escrúpols acabin col·locant en veritables problemes els ajuntaments, perquè, en definitiva, quan les coses mal fetes acaben aflorant, qui n'acaba pagant els plats trencats són els ajuntaments, que és on va a reclamar la gent i quan segons quins promotors hauran escampat la boira i ningú els podrà demanar responsabilitats. Però els ajuntaments, per responsabilitat, sí que hauran d'intentar solucionar aquests temes.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, este reloj está corriendo ya, y no he empezado. (*L'oradorriu.*) Es igual, no necesitare los siete minutos, presidenta, por una vez.

Gracias, presidenta –iba a decir «honorables *consellers*», pero no hay ninguno–, diputados, diputadas, de todas las leyes ómnibus que este Gobierno ha planteado, probablemente esta sea la más necesaria; no voy a decir que sea la mejor, ¿eh?, tampoco es cuestión de tirar flores, pero sí la más necesaria, porque realmente cumplía... –bueno, va, voy a echar alguna flor, sí–, cumplía con un objetivo, que era incorporar en la legislación las modificaciones o, como mínimo, los principios planteados por este Gobierno, las famosas tres as: la austeridad, agilidad y adelgazamiento. En principio lo cumple, lo cumple bien. Ciudadans..., ya manifiesto que el voto va a ser favorable a esta modificación de la Ley de urbanismo, porque creemos que, de alguna manera, se acerca y permite alcanzar algunas de las propuestas que se planteaba el Gobierno, y creemos que va en la buena dirección.

El anterior Gobierno, el Gobierno tripartito, tenía una obsesión por la hiperregulación; sí, pero es normal: cuando uno no conoce a veces determinadas normativas de cara a determinados sectores, pues uno tiene una tendencia a la hiperregulación. Y yo creo que esta ley a lo que tiende es a racionalizar, es decir, a acercar la legislación a la realidad. En época de una situación económica normal, normalizada, sería así, pero especialmente en una época donde realmente –y aquí es donde, un poco, critico la voluntad del *conseller* que está ausente– lo de la promoción económica en un momento..., en un sector donde realmente la actividad económica vinculada al desarrollo y al planeamiento, pues, está absolutamente paralizada, absolutamente, y por muchas modificaciones y leyes que aprobemos va a seguir así, no sé, *in illo tempore*, no con voluntad de permanencia pero desde luego por mucho tiempo, creemos que va en la buena dirección. Por lo tanto, lo de la promoción de la actividad económica es algo voluntarista –un cierto voluntarismo de este Gobierno–, porque realmente esto no es un instrumento que permita per se una promoción de la actividad económica.

Probablemente es una buena idea hacer estas modificaciones ahora, para preparar la ley para el futuro, para que, en el momento que realmente exista una reactivación económica en el sector, la ley permita una mayor agilidad o una mayor simplificación de los trámites administrativos, una mayor facilidad para aquellos que deciden invertir su dinero en el desarrollo del planeamiento, el desarrollo del territorio a través de los diferentes planes urbanísticos. Por lo tanto, esta adaptación de la ley a la realidad nos parece conveniente, eh?, el *tsunami* de la realidad ha barrido los buenos propósitos y nos ha dejado con la necesidad de adaptar la legalidad a la realidad.

Tampoco creo que sea un instrumento intemporal. Al *conseller* ausente, pues, decirle que, hombre, no hay nada intemporal, ¿eh?, nada, ni esta casa, y seguramente tampoco esta ley. Yo estoy convencido de que también en breve sufrirá una modificación, y más aquí, que tenemos una voluntad de reforma de la reforma de la reforma, que es especialmente sorprendente.

Algunos de los conceptos que podemos discutir: el tema de los sectores de interés supramunicipal. Hombre, a mí me gusta de vez en cuando ver que ustedes

tienen una alma jacobina, ¿eh?, esto siempre está bien. Aquello que siempre critican, aquellos que intervienen, el intervencionismo de la autonomía..., pues, de repente se saltan la autonomía municipal, vamos, cuando les interesa. Yo no sé si esta ley ómnibus en el fondo camufla, es una ley Lasvegas.cat o Dotcat, pero lo parece, porque de las cosas más sustanciosas de la misma son estos sectores de interés supramunicipal, ¡qué curioso! Curiosas, las coincidencias de este tipo. Pero yo, que soy poco amigo de las coincidencias y siempre intento sospechar, porque detrás de las coincidencias hay intereses..., pues, bueno, parece que va apuntando este empezar a preparar el nidito para que algunos inversores vengan aquí..., no voy a decir a poner qué, sino a asentarse en sus migraciones transoceánicas a nuestro continente. Lo parece. Ya les digo, yo creo que sería bueno..., es bueno que existan mecanismos para..., no voy a decir «obligar», pero sí, de alguna forma, sí. Yo creo que a veces el interés colectivo necesita que aquellos que velan por el interés supramunicipal –es decir, en este caso, autonómico– tengan instrumentos para determinar aquello que conviene al conjunto de los ciudadanos, y no al municipio de equis, que puede tener unos legítimos intereses pero que tienen que, a veces, estar..., deben ser derivados de los intereses generales.

Pero yo les digo: cuando alguien plantee esto en otros ámbitos, no se pongan ustedes tan furiosos, no se exciten; ustedes también lo hacen, cuando pueden. Yo estoy convencido de que, si ustedes tuvieran posibilidades de gobierno supraautonómico, harían exactamente lo mismo, porque ustedes en el fondo esconden una alma jacobina, siempre se lo he dicho, son unos centralistas; poco a poco lo irán descubriendo. Yo siempre se lo recordaré. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., bueno, pero yo no me oculto, claro. (*Rialles.*) Yo siempre he dicho que ser jacobino es un radical democrático, queridos amigos; lean historia. (*Veus de fons.*) Bueno, más vale ser Robespierre que algún personajucho por ahí de la historia.

Después hay cosas curiosas también, ¿no? Las modificaciones están bien, ¿eh? Lo de las peticiones de los micropueblos..., yo les recomiendo que antes de los micropueblos empiecen ustedes a pensar en las fusiones de municipios, ¿eh?, estaría bien. Porque es cierto que los micropueblos no pueden hacer catálogos de masías y de cosas de estas; lógico, no tienen casi ni para contratar servicios sociales. Les plantean ustedes hacer aquí catálogos de bienes de interés cultural. No, hombre, no, vamos a fusionar municipios, para que tengan recursos, para poder tener esos catálogos tan formidables que definimos en nuestras legislaciones, pero como no tienen recursos para hacerlos y a nadie se le ocurre dotarlos, pues acaban en nada, o sea, siendo obstáculos. No hagan ustedes modificaciones de rondón, hombre, por la puerta de atrás; solucionen las cosas, que verán que es formidable.

Y vuelvo a las áreas estas de..., a los sectores de interés supramunicipal, porque es que me hace especial gracia. Decía usted..., ustedes siempre hablan del consenso; es una palabra que les encanta, sobre todo cuando no la practican. Bueno, ahora la practican con

el PSC, han consensuado ustedes muchas cosas. Ustedes saben que del consenso..., «consensuar» es un palabrejo que está mal, tiene que ser «consentir», porque esto viene de la palabra, del verbo latino *sentire*, *sentire*, *sensum*, y «consensuar» está mal dicho, sería «consentir». Y yo espero que de esta modificación no se consientan determinadas acciones urbanísticas que determinaron casos como el Pretoria, ¿eh?, que el consenso no sea la derivada correcta del verbo *consentire* y no sea consentir un mal uso del planeamiento urbanístico, para beneficio de ningún bolsillo... ajeno.

Gracias, presidenta, diputados, diputadas...

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustres diputades i diputats, honorables membres del Govern –ara que hi són–, jo..., en el seu moment, en aquesta llei ja vam plantejar que..., i vam plantejar una esmena a la totalitat, pel fet d'entendre, no tant que el seu contingut era negatiu, sinó que les preguntes que es plantejaven responien globalment d'una manera adequada, per tant, podia haver anat endavant, creiem que no després que va passar per comissió, però sobretot pel fet que no feia les preguntes que considerem que són les veritablement importants a dia d'avui. I a dia d'avui vol dir que no podem oblidar que aquí hi ha hagut una bombolla immobiliària, produïda com a conseqüència d'una legislació urbanística, que a la seva vegada –no ens enganyem– tot això, amb un contingut diferent, amb un plantejament diferent, amb uns pedaços diferents, no són més que pedaços i pedaços i pedaços que s'han anat afegint després de la que sí que va ser la primera legislació urbanística, la de la dictadura, en els anys cinquanta i després en la seva refosa, també en la dictadura, a finals dels anys setanta. Després el que s'han fet són pedaços i pedaços i pedaços, davant del problema concret, davant de la situació concreta.

Aquí m'ha agradat molt l'expressió que ha fet l'honorable senyor Milà quan ha dit això de: «És que la llei o es queda curta o es queda llarga.» Si el plantejament de la llei és fer un replantejament global de la legislació urbanística a Catalunya, es queda curta; si del que es tracta és de resoldre qüestions concretes, es passa més enllà del que caldria. Però sobretot, al nostre entendre, al que no respon..., perquè no planteja..., i, per tant, és allò que en el seu moment va dir Duchamp: «No hi ha solució perquè no hi ha problema.» Si no es planteja el problema, no es pot plantejar una solució, ni correcta ni incorrecta.

I no planteja cap mena de solució al problema de fons. I el problema de fons és que aquesta legislació que ens ve des de la dictadura, que ens ve des de les normes generals espanyoles, de les quals a Catalunya s'ha fet

un gran desenvolupament durant els últims anys en un altre sentit, doncs bé, ha generat una situació: que en algun dels informes, que en el seu dia es van fer arribar al Parlament Europeu de cara a aquell informe McMillan, es deia que la legislació urbanística a l'Estat espanyol, més que «lleï urbanística», s'hauria de dir «lleï de blanqueig de capital», «lleï de captació del regulador», «lleï de corrupció administrativa». No s'ha aconseguit per cap de les vies, no s'ha aconseguit fins ara que el sector immobiliari no sigui precisament el centre dels diners negres, el centre del blanqueig dels capitals, el centre, a més, els últims anys, de l'entrada massiva, a partir de la globalització, a partir de la Unió Europea, a partir de l'euro, a partir de la caiguda del mur de Berlín, de màfies organitzades de caràcter internacional. No s'ha aconseguit. I si no s'ha aconseguit alguna cosa hi deu tenir a veure la legislació urbanística existent. Aquí no es planteja res; com que no es planteja res, tampoc es resol res.

Tampoc s'ha aconseguit una altra cosa, perquè tampoc es planteja, que és la captació del regulador i que és la corrupció. L'àmbit en el qual més corrupció ha anat esclatant al llarg dels anys, o que tothom coneix que existeix i en té exemples, casos, és l'urbanístic, són les llicències, els permisos, les autoritzacions, tot allò que té a veure amb l'urbanisme. Tampoc aquí s'aborda aquest problema, perquè això també té relació amb el marc regulador; en funció de quin sigui el marc regulador, serà més o menys fàcil, o més difícil, captar el regulador, comprar el regulador o convertir-se en un grup de pressió o un grup mafiós directament el regulador, cosa que aquí a Catalunya encara no ens hem trobat, aquesta situació, afortunadament, però que en altres zones del Mediterrani amb una legislació urbanística semblant ja s'ha produït. Ja s'ha produït que una determinada màfia vinguda de l'estranger el que ha fet és, directament, ocupar un municipi sencer, municipi en el sentit del seu govern municipal. Tampoc s'aborda aquí aquest problema; per tant, tampoc s'hi aporta cap solució, a aquest problema, dins de l'àmbit en el qual la normativa reguladora ha de ser-hi, a efectes de posar els incentius necessaris perquè l'actuació de les administracions, dels càrrecs electes, dels particulars, de les empreses, no vagi en una línia determinada –els incentius, els desincentius– i a efectes d'establir els mecanismes de control –bé, control, d'antuvi– que puguin detectar aquesta mena d'actuacions i que no sigui l'arribada de sobte dels GEO a un ajuntament, a efectes de precintar els ordinadors i emportar-se'ls sota el braç. No s'aborda.

Com que no s'aborda, llavors, a partir d'aquí, quines qüestions concretes hi han aquí? Home, si fóssim decisius per aprovar la llei, ja els dic que el que faríem seria ser molt curosos que aquest article, aquest paràgraf, aquesta línia, aquest punt..., perquè alguns d'ells sí que entenem que milloren la regulació anterior, però no és el cas. I, sobretot, el principi general que hi ha a la llei –i ara ja no entrant en allò que no s'ha abordat, sinó en allò que sí que, efectivament, s'aborda–..., entenem que s'ha perdut una ocasió important i que aquesta ocasió ens generarà molts més problemes dels que fins ara existien.

També ha passat en altres casos de les lleis òmnibus, i ho vam advertir aquí i inicialment vam donar un vot de confiança, que s'ha vist no corresposta o traïda, que és passar de la cultura de la llicència a la cultura de la comunicació, passar de la cultura de la regulació exhaustiva, controlada administrativament, que és una de les fonts possibles de corrupció, que és un dels incentius perquè hi hagi corrupció en l'àmbit de l'Administració pública. Com més elements reguladors, com més autoritats hagin de donar permisos, més incentius per aconseguir aquest permís d'una manera ràpida i fàcil per la via de l'entrega dels diners. Però passar d'aquí a una cultura de la comunicació prèvia, em sembla un pas en la direcció correcta, sempre que es faci que no sigui un campí qui pugui.

I el que trobem a faltar aquí, igual que a les altres òmnibus, és què passa quan aquesta comunicació prèvia s'incompleix. Què passa? Perquè no hi ha cap canvi sobre aquesta matèria, no hi ha cap canvi: de sancions administratives, d'actuacions judicials, de..., no hi ha absolutament res. Què passa amb això? En un àmbit, a més, com el municipal, en el qual hi ha municipis de tota mena, de dimensions, de volums, de capacitats d'actuació, i en el qual serà especialment difícil segons anem abaixant els habitants i, com a conseqüència, el pressupost d'un ajuntament. Perquè, llavors –això s'ha dit també abans–, què passarà quan es vegi que hi ha una construcció que està tirant-se endavant –una construcció de la mena que sigui, dic «construcció» en el sentit més ampli de la paraula–, que no correspon a la comunicació feta, que està fora, que no compleix els requisits, etcètera? Tindrà l'ajuntament la força per a poder entrar, enderrocar, sancionar, impedir, quan ja està en marxa, quan ja estan els llocs de treball en risc? Entenem que això s'hauria d'haver abordat, que les dues preguntes inicials que hem dit no s'aborden, per tant, no tenen resposta, però aquesta tercera sí.

Vostès plantegen una pregunta i la resollem malament, perquè la comunicació sense previsió de sanció, sense previsió d'agilitat de la sanció, mantenir les sancions que existien amb el sistema llicència, quan ara ja no hi ha llicències, sinó que hi ha comunicació, el que produirà serà més caos urbanístic, el que produirà serà més situacions *de facto*, i el que produirà serà..., no ara, que està tot paralitzat... Però, escolti, aquesta llei no és per a sis mesos o per a un any, se suposa que té una certa voluntat de permanència, si no, fem un decret o una ordre, una llei és una altra cosa. Si té una certa capacitat de voluntat de permanència, ens trobarem... –així que revifi mínimament l'activitat econòmica, cosa que es produirà en un moment o en un altre–, ens trobarem amb una situació en la qual els ajuntaments es trobaran desbordats davant d'unes comunicacions i d'uns incompliments de comunicació, perquè, a més, el canvi de cultura comercial, política i administrativa implica passar de la llicència a la comunicació, suposa una revolució administrativa governamental que en vostès no veiem que estigui fent-se en cap sentit.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, ara més que mai davant de l'escassetat de recursos amb motiu de la crisi econòmica, i també, per descomptat, del dèficit fiscal que patim i dels incompliments per part del Govern del Partit Popular de pagament del que deuen a Catalunya i que no paguen, cal ser més eficients que mai, i cal tenir una màxima eficiència davant d'aquesta situació que patim. Alhora, hem de treballar en paral·lel –hem de treballar en paral·lel– per dissenyar unes estratègies que, doncs, facin que ens deixin de prendre el pèl, i també el que tenim a les nostres mans ara en el present, doncs, cal que aconseguim, amb una màxima eficiència, impulsar l'economia, com ha dit l'honorable conseller. I, en aquest sentit, crec que hem de passar indefectiblement per això, per una simplificació en els processos i una simplificació de la regulació administrativa.

Per tant, a mi aquesta llei em sembla un document de referència de l'urbanisme, concentra a la Llei d'urbanisme l'avaluació ambiental, que ara està dispersa en diversos cossos normatius, i, a més a més, també estableix uns mecanismes més àgils de transformació urbanística del sòl, facilitant l'execució immediata, i també es produeix que s'escurcen els terminis per a l'aprovació dels instruments de planejament urbanístic.

Si, a més a més, aquesta llei també incorpora el fet d'eximir en alguns casos de l'obligació que tenen els plans d'ordenació urbanística municipal de preveure una reserva addicional del 10 per cent per als habitatges de protecció oficial concertats a Catalunya, doncs, jo crec que són prou motius, sota el meu punt de vista, per votar favorablement aquesta llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats, prenc ara la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, per exposar el nostre posicionament respecte a aquest projecte de llei que en breu es portarà a la seva consideració.

Aquest és un projecte de llei que, tal com ha exposat abans el conseller Recoder, no pretenia, des d'un principi, efectuar un canvi conceptual dels que han estat els grans principis de la llei de l'any 2002, sinó que l'objectiu pretès era i ha estat adaptar la normativa urbanística a la realitat actual del nostre país, i així, fruit de l'experiència del que ha estat l'aplicació del text

refós, donar resposta a les necessitats que s'han anat generant al llarg d'aquests anys.

D'aquesta manera, aquest projecte de llei s'ha generat partint de dos objectius bàsics: facilitar i promoure l'activitat econòmica del país i simplificar la regulació i agilitzar la tramitació administrativa; generar, per tant, activitat econòmica i facilitar l'accés dels ciutadans als tràmits de l'Administració per tal d'aconseguir una administració més àgil i més eficient.

I voldria destacar, també, que s'ha aconseguit amb aquest projecte de llei fer evident la realitat del nostre país i la seva diversitat, afrontant així les necessitats dels diferents territoris, així com resolent les necessitats objectives dels municipis catalans. No tenen les mateixes necessitats els municipis de muntanya, els de l'àrea metropolitana o els de les Terres de l'Ebre, ni tenen les mateixes necessitats aquells municipis de gran població o aquells que són menors de cinc mil o de tres mil habitants.

El Govern, per tant, ha volgut amb aquesta llei donar resposta a aquestes diferents realitats, escoltant el nostre món local i resolent les problemàtiques que afecten el nostre país, ja que, en definitiva, són els ajuntaments, els que estan més propers als ciutadans, els que coneixen de primera mà les necessitats del país.

Entrant ja en el contingut de la llei hem de fer referència a com aquesta, amb l'objectiu de facilitar i promoure l'activitat econòmica del país, planteja un conjunt divers de disposicions que permetran dinamitzar l'economia del nostre país. I començo pel que fa a aquest objectiu en la nova regulació que s'efectua en el sòl no urbanitzable, amb la finalitat d'afavorir la conservació i la recuperació del patrimoni rural, incentivar la reactivació econòmica i el seu desenvolupament. Aquesta llei amplia els usos admissibles a les masies i cases rurals susceptibles de reconstrucció i rehabilitació.

A la vegada, en sòl no urbanitzable es flexibilitzen i s'amplien els supòsits per a la implantació d'activitats de restauració i artesanals, i al mateix temps es clarifiquen i s'amplien els supòsits per a la possible reconstrucció i rehabilitació d'edificacions rurals existents. D'aquesta manera, es permet la preservació d'edificacions esteses pel nostre país, amb la possibilitat que doni aquesta llei de recuperar antigues edificacions amb valors arquitectònics i patrimonials, que contribueixen al manteniment del territori i també ajuden al fet que aquest no s'abandoni.

Així es dona resposta a les edificacions destinades a antigues pràctiques ramaderes, agrícoles, com ara les bordes o cabanes de l'Aran, o els masets i casetes de camp a les Terres de l'Ebre, entre altres edificacions del nostre país, i es permet, també, rehabilitar altres edificacions que provenen dels inicis de la industrialització com ara antics molins paperers o antigues edificacions lligades a recursos naturals com ara balnearis.

Hem volgut, per tant, des del Govern, donar resposta a les demandes dels territoris com la Vall d'Aran, com les Terres de l'Ebre. I, per tal de corregir l'impacte d'edificacions en desús, com ara antigues granges,

aquesta llei permet també la seva rehabilitació i obre també la porta al fet que es pugui modificar el seu volum, si així es millora el seu impacte visual.

Per tal de no afectar l'activitat econòmica, situada per diferents circumstàncies en sòl no urbanitzable, s'amplien els supòsits pel que fa als usos provisionals i, a la vegada, en el cas d'edificacions situades en sòl no urbanitzable que desenvolupin activitats industrials, es possibilita la realització d'obres de conservació, d'ampliació i de manteniment que siguin necessàries per al correcte desenvolupament de l'activitat.

En tots els casos, recollint així una demanda important del món agrari i també del sindicat d'Unió de Pagesos, la destinació de les edificacions catalogades dels usos admesos ha de ser compatible amb les activitats agràries ja implantades en el seu entorn immediat per no perjudicar la seva continuïtat. I també molt important, recollint les demandes del sector en el cas de les granges, que, per raons d'adaptació a la normativa sectorial s'hagin d'adequar sense incrementar la capacitat, només restaran subjectes a llicència municipal.

D'altra banda, i ja deixant de banda la regulació de sòl no urbanitzable, aquesta llei ajusta i clarifica els criteris pel que fa a la determinació dels percentatges de cessió de sòl amb aprofitament urbanístic. Així, pel que fa referència al sòl urbà no consolidat, es modula el percentatge de cessió al 10 per cent per al supòsit de remodelació i renovació urbana, i es fixa el 15 per cent únicament per als supòsits en què es produeixi un increment de sostre edificable amb relació a les previsions del planejament anterior.

I, pel que respecta a sòl urbanitzable, es fixa el percentatge de cessió al 15 per cent de l'aprofitament urbanístic per a tots aquells sectors que es classifiquen a partir d'aquesta llei. L'establiment de forma tan expressa i detallada d'aquests percentatges de cessió busquen, per tant, resoldre la incertesa, la complexitat interpretativa de la regulació interior per oferir així claredat, transparència i també seguretat jurídica.

I, continuant pel que fa a la regulació del sòl urbanitzable, aquesta llei introdueix importants disposicions. Per una banda, s'elimina l'obligació anterior de tramitar i aprovar els projectes d'urbanització com a requisit per a l'executivitat dels plans parcials, i, a la vegada, també es contempla l'ampliació dels terminis màxims per constituir la garantia dels plans parcials passant de tres mesos fins a un any. D'altra banda, s'acoten les reserves mínimes de sòl per a equipaments públics en sectors d'ús residencial en el sentit d'establir la seva quantia en funció del menor en lloc del major dels dos estàndards definits en la llei.

I passo ara a introduir el supòsit que recull aquesta llei i que tant debat ha generat. I aquí m'estic referint a la delimitació i ordenació dels sectors d'interès supramunicipals. S'introdueix, així, el supòsit que aquests sectors es portin a terme mitjançant plans directores urbanístics, però no es tracta, en cap cas, tal com s'ha dit anteriorment, de vulnerar l'autonomia municipal ni d'aplicar aquests sectors de forma indiscriminada al territori. Es tracta de tenir una eina, un instrument, que ens permeti ser decisius en l'abordatge del rep-

te de millorar la competitivitat del país, d'un territori en concret. D'aquesta manera, amb aquest nou instrument, s'ha de permetre impulsar decisivament els processos d'implantació d'aquelles activitats que, per la seva singularitat i transcendència, esdevinguin fonamentals per al desenvolupament econòmic i social del país, i, alhora, també requereixen uns processos àgils pel que fa a la seva tramitació.

I, per tal de recollir aquesta sensibilitat del territori i deixar clar que aquesta eina ens ha de permetre, en determinats casos molt concrets, desenvolupar ràpidament una actuació, es preveu que en aquesta llei, que en els casos que el planejament territorial no hagi previst aquestes actuacions d'interès supramunicipal, per poder desenvolupar-se és requisit necessari que la Comissió de Política Territorial i Urbanisme en determini, prèviament, que hi hagi aquest interès territorial de l'actuació, amb coherència amb el planejament. Serà, per tant, aquesta comissió, en cas de no haver-hi aquesta previsió en el planejament territorial, qui determini que existeix aquest interès.

I els voldria recordar que la Comissió Territorial d'Urbanisme compta amb una important representació del món municipal, que són els encarregats de defensar els interessos del municipi del país. Perquè aquests sectors no són, en cap cas, un instrument per vulnerar els drets dels municipis, com s'ha pretès, al contrari, sinó que es tracta d'agilitzar processos i tenir un instrument adient i preparat per si cal incidir en una actuació que beneficiï el territori i el conjunt del país.

I després d'escoltar els diferents arguments dels diputats que m'han precedit, sí que voldria haver sentit, quan nosaltres estàvem a l'oposició ara fa pocs anys, quan sense comptar amb la voluntat municipal es van crear uns instruments per part del Govern tripartit, anomenades ARES, que encara avui dia resten escampades pel territori, i en cap moment vaig sentir-los dir ni mitja paraula al respecte en aquell moment. (*Veus de fons.*)

I, parlant de les ARE, hem volgut amb aquest projecte resoldre en bona mesura el que avui són les ARE. I així hem assolit un acord que compta amb el suport majoritari d'aquesta cambra per tal que es pugui portar a terme un procediment especial de modificació dels plans directores urbanístics per a deixar sense efecte o reduir la delimitació i ordenació de les àrees residencials. D'aquesta manera, resollem la qüestió de les ARE, que en determinats llocs del país esdevenen inviables o es necessita que es redimensionin, d'acord amb les necessitats actuals.

I ja acabant, pel que fa a l'objectiu de facilitar i promoure l'activitat econòmica del país, s'estableix una pròrroga extraordinària fins a l'any 2014 per a les llicències d'obres. Aquesta mesura estalviarà al propietari o promotor haver de sol·licitar una nova llicència o haver d'enderrocar la construcció feta per tal d'adaptar-la a la normativa tècnica en matèria d'edificació o habitatge.

I ja, passant al segon dels grans objectius d'aquesta llei, per simplificar la regulació i agilitzar la tramitació administrativa, s'estableixen diverses disposicions que

redueixen els condicionants pel que fa a la tramitació. Aquest és el cas de la simplificació de la tramitació dels plans directores urbanístics quan es refereixen a determinacions pròpies del planejament privat, i, en darrer lloc, pel que fa al tràmit de la llicència de primera ocupació, s'agilitza el tràmit vers el ciutadà i es facilita el tràmit també als ajuntaments, passant del règim de llicència al règim de comunicació prèvia.

D'altra banda, aquesta llei també clarifica la tramitació ambiental dels plans i dels programes, mitjançant la seva regulació completa en el si d'aquesta llei, evitant l'anterior remissió a d'altres legislacions. Es tracta, doncs, d'una doble millora: major qualitat i coherència en la tramitació ambiental i, alhora, major sincronia i rapidesa en la tramitació dels plans. També s'inclou una nova determinació que possibilita l'ordenació directa dels sectors de sòl urbanitzable mitjançant els plans d'ordenació urbanística municipal sense necessitat de, prèviament, portar a terme un pla parcial.

Tal com he indicat abans, aquesta llei dona resposta a la diversitat del nostre país, tenint presents les necessitats de cada territori i de cada municipi. Així, existeixen unes determinades disposicions orientades a l'adaptació del marc legislatiu, a les especificitats dels nostres municipis. Així, amb aquesta llei s'ajusten les exigències quant a reserves mínimes de sòl per a la construcció d'habitatges de protecció pública, fet que també hem pogut comprovar que genera cert debat; però només cal escoltar el món municipal, només cal conèixer la realitat del territori per poder comprovar que aquesta nova regulació es correspon a la realitat del nostre país i dels nostres petits municipis.

Així s'introdueix la possible exempció d'aquestes reserves en els casos de municipis d'escassa complexitat urbanística, i també aquells que no siguin capital de comarca o que siguin menors de cinc mil habitants. Aquesta possibilitat d'ajuts es contempla tant per a la redacció de nous plans d'ordenació urbanística municipal com per a aquells plans actualment vigents que poden reajustar aquestes reserves mínimes. I fruit dels treballs de la ponència es modula també l'exigència mínima de reserves de sòl per a espais lliures, en el cas dels petits municipis, en aquest cas els inferiors a tres mil habitants.

I s'obre la porta als municipis per tal que puguin decidir a què destinen, a quines finalitats concretes consideren que s'ha de destinar el producte de la venda dels seus béns procedents de les cessions de sòl amb aprofitament urbanístic i per tant se'ls allibera de la rígida destinació que fixava fins ara la llei. I aquí també els demanaria, als que m'han precedit, especialment al senyor Milà, que parlés amb els ajuntaments, que parlés amb els alcaldes de tots els colors polítics, i veuria quines són les necessitats del nostre món local.

Aquestes novetats incorporades a la llei responen, per tant, a una necessitat molt evident de donar resposta a les problemàtiques més greus que afecten la situació econòmica dels municipis.

La llei, a més, també recull que per intentar facilitar la gestió de les actuacions urbanístiques afectades per la Llei de regularització i millora d'urbanitzacions amb

dèficits, es puga regular reglamentàriament la divisió de polígons d'actuació urbanística en unitats de gestió urbanística parcial que permetin la seva execució per fases.

I, en darrer lloc, cal destacar que aquesta llei incorpora també, per primer cop, una regulació específica en relació amb l'ordenació i gestió del litoral en matèria de costes a partir de l'assumpció d'aquestes competències per part de la Generalitat de Catalunya, fruit de l'Estatut.

I vaig acabant expressant que en aquesta llei s'ha pretès –en molt bona mesura, s'ha aconseguit– comptar amb el consens de bona part de les forces polítiques de l'arc parlamentari, destacant que una part de l'articulat rep el suport majoritari de pràcticament tots els grups parlamentaris, i que, en tot cas, la resta d'aspectes rebran el suport de la majoria d'aquesta cambra. Agraïxo, per tant, als grups parlamentaris el seu suport a aquest articulat.

S'aconsegueix avui, per tant, aprovar un instrument legislatiu que verdaderament s'adapta a les necessitats canviants de la societat catalana, amb l'objectiu, sempre present, de reactivar l'economia amb un nou instrument al servei del ciutadà.

I ara sí que ja vaig acabant, agraint de nou la feina feta al lletrat, el senyor Xavier Muro, i al senyor Frederic Solé, el gestor parlamentari. I un agraïment molt especial al director general d'Ordenació del Territori i Urbanisme, el senyor Agustí Serra, i al seu equip, especialment a la senyora Blanca Feliu, i també un agraïment per al que va ser fins fa poc director general, el senyor Pere Solà. A tots vosaltres, moltes gràcies pel vostre suport al llarg d'aquest tres mesos de tramitació, suport que ha fet possible que avui puguem tramitar i portar a aprovació aquest projecte de llei que respon a les necessitats del nostre país.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.
(Pausa llarga. Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Milà...

Salvador Milà i Solsona

Sí, per una al·lusió que m'ha fet la senyora Meritxell Roigé, respecte al tema dels ajuntaments, només...
(Pausa.)

Des de l'any 79 no he fet altra cosa que estar als ajuntaments i conèixer les necessitats urbanístiques dels ajuntaments. (Remor de veus.) I entre altres coses li diré que ja he tingut ocasió de parlar amb un alcalde que ha estat molt content d'assabentar-se pel diari que aquest Govern dels millors pensa en el seu municipi per a determinades instal·lacions, sense ni tan sols haver-ho consultat. Això sí que és municipalisme.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Començarem les votacions. En primer lloc farem les votacions del bloc d'esmenes i després farem la votació de l'articulat.

Comencem pel bloc d'esmenes presentades pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 37 vots a favor i 92 en contra.

Passem a la... (Remor de veus.) Senyores diputades, senyors diputats, hi han moltes votacions, eh?

(Pausa.)

Passem a la segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 93 en contra.

Votem, tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 20 vots a favor i 110 en contra.

Quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 20 vots a favor i 110 en contra.

Cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor i 119 vots en contra.

Sisena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 101 en contra i 17 abstencions.

Setena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 2 vots a favor, 111 en contra i 17 abstencions.

Passem a la vuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 2 vots a favor, 111 en contra i 17 abstencions.

Novena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 2 vots a favor, 127 en contra i 1 abstenció.

Desena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor i 119 en contra.

Onzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 2 vots a favor, 128 en contra.

Dotzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor i 119 en contra.

Tretzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 127 en contra.

Catorzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor i 119 en contra.

Quinzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 2 vots a favor, 119 en contra i 9 abstencions.

A continuació votarem el bloc d'esmenes presentades pel Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 100 en contra i 26 abstencions.

Segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 31 vots a favor i 99 en contra.

Continuarem ara amb el bloc d'esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 90 en contra i 20 abstencions.

Segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 107 en contra i 3 abstencions.

Tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 107 en contra i 14 abstencions.

Quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 90 en contra i 3 abstencions.

Cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 116 en contra i 5 abstencions.

Sisena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 63 en contra i 45 abstencions.

Setena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 79 en contra i 31 abstencions.

Vuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 88 en contra i 33 abstencions.

Novena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 79 en contra, i 42 abstencions.

A continuació farem el bloc d'esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 90 en contra i 3 abstencions.

Segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 99 en contra i 3 abstencions.

Tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 105 en contra i 3 abstencions.

Quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 99 en contra i 20 abstencions.

Cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 90 en contra i 20 abstencions.

Sisena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 71 en contra i 48 abstencions.

Setena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 107 en contra i 3 abstencions.

Vuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 79 en contra i 31 abstencions.

Novena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 79 en contra i 40 abstencions.

Desena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 107 en contra i 12 abstencions.

Onzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 9 vots a favor, 116 en contra i 5 abstencions.

Dotzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 88 en contra i 31 abstencions.

Passarem a la votació de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Primera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 37 vots a favor i 93 en contra.

Segona votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 102 en contra i 2 abstencions.

Tercera votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 112 en contra i 2 abstencions.

Quarta votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 111 en contra i 2 abstencions.

Cinquena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 83 en contra i 30 abstencions.

Sisena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 19 vots a favor i 111 en contra.

Setena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 111 en contra i 2 abstencions.

Vuitena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 102 en contra.

Novena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 64 en contra i 28 abstencions.

Desena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 73 en contra i 28 abstencions.

Onzena votació.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 85 en contra i 28 abstencions.

Atès que l'esmena reservada pel Grup Parlamentari Socialista ha estat retirada, passarem ara a votar l'esmena transaccional amb l'esmena número 315, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 125 vots a favor i 5 abstencions.

Acabades les votacions de les esmenes reservades, passarem a la votació de l'articulat del text del dictamen.

En primer lloc, votarem els articles 0 i 1 –0 i 1–, perquè després seran 1 i 2 –0 i 1.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 125 vots a favor, 2 en contra i 3 abstencions.

Votem ara l'article 6 bis –6 bis.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 9 vots a favor i 121 en contra.

Votem ara els articles 24.2, 25 i 63.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 114 vots a favor, 16 en contra.

Votem ara els articles 26, 34, 35, 39, 58, 61 i 62.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 128 vots a favor i 2 en contra.

Votem els articles 3, 32 bis, 33 ter, 56 i disposició transitòria primera.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 128 vots a favor i 2 en contra.

Votem els articles 6, 30, 33 bis, 54, 57 i 72.

Comença la votació.
Han estat aprovats per 118 vots a favor i 12 en contra.
Votem l'article 16.1.
Comença la votació.
Ha estat aprovat per 93 vots a favor, 28 en contra i 9 abstencions.
Votem l'article 28 bis.
Comença la votació.
Ha estat aprovat per 119 vots a favor, 2 en contra i 9 abstencions.
Votem l'article 70.
Comença la votació.
Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 19 en contra.
Votem l'article 73.
Comença la votació.
Aprovat per 102 vots a favor i 28 en contra.
Passem ara a l'article 37.2.
Comença la votació.
Ha estat aprovat per 102 vots a favor, 11 en contra i 17 abstencions.
Votem l'article 65 bis.
Comença la votació.
Ha estat aprovat per 111 vots a favor, 2 en contra i 17 abstencions.
Votem l'article 15.5.
Comença la votació.
Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 19 en contra.
Votem la disposició final primera.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 93 vots a favor, 28 en contra i 9 abstencions.
Votem les disposicions addicionals tercera i cinquena.
Comença la votació.
Han estat aprovades per 127 vots a favor i 2 en contra.
Votem la disposició addicional sisena.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 119 vots a favor, 2 en contra i 9 abstencions.
Votem les disposicions addicionals quarta i setena, la disposició derogatòria i la disposició final primera ter i la disposició final segona.
Comença la votació.
Han estat aprovades per 119 vots a favor, 2 en contra i 9 abstencions.
Votem els articles 44 i 47.2.
Comença la votació.

Han estat aprovats per 119 vots a favor i 11 en contra.
Votem els articles 12 i 53.
Comença la votació.
Han estat aprovats per 110 vots a favor i 20 en contra.
Votem els articles 16 bis, punt 3, 29 i disposició transitòria segona.
Comença la votació.
Han estat aprovats per 119 vots a favor i 11 en contra.
Votem els articles 31 i 65.
Comença la votació.
Han estat aprovats per 93 vots a favor i 37 en contra.
Votem els articles 32.1 i 33.
Comença la votació.
Han estat aprovats per 102 vots a favor i 28 en contra.
Votem els articles 16 bis, punts 1 i 2.
Comença la votació.
Han estat aprovats per 110 vots a favor i 20 en contra.
Votem la disposició addicional primera bis i segona.
Comença la votació.
Han estat aprovats per 119 vots a favor i 11 en contra.
Votem l'article 53.
Comença la votació.
Ha estat aprovat per 110 vots a favor i 20 en contra.
Votem els articles 8, 10, 11, 14, 28, 37 bis, 42, 48 i 60.
Comença la votació.
Han estat aprovats per 93 vots a favor i 37 en contra.
Votem l'article 19.
Comença la votació.
Ha estat aprovat per 102 vots a favor i 28 en contra.
Votem els articles 22, 51 i disposició transitòria tercera.
Comença la votació.
Han estat aprovats per 101 vots a favor i 29 en contra.
Votem l'article 24.1.
Comença la votació.
Ha estat aprovat per 101 vots a favor i 29 en contra.
Votem l'article 36.
Comença la votació.
Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 2 en contra.
Votem els articles 4, 5.1, 18, 18 bis, 19 bis, 19 ter, 19 *quater*, 19 *sexties*, 23, 40, 41, 45, 46, 47.1, 49, 50, 52, 59 i 71.
Comença la votació.
Han estat aprovats per 110 vots a favor i 20 en contra.

Votem el 47.3 i el 47.4.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 119 vots a favor i 11 en contra.

Votem el 7.1, 7.2, 9, 27, 32.2, 28, 43, 64, 66, 67 i 68.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 119 vots a favor i 11 en contra.

Votem l'article 69.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor i 20 en contra.

Votem l'article 55.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor i 20 en contra.

Votem l'article 5.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 109 vots a favor i 21 en contra.

Votem ara l'article 15 bis i 15 ter.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 119 vots a favor, 2 en contra i 9 abstencions.

Votem l'article 17.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor, 11 en contra i 9 abstencions.

Votem l'article 13.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 93 vots a favor, 28 en contra i 9 abstencions.

Votem l'article 15, punts 1 a 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 111 vots a favor i 19 en contra.

Votem l'article 37.1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 128 vots a favor i 2 en contra.

Votem l'article 16.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 93 vots a favor i 37 en contra.

Votem l'article 16.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 102 vots a favor i 28 en contra.

Votem l'article 17.4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 93 vots a favor, 28 en contra i 9 abstencions.

El següent, que és l'article 24.1, ja ha estat votat.

Votem, a continuació, l'article 17.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor, 2 en contra i 9 abstencions.

Votem l'article 17.3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor, 11 en contra i 9 abstencions.

Votem l'article 37 ter.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor i 11 en contra.

La següent votació, que correspon a l'article 19, ja s'ha fet, per tant, tampoc la votem.

Votem els articles 19 *quinquies* i 21.1. (*Rialles.*)

Comença la votació.

Han estat aprovats per 95 vots a favor i 16 en contra.

Finalment, votarem el títol, el preàmbul i la resta de l'articulat del text del dictamen, a més de dues esmenes tècniques.

Comença la votació.

El Projecte de llei de modificació del text refós de la Llei d'urbanisme, aprovat pel Decret legislatiu 1/2010, del 3 d'agost, ha quedat aprovat en els termes d'aquestes votacions.

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

Perdó..., senyores diputades, senyors diputats, un segon, el resultat d'aquesta darrera votació són 119 vots a favor i 11 en contra.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i tretze minuts.